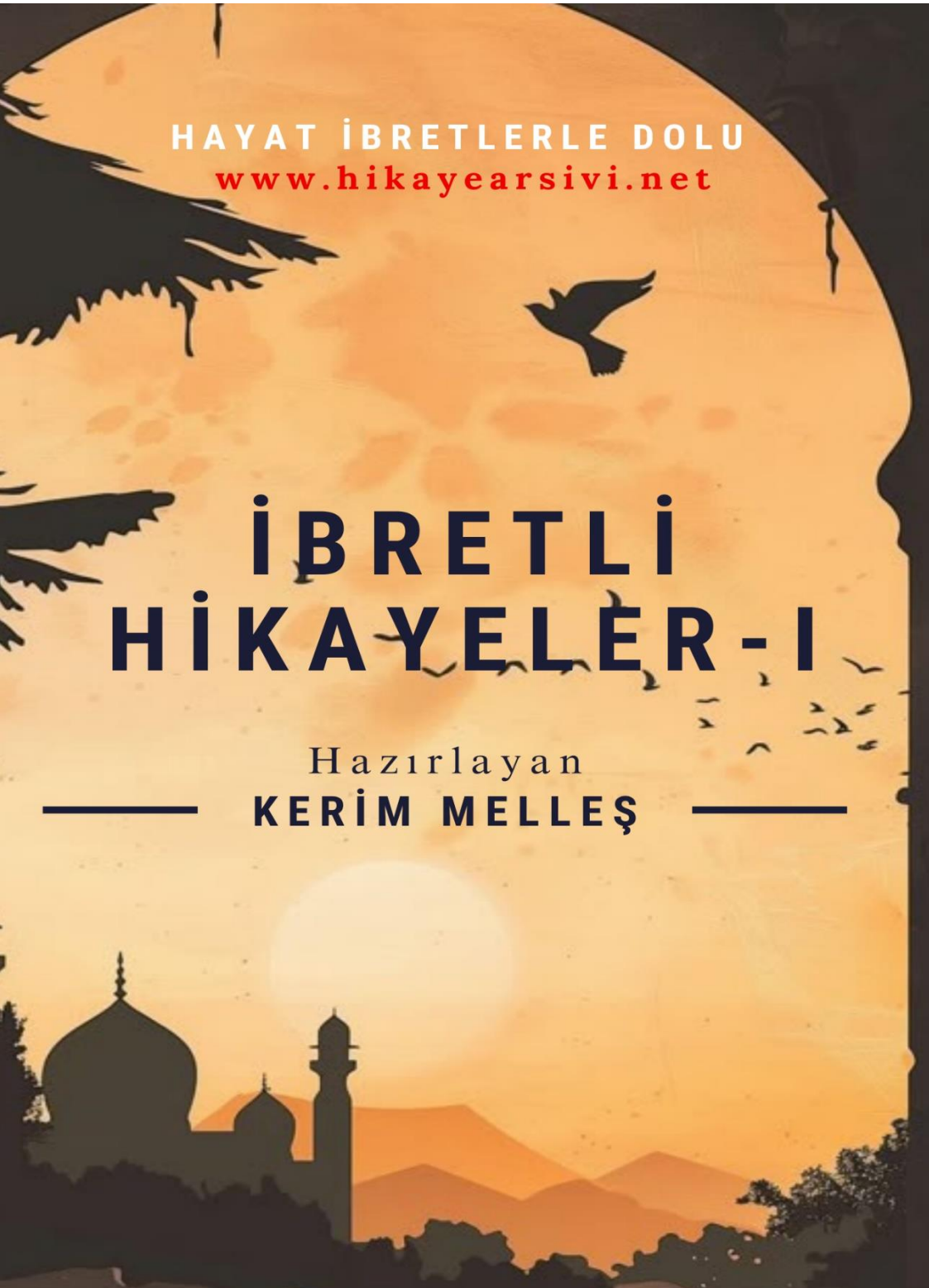
HAYAT İBRETLERLE DOLU
www.hikayearsivi.net
İBRETLİ HİKAYELER-I
Hazırlayan
KERİM MELLEŞ

İBRETLİ HİKAYELER-I

Hazırlayan: Kerim MELLEŞ

"Hayat İbretlerle Dolu"

Hikayelerin Dünyasına Açılan Eşsiz Bir Kapı
www.hikayearsivi.net
AKM Kitaplığı
2024 – I.Baskı

Hikayelerin dünyasına kapı aralayan
Bölcekli Ali Hocaefendi'ye
Sevgili eşime ve çocuklarıma…

1998'li yıllarda itibaren ilgi duyduğumuz birçok eserden okuduğumuz ve incelediğimiz hikâye, öykü, menkîbe, kıssa, darb-ı mesel, masal, anı, hatırat, yaşanmışlıklar, mesnevi vb. genel başlıklarda 2002 yılında hazırladığımız içerikleri www.hikayearsivi.net adlı internet sitemizde paylaşmaya başladık.

İnternette bu kadar çok başlık altında ve içerikte ilk defa bizim vasıtamızla paylaşılan bu içerikler birçok internet sitesinde ve kitaplarda kullanılmaya başladı. Bu kitapta 2000'li yıllardan itibaren hazırladığımız birbirinden etkileyici bazen duygusal bazen düşündürücü hikayeleri yaklaşık 25 yıldır sitemizde de yayınladık. Bu serinin ilk kitabı **İbretli Hikayeler-1** başlığı altında hazırlanan hikayelerden oluşmaktadır.

İstifade edilmesi dileğiyle…

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 6
GEÇ GELEN KURTARICI 7
HER İŞTE BİR HÂYIR VARDIR 12
MUSİBETLERE PARATONER OLANLAR 14
KİBİRLİ YAĞMUR BULUTU 16
GIYBET 20
ECEL GELİNCE BAŞA 22
YAŞADIĞINIZ HER GÜN ÖZELDİR 24
ÖĞRETMEN 27
DÜNDEN HIZLI MISINIZ? 31
ANTİKACI 33
PLANLAMA HATASI 36
ÇEYİZ SANDIKLARI 38
KÖPEK İLE TAVŞAN 40
ŞEYTANLA ADAMIN KONUŞMASI 42
KURABİYE HIRSIZI 44
BABALAR VE KIZLARI 46
BİNBİR GECE NOSTALJİSİ 51
ŞAKANIN DOZU 52
HİNDİSTAN 53
HÜKÜMDARIN SERVETİ 54

YEŞİM TAŞI 56
MECUSİ 59
DOLMUŞ 61
ÇÖP TENEKESİ 64
UÇAN BALONLAR 66
ESKİ BİR İBRANİ HİKAYESİ 69
AH DOSTUM BİLMEZ MİYDİN BİR GÜN!.. 71
HALI 75
İKİ KÖLE 77
SU OL 79
1400 YIL ÖNCE GELEN E-MAİL 82
BEDELİ ÇANAKKALE'DE ÖDENECEKTİR 85
BUNDA DA VARDIR BİR HAYIR 90
KRAL VE EŞLERİ 92
GÜL KOKUSUNDAN BAYILAN ADAM 95
SEHER MİSAFİRLERİ 97
LENS 102
GÜL VEREN EL 104
EY AKIL SAHİPLERİ 106
RÜYA İLE GELEN KURTULUŞ 108
FİL YAVRUSU VE HARAMIN KOKUSU 110
"AKIBET GÖRÜRSÜN HELE FERHAT" 114
İKİ BARDAK SU 115
YÜZÜK 117

ÜÇ NASİHAT 118
RUS ÇARI VE KANAL İŞÇİSİ 121
ÜÇ ÖKÜZ 123
GÜVEN MESELESİ 126
EVİN EN BÜYÜK OĞLU 129
İNSANIN HALİ BİR MUAMMADIR 134
DUVAR 136
DİŞİ ARSLAN 138
BAZI ANLAR VARDIR Kİ 139
FAYDASIZ PİŞMANLIK 142
BU DA GEÇER 144
ÜÇ SÖZ 154
DERVİŞ VE PARA 159
EŞEĞİN ŞAHİTLİĞİ 160
AYAKKABICININ KORKUSU 161
DOĞUM KONTROLÜ 162
CÖMERTLİK İMTİHANI 166
RADAR VAR 169
MISIR YETİŞTİREN ÇİFTÇİ 174
İMAM-I ŞAFİ VE EVLENİLECEK KADIN 176
ÜÇ ARKADAŞ 178
DEPLASMAN 180
İYİLİK 181
İŞLENMEYEN SUÇUN CEZASI 183

HIZLI YAŞA GENÇ ÖL, CESEDİN YAKIŞIKLI OLSUN..... 185
DETERJAN EVLİYASI 186
ÇALINTI YULAR..... 189
TALİHİN DÖNDÜĞÜ AN 190
MİRAS KEÇE 194
SÜPERMAN'LERİN AKIBETLERİ..... 200
YEMİNİN BEDELİ 202
KARGANIN DİNİ 204
DEĞER VE AĞIRLIK 205
ADAM OLMASINI İSTEMEK 206
MUTLAKA GELECEK..... 207
YANLIŞI SAVUNMANIN BEDELİ 209
ANNENİN GÖZYAŞLARI 210
ANNENİN HİZMETE İHTİYACI VAR..... 214
HIZIR VE GELİN..... 215
KİBAR HAREKET 217
KERPİCİN ETKİSİ 218
HIZIR GELİYOR..... 219
ALLAH RIZASI DAHA DEĞERLİ 220
KURŞUNUN ŞAŞMAYAN ADRESİ 221
NAHİVCİYLE GEMİCİNİN HİKAYESİ 222
EVE NASIL DÖNÜLÜR? 223
ZEHİRLİ EKMEK 224
BEDEVİ İLE FİLOZOF 226

ÖNSÖZ

Hikayelerin dünyasına açılan bir kapı sloganıyla başladığımız yolculuğumuzda yüzlerce eserden süzülen birçok farklı kategoride okuduğumuz kitaplardan hazırladığımız binlerce hikâye-öykü-masal-menkıbe, kıssa, darb-ı mesel, hatıra, anı, yaşanmışlıklar, tarihi vakıalar, hazır cevapları 2002 yılından itibaren sitemizde yayınlamaya başladık. www.hikayearsivi.net adıyla faaliyet gösteren sitemizde yayınladığımız ilk hikâye kategori başlıklarımızdan biri de **İbretli Hikayeler** başlığını taşıyordu. Bu hikaye kategorisine ziyaretçilerimizin katkıları ile çok kısa sürede yüzlerce hikaye ekleyerek herhangi bir karşılık beklemeksizin sitemizde yayınladık. Burada aktarılan hikayeler, farklı adlarla birçok yayıncı ve kişi tarafından istifade edilmiş olmakla birlikte herhangi bir maddi beklentimiz olmaksızın toplu olarak bir kitapta toplayarak okuyucuların istifadesine sunmamızın daha faydalı olacağına karar verdik. Nitekim bu serinin ilk kitabı kitaba erişimin kolay olması için de e-kitap olarak ücretsiz olarak yayınlanmak üzere hazırlandı.

Bu konuda yerli ve yabancı birçok yazarın, doğu ve batı klasikleri ile hikmet ehli zatın eserlerinden de istifade edilmek suretiyle hayatımıza dokunan, bizim içimizden olan hikayeleri bir araya getirmeye gayret gösterdik. Siz değerleri okuyucularımızın faydalanabilecekleri bir eser haline getirmeye muvaffak olduk.

İstifade etmeniz ve www.hikayearsivi.net sitemizi ziyaret etmeniz temennisiyle…

Destek ve irtibat için: kerimmelles@gmail.com

GEÇ GELEN KURTARICI

Anneannesinin sözleri yankılandı kulaklarında:

"Oğlum namaz hiç bu vakte bırakılır mı?"

Anneannesinin yaşı yetmişe dayanmış, ama ezan okunduğu vakit yerinden sıçrar, yaşından beklenmeyecek bir hızla abdestini alır ve namazını kılardı.

Kendisi ise, nefsini bir türlü yenemiyordu. Ne oluyorsa, hep... namaz son dakikalara kalıyor, bu sebeple namazını alelacele eda ediyordu. Bunu düşünerek kalktı yerinden, gözü saate kaydı. Yatsı ezanının okunmasına on beş dakika kalmıştı. Başını her iki yöne pişmanlıkla sallayarak, *"Yine geciktirdim namazı."* dedi kendi kendine.

Kıvrak hareketlerle abdestini aldı ve daha elini yüzünü tam kurulamadan kendisini odasına attı. Mecburen, hızlı hareketlerle namazı eda etti. Tesbihatını yaparken anneannesini düşünmeden edemedi. *"Bu halimi görse, tatlı-sert kızardı yine bana."* dedi. Çok seviyordu onu... Hele öyle bir namaz kılışı vardı ki, onu hep bir gökkuşağı hayranlığıyla seyrederdi. Namazda öyle bir mahviyeti vardı ki... Hicabından renkten renge girerdi.

O gün akşama kadar derse girmişti. Müthiş bir ağırlık vardı üzerinde. Duasını yaparken, başını ellerinin arasına alıp secdeye durdu. Namazdan sonra bir süre bu şekil tefekkür etmeyi severdi. Gözleri kapanır gibi oldu. *"Ne kadar da yorulmuşum."* dedi. Daldı gitti öylece...

Kıyamet kopmuştu. Mahşeri bir kalabalık vardı. Her yön insanlarla doluydu. Kimi dona kalmış, hareketsiz bir şekilde etrafı izliyor; kimi sağa sola koşturuyor, kimisi de diz çökmüş, başı ellerinin arasında bekliyordu. Yüreği yerinden fırlayacak gibi atıyor, adeta kafesinden kurtulmaya çalışıyor, soğuk soğuk terler döküyordu. Hayattayken kıyamet, sorgu sual ve mizan hakkında çok şey duymuş ve ahiret hayatı adına bu kavramlar kendisi için köşe taşı olmuşlardı. Ama mahşer meydanında ki ürperti, korku ve bekleyişin bu denli dehşet vereceğini düşünmemişti.

Hesap ve sorgu devam ediyordu. Bu arada onun ismini de okudular. Hayretle bir sağa, bir sola baktı. *"Benim ismimi mi okudunuz?"* dedi dudakları titreyerek...

Kalabalık birden yarılmış, bir yol olmuştu önünde. İki kişi kollarına girdi. Mahşer meydanının vazifelileri oldukları belliydi. Kalabalık arasından şaşkın bakışlarla yürüdü. Merkezi bir yere gelmişlerdi. Melekler her iki yanından uzaklaştılar. Başı önündeydi. Bütün hayatı, bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerinin önünden... *"Şükürler olsun"* dedi, kendi kendine ve devam etti; *"Gözlerimi dünyaya açtım, Hep hizmet eden insanları gördüm. Babam sohbetlerden sohbetlere koşuyor, malını islam yolunda harcıyordu. Annem eve gelen misafirleri ağırlıyor, yemek sofralarının biri kalkıp, bir yenisi kuruluyordu. Ben ise, hep bu yolda oldum. İnsanlara hizmete çalıştım. Onlara Allah'ı anlattım. Namazımı kıldım. Orucumu tuttum. Farz olan ne varsa yerine getirdim. Haramlardan kaçındım."* Kirpiklerinden aşağı gözyaşları dökülürken, "*Rabbimi seviyorum, en azından sevdiğimi zannediyorum."* Diyordu. Ama bir yandan da *"O'nun için ne yapsam az, Cennet'i kazanmama yetmez."* Diye düşünüyordu. Tek sığınağı Allah'ın rahmetiydi.

Hesap sürdükçe sürdü. Boncuk boncuk terliyordu. Sırılsıklam olmuş, zangır zangır titriyordu. Gözleri terazinin ibresindeki neticeyi bekliyordu. Sonunda hüküm verilecekti. Vazifeli melekler ellerinde bir kâğıt, mahşer meydanında ki kalabalığa döndüler. Önce ismi okundu. Artık ayakları tutmaz olmuştu. Neredeyse yığılıp kalacaktı. Heyecandan gözlerini kapamış, okunacak hükme kulak kesilmişti.

Mahşeri kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Kulakları yanlış mı duyuyordu? İsmi cehennemlikler listesindeydi. Dizlerinin üstüne yığıldı. Hayretten dona kalmıştı.*"Olamaaaazzzz"* diye bağırdı. Sağa sola koşturdu. *"Ben nasıl Cehennemlik olurum? Hayatım boyunca hizmet eden insanlarla birlikte oldum. Onlarla beraber koşturdum. Hep Rabbimi anlattım."* Diyordu.

Gözleri sağanak olmuş, titrek vücudunu ıslatıyordu. Vazifeli iki melek kollarından tuttu. Ayaklarını sürüyerek ve kalabalığı yararak alevleri göklere yükselen Cehennem'e doğru yürümeye başladılar. Çırpınıyordu. Medet yok muydu? Bir yardım eden çıkmayacak mıydı?

Dudaklarından kelimeler kırık dökük, yalvarmayla karışık döküldü… *"Hizmetlerim... Oruçlarım... Okuduğum Kur'anlar... Namazım... Hiçbiri beni kurtarmayacak mı?"* diyordu. Bağıra bağıra yalvarıyordu. Cehennem melekleri onu hiç dinlemediler ve sürüklemeye devam ettiler. Alevlere çok yaklaşmışlardı. Başını geriye çevirdi. Son çırpınışlarıydı.

Resulullah, *"Evinin önünde akan bir ırmak içinde günde beş defa yıkanan bir insanı o ırmak nasıl temizler, günde beş vakit namazda insanı günahlardan öyle temizler."* buyuruyordu. *"Oysa ki benim namazlarım da mı beni kurtarmayacak?"* diye düşünüyordu.

"Namazlarım... Namazlarım... Namazlarım…" diye diye hıçkırdı. Vazifeli melekler hiç durmadılar. Yürümeye devam ettiler; Cehennem çukurunun başına geldiler. Alevlerin harareti yüzünü yakıyordu. Son bir defa dönüp geriye baktı. Artık gözleri de kurumuştu. Ümitleri sönmüştü. Başını öne eğdi. İki büklüm oldu.

Kollarını sıkan parmaklar çözüldü. Cehennem meleklerinden birisi onu itiverdi. Vücudunu birdenbire havada buldu. Alevlere doğru düşüyordu. Tam bir iki metre düşmüştü ki, bir el kolundan tuttu.

Başını kaldırdı. Yukarıya baktı. Uzun beyaz sakallı bir ihtiyar onu düşmekten kurtarmıştı. Kendisini yukarıya çekti. Üstündeki başındaki tozu silkerek ihtiyarın yüzüne baktı.

- *"Siz de kimsiniz?"* dedi.

İhtiyar gülümsedi: ***"Ben senin namazlarınım."***

- *"Neden bu kadar geç kaldınız? Son anda yetiştiniz. Neredeyse düşüyordum."* dedi...

İhtiyar yüzünü gererek, tekrar güldü; Başını salladı:

- *"Sen beni hep son anda yetiştirirdin... Hatırladın mı?"*

Secdeye kapandığı yerden başını kaldırdı. Kanter içinde kalmıştı. Dışarıdan gelen sese kulak kabarttı. Yatsı ezanı okunuyordu. Bir ok gibi yerinden fırladı. Abdest almaya gidiyordu.

***

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Kıyamet gününde kulun hesaba çekileceği ilk ameli onun namazıdır. Eğer namazı düzgün olursa, işi iyi gider ve kazançlı çıkar. Namazı düzgün olmazsa, kaybeder ve zararlı çıkar."

Kulun ahirette ilk sorulacak ameli namaz olması dolayısı ile sınavımıza iyi çalışarak namazlarımıza gereken önemi göstermemiz gerekmektedir. Diğer taraftan nefsimize en zor gelen namaz sabah ve yatsı namazlarıdır. Bu namazlara özellikle münafıkların sabah ve yatsı namazlarında üşengeç ve tembel davrandıkları da aktarılmıştır.

Namaz kılmak, imanımızın bir gereğidir. Rabbimizin her şart altında belirli vakitlerde yerine getirmemizi istediği bir emridir. Bu emri yerine getirmekte gerekli hassasiyeti göstermemiz gerekiyor.

HER İŞTE BİR HÂYIR VARDIR

Soğuk bir kış sabahı sahilde bulunan küçük bir koydan bir balıkçı filosu denize açıldı. Öğleden sonra büyük bir fırtına koptu ve gece olduğunda balıkçı teknelerinden hiçbirisi limana dönememişti.

Bütün gece boyunca eşler, anneler, çocuklar ve sevgililer ellerini oğuşturup, kaybolan sevdiklerini kurtarması için Allah'a yakararak rüzgâra açık kıyıda bir aşağı bir yukarı dolandılar.

Bu berbat durumda, bir de kulübelerden birinde yangın çıktı, Erkekler olmadığı için yangını söndürüp kulübeyi kurtarmak mümkün olmadı.

Ancak gün ışıdığında, herkesin sevinçle gördüğü gibi balıkçı teknelerinin tümü de sağlam olarak limana döndü.

Fakat, orada ümitsiz bir kişi varda. Bu kişi yangında evi kül olan adamın eşiydi.

Kocası karaya çıkarken şöyle bağırıyordu:

- *"Aman Allah'ım, mahvolduk! Evimiz, içindeki herşeyle birlikte yangında kül oldu!"*

Adam ise, kadını şaşırtan şu sözleri haykırdı:

- ***"O yangını verene şükürler olsun! Yanan kulübemizin ışığı sayesinde bütün tekneler yolunu buldu ve sâlimen limana döndük."***

***

Hayrın nerede olduğunu çoğu zaman bilmiyoruz. Çünkü bu dünya hayatında bize verilen nimetleri (beden, ömür, aile, imkanlar vb sayılamayacak kadar çok) yerli yerinde kullanmak zorundayız. Emanete verilmiş ve vakti zamanı geldiğinde de (ölüm ile birlikte) bizlerden geri alınacak. O yüzden hayatı Rabbimizin emirleri doğrultusunda sürdürmeye gayret göstermeliyiz. Bize düşen her daim iyi, güzel, faydalı, adil olanı yapmaya gayret göstermeliyiz. Olan olayların hikmeti mutlaka ortaya çıkacaktır.

Nitekim bu olayda da belki kulübenin yanması büyük bir felaket. Ancak sevdikleriniz dahil birçok insanın yaşıyor olması bu büyük felaketin yaşanması nedeniyle gerçekleşti.

"Olur ki, bir şey sizin için hayırlı iken, siz onu hoş görmezsiniz. Yine olur ki, bir şey sizin için kötü iken, siz onu seversiniz. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (Bakara suresi, 216)

MUSİBETLERE PARATONER OLANLAR

Evliyaullah, ilmini Allah'a havale etmek suretiyle gelecekten haber vermişlerdir."

Erzincanlı büyük veli Pir Muhammed Erzincani Hazretleri bir yaz günü, sabah namazından sonra talebelerine:

- Erzincan'a inmek isteriz, arzu edenler bizle gelsin, buyurdular.

40 talebesi ile birlikte Erzincan'a gelen Erzincani Hazretleri, halvete girmek niyetiyle Doğruca Camii'ne gider.

Onun bu haline şaşıran talebeleri kendisine:

- Efendim, şimdi hasat mevsimidir. Erbaine girmek, halvete çekilmek münasip midir? diye hatırlatmada bulunurlar.

- Doğru söylersiniz. Şimdi halvet zamanı değildir. Ama Allah Teala, bu beldeye yakın bir zamanda, büyük bir zelzele takdir etmiştir. Bu belanın geri çevrilmesi için, birilerinin münacaat ve duası lazımdır. Umulur ki, içimizden birinin duası kabul olur da halk bu zelzeleden kurtulur.

Doğruca Cami-i Kebir'inde halvet hali sürerken, bir ara Muhammed Erzincani Hazretleri'nin dudaklarından şu sözler dökülür:

- Bize ilham edildi ki; bu belanın geri çevrilmesi için bizim bu dünyadan göçmemiz gereklidir. Sonra talebelerine dönüp:

- Kim bizimle beraber şehadet şerbeti içmek isterse, camide kalsın. Eğer yaşamak arzu edenler varsa, izin veriyoruz dışarı çıkabilirler... Bu gece bizle beraber olmasınlar, dedi.

Has talebelerinden 7 kişi hariç, diğerleri camiden dışarı çıktılar.

O gece gerçekten çok şiddetli bir zelzele oldu. Cami-i kebir yıkıldı ve 7 talebesi ile birlikte Muhammed Erzincani hazretleri de şehadet rütbesi ile şereflendiler.

Caminin dışında ise hiçbir yerde bir zarar olmadığı gibi, can ve mal kaybı görülmedi.

KİBİRLİ YAĞMUR BULUTU

Duaya çıktılar gelsin diye… Yanmıştı toprakları ve bağırları... Yalvarıp duruyorlardı:

- Âh bulut! Neredesin? Seni bekleriz nicedir, görmez misin?

Kuraklık köyümüzün topraklarına değil sadece, yüreklerimize de işledi, artık gel!

Çocuklarımız senin yokluğunla perişan, kadınlarımız ağıtlar yakıyor hasretinle...

Dallar, yapraklar mahzûn, çayır çimen dermânını tüketti yolunu gözlemekten...

Kümesteki tavuklar, kilerdeki karıncalar seni bekliyor, gel!

Çiçekleri soldu bahçelerimizin. Tarlalarımızın bereketi gitti.

Gel de gör, gözlerimizde fer söndü...

Ey bulut! Şu ettiğin revâ mıdır bize?

Gel hadi, gel lüzum kalmasın daha fazla söze...

Bulut, gökyüzündeki makamında dinlenirken, rüzgâr alıp getirdi de, öyle işitti sesleri... Aman bunlar ne içli yakarışlar, ne özlem yüklü çağırışlar böyle, diye geçirdi içinden. Tam kalkıp gidecekti ki, birdenbire vazgeçti...

- Hele biraz daha yalvarsınlar bakalım, pek de güzel oluyormuş beklenmek canım, dedi...

Oturduğu yerde, duyduğu her kelimeyle biraz daha mest olarak, zevkle dinliyordu yapılan çağrıyı:

- Sevgili bulut! Yağdıracağın tek bir damlaya bile muhtâcız.

Senin o kâh okşayan, kâh şefkatle vurur gibi yüzümüze değen yağmurunu nasıl da özledik.

Sen, ne büyük nimetmişsin de bilemedik. Gel!

Gel de gör, karşılama nasıl yapılır. Gel gör, bir buluta nasıl aşk ile bakılır...

Yağmur bulutu, bu son cümleyle öylesine kendinden geçti ki, ne olduğunu unuttu. Artık, onun da oturacak mecâli kalmamıştı. Öyle bir kalkış kalktı ki yerinden, gören tüm dünyayı onun yıkadığını sanır... Bir değişik edâ, bir acayip hâl geldi üzerine. Öylesine şımardı ki, ne dediğini bilemez oldu.

- Âh, dedi, ben olmasam halleri harap! Gideyim, üzerlerine saçayım da hazinemi, şâd olsun garibanlar...

Diğer bulutlar, ne kadar, beklemesini, pâdişahtan emir gelmeden gitmemeleri gerektiğini söyledilerse de, dinlemedi bizim bulut... Sarhoşluğu öylesine artmıştı ki, etrafını da göremez olmuştu... Kulaklarında yankılanan ses, hep aynıydı:

- Gel! Gel de gör, karşılama nasıl yapılır, gel gör, bir buluta nasıl aşk ile bakılır!

Uçtu, gitti duânın yapıldığı diyâra doğru... Halk, onu görünce coştu, ağlaştı... Sanki pâdişah gelmiş gibi, hürmetle karşıladı. Halbuki bu sırada padişah, susuzluktan ne dediğini şaşmış, birkaç damla yağmur için, bir buluta tapmayı adamış olan halkı ve halkın sözüyle kendini fasülye gibi nimetten saymış bulutu gözlemekteydi. Zavallı bulut... Gurur perdesi, öylesine gerilmişti ki gözlerinin önüne, padişahın emrindeki basit bir gaz yığını olduğunu unutmuş, kendi kendine yağmura dönüşebileceği vehmine kapılmıştı.

Çatlamış topraklar üzerinde, topraklar kadar çatlak dudaklarını sıkıca kapamış, fersiz gözlerindeki son ümit pırıltılarıyla, gökteki bulutu seyre koyulmuştu halk. Nasıl da hayranlıkla ve yalvarırcasına bakıyorlardı.

Bulut, bu bakışların tesiriyle, daha da geçti kendinden:

- *"Padişah mı!? O da kim!? Ben, yılların bulutuyum! Nereye ne kadar yağmur yağdırılması gerektiğini, iyi bilirim. Zaten bana güvenmeselerdi, böylesine içli çağırırlar mıydı beni bu insanlar? Elbette hayır! Diğer bulutların aklına yanayım! Neymiş, Padişahın emri beklenecekmiş! Ayol bu kadar insan, "Buluuuut! Buluuuut!" diye inliyor günlerdir. Bir tanesinden "Padişahıuuum!" feryâdı duyuldu mu? Hem, şu gariban halka zulmetmeye hâcet var mı? Geldim işte halkım! Geldim işte! Şimdi rahmetime kavuşacak, mesrûr olacaksınız."*

Bulutun bu son sözlerini işiten padişah, hiddetlendi. Dedi ki:

- "Demek, senin rahmetin? Demek benimki zulüm de, seninki ikram? Demek nereye ne kadar yağmur yağdıracağını bilirsin... Yağdır bakalım! Yağdır da gör, neler oluyor!"

Bulut, padişahın bu hiddetinden ve "yağ!" emrinin padişahtan geldiğinden habersiz, yağmur yağdırmaya başladı. İşte, diyordu, işte yağmur bulutu olmanın güzelliği... Nasıl da bereket saçıyorum...

Yağmur yağıyor, halk seviniyor, bulut kendini iyiden iyiye dev aynasında görüyordu. Fakat bir süre sonra, yani toprak suya doyup bitkiler ve hayvanlar doyasıya ıslandıktan sonra, yani artık yağmurun dinmesi, güneşin açması için beklenmeye başlandığı demlerde, bulut hâlâ yağmur yağdırmaya devam ediyordu. Ve nedense duramıyor, hatta zaman zaman öylesine coşuyordu ki, iri buz parçaları ayrılıyordu bedeninden yeryüzüne...

Biraz önce gelsin diye yol gözleyen insanlar, artık gitse diye baktılar ama, bulut yerinden kımıldamıyor ve delicesine bir yağmuru, ısrarla bu insanların üzerine indiriyordu. Tüm bu olanlardan, o da bir şey anlamamış, gitmek istediği halde, sanki oraya çakılıp kalmıştı. O kadar yağdı ki, az önce kuraklıktan çatlayan toprak, az sonra yağmur sularının oluşturduğu selle sürüklenmeye başladı. Kısa süre içinde, rahmet saçmaya geldiği diyar için bir felâket oldu bulut... Öyle bir felâket ki, oluşan sellere kapılmadık ne bitki kaldı ne hayvan... Ne taş kaldı, ne insan...

Haddini bilmeyen kibirli bulut, anladı ya rahmetin de, kudretin de Padişahta olduğunu. Geç oldu... Ve istemeyi bilmeyen halk, kendi diliyle, istediğinin kurbânı oldu.

Padişahı unutan buluttan bağa ne fayda, Bağcı ki buluta tapar, elbet sonu sel olur... Nerede rahmeti sâhibinden uman bahçevan, Ki bahçesi Hak katından dâim bir cennet olur...

GIYBET

Fakültedeki öğrencilik yıllarımda, bazen Fındıklı'dan Karaköy'e kadar yürümeyi tercih eder ve Galata Köprüsündeki balıkçıları seyrede seyrede, Eminönü'ndeki Yeni Câmi'ye ulaşırdım. Arada bir de olsa burada namaz kılmak, Güzel Sanatlar Akademisinin ağır havası ve dersleriyle bunalan ruhumu ferahlatırdı.

Bir gün yine aynı câmiye geldiğimde, yolumun üzerine, saçları omuzlarına kadar inen bir delikanlı çıktı. Çiçekli gömleğiyle ilk bakışta bitli bir turisti andırmasına rağmen Türkçe konuşuyordu ve bizlerden biriydi. Bir anda sinirlenmiş ve hayatımın daha önceki yıllarını unutmuşçasına söylenmeye başlamıştım.

Onu bir düşman gibi iteleyip câmiye girerken:

- Şımarık züppe!. diye mırıldandım. Hangi ailenin evlâdısın sen? Halbuki şuradaki hanım gibi bir nesil bekliyoruz.

"Şuradaki hanım" dediğim kişi, avludaki güvercinlere yem veren şık giyimli ve başörtülü bir kadındı. 1970'li yıllarda olduğumuz için, tesettürlü hanımlar sayıca azdı ve çok dikkat çekiyordu. Kendimi uzun saçlı gençle kıyasladıktan sonra, bir evliya heybetiyle câmiye girdim ve farzı kılıp selâm verdiğimde, yıllar yılı unutamadığım müthiş bir dersle karşılaştım. Omuz omuza verip Allah'a secde ettiğim kişi, biraz önce acımadan gıybetini yaptığım o uzun saçlı delikanlıdan başka biri değildi ve Allah, câmideki yüzlerce kişi arasından o genci

yanıma getirerek, yaptığım hatanın büyüklüğünü göstermek istemişti.

Utancımdan tesbih bile çekemeyip kendimi dışarıya attığımda, beni bir sürpriz daha bekliyordu. Çünkü namazdan önce tesettürlü giyimine hayran olup kendisiyle iftihar ettiğim o hanım, câminin biraz ötesindeki Nimet Abla Gişesi'nde, milli piyango kuyruğuna girmişti. İnsanları, kalpleri ve imânları ile değil de, dış görünüşleri ve kıyafetleri ile değerlendirme hastalığının, yani "şekilcilik" belasının tokadını yemiştim.

Daha sonraki yıllarda, Yeni Câmide yaşadığım bu olayın sayısız örneklerini gördüm. Ve her seferinde, o uzun saçlı kardeşimi hatırlayıp pişmanlık duydum.

Bu yazımın, o tür günahlarıma kefaret olmasını diliyorum.

-Cüneyd Suavi-

ECEL GELİNCE BAŞA

Kundak ile kefen arası kaç adım?" (Gürbüz Azak)

Sevim hanım, yaşadığı Anadolu kasabasında kaynak atölyesi bulunan 35 yaşındaki Harun Keleş ile hayatını birleştirdi. İki yıl sonra dünyalar güzeli ilk kızları Canan, ardından da Ebru dünyaya geldi.

Çok Mutluydular... Ta ki, Sevim hanımın başında ağrılar başlayıp, beyninde ur olduğu anlaşılana kadar... Muayeneler, tetkikler, tahliller derken, Sevim hanımın tedavi için İstanbul'a gitmesine karar verildi. Ve Sevim Hanım Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde beyin ameliyatı oldu.

Sevim hanım bu ağır hastalıktan kurtulduğuna inanmıştı ki yeniden rahatsızlandı. Kadını iyice muayene eden doktorlar bu kez, yaşaması için ilik naklinden başka çare olmadığını söylediler.

Kızlarından ilik nakli yapılması düşünüldü. Ancak tetkikler neticesinde dokuların uyuşmadığı görüldü. Bunun üzerine doktorlar, *"İstersen yeniden hamile kal. Doğacak çocuğun iliği uygun olabilir"* dediler.

Bu arada bütün bu tedaviler sırasında Keleş Ailesi de varını yoğunu satmak zorunda kaldı.

Genç kadın bir müddet sonra tekrar hamile kaldı ve bu kez oğlu Halit'i dünyaya getirdi. Minik Halit birkaç aylık olup

ilik nakli yapılacak duruma gelince bu kez Sevim Hanım minik bebeğinden nakil yaptırmak istemediğini belirtti.

Halit tek oğlu olduğu için, *"Oğluma dokundurtmam. Ben öleyim ama ona bir şey olmasın."* diyerek kararında direnen kadının hastalığı giderek ilerliyordu.

Sevim Hanım, yaşama umuduyla yine doktorlara gitti ve

"Oğluma kıyamadım. Bir daha hamile kalsam, ömrüm yeter mi?" diye sordu. Olumlu cevap alınca yeniden hamile kaldı. Fakat kaderden kaçılmıyordu. Sevim Hanım, yeni bebeğinin doğumuna beş ay kala bir buçuk yaşındaki Halit'iyle fırına ekmek almaya giderken ehliyetsiz bir sürücünün kullandığı kamyonetin çarpmasına maruz kaldı.

Kadıncağız ilik nakli için kıyamadığı biricik oğlu Halit'i can havliyle kenara fırlatmayı başardı fakat kendisi bu trafik canavarından sorumsuzca kullandığı kamyonetle dokuz metre sürüklenerek karnındaki yaşam umudu olan bebeği ile birlikte feci şekilde öldü.

YAŞADIĞINIZ HER GÜN ÖZELDİR

Eniştem; kızkardeşimin tuvaletinin en alt gözünü açtı ve ince kağıda sarılmış bir paket çıkardı. *"Bu"* dedi, *"sıradan bir çamaşır değil."* Kâğıdı açtı ve çamaşırı bana uzattı. Zarif ve ipekliydi. Kenarları elişi dantelle süslenmişti. Astronomik bir fiyat taşıyan etiketi hala üstündeydi.

- "Jan bunu New York'a ilk gittiğimizde almıştı. Nereden baksan sekiz, dokuz yıl olmuştur. Hiç giymedi. Özel bir gün için saklıyordu."

Çamaşırı benden aldı ve cenaze evine götürmek üzere ayırdığımız diğer giysilerle birlikte yatağın üzerine koydu. Bırakırken eli bir an yumuşak kumaşı okşar gibi oyalandı. Tuvaletin gözünü hızla kapattı ve bana döndü ve dedi ki:

- **" Hiçbir şeyini özel bir gün için saklama. Yaşadığın her gün özeldir."**

Cenazeyi izleyen günlerde enişteme ve yeğenime beklenmeyen bir ölümün arkasından yapılması gereken tüm üzücü işlerde yardımcı olurken sık sık bu sözleri hatırladım. Kardeşimin ailesinin yaşadığı şehirden California'ya dönerken uçakta yine bu sözleri düşündüm. Kardeşimin göremediği, duyamadığı veya yapamadığı bütün şeyleri düşündüm. Hala enişteminin sözlerini düşünüyorum ve hayatım değişti.

Artık daha çok okuyor, daha az toz alıyorum. Balkonda oturup bahçemi seyrediyorum, uzayan çimlere aldırmadan. Ailem ve dostlarımla daha çok vakit geçiriyorum, iş toplantılarında daha az. Mümkün olduğu kadar sık *"hayatın katlanılması*

gereken bir dertler zinciri yerine zevk alınacak olaylar silsilesi olarak görülmesi" gerektiğini hatırlatıyorum kendime. Her anın güzelliğini duyumsayarak yaşamak istiyorum. Hiçbir şeyimi özel günler için saklamıyorum.

Kıymetli tabak çanağımı her *"özel"* olayda kullanıyorum. Birkaç kilo vermek, tıkanan lavaboyu açmak, bahçemde ilk açan çiçek gibi özel olaylarda... En pahalı ceketimi canım isterse süpermarkete giderken giyiyorum. Teorime göre eğer zengin görünürsem, küçük bir torba erzak için o kadar parayı daha rahat ödeyebilirim. Pahalı parfümü özel partiler için saklamıyorum. Mağazalardaki tezgahların ve banka memurlarının burunları da, en az parti parti gezen arkadaşlarımınkiler kadar iyi koku alır.

"Birgün" kelimesi dağarcığımdaki yerini kaybetti. Bir şey, eğer görmeye, duymaya veya yapmaya değerse, onu şimdi görmek, duymak ve yapmak istiyorum.

Hepimizin *"Yaşayacağımıza garanti gözüyle baktığımız yarını görmeyeceğini"* bilseydi eğer kız kardeşim, neler yapardı kim bilir? Sanırım aile fertlerini veya yakın arkadaşlarını arardı. Belki eski birkaç arkadaşını arayıp aralarında geçen sürtüşmeler için özür dilerdi.

Belki bir lokantaya en sevdiği yemeği ısmarlardı. Bunların hepsi birer tahmin. Kardeşimin neler yapamadan öldüğünü hiçbir zaman bilemeyeceğim. Ya ben?.. Eğer sayılı saatimin kaldığını bilseydim, yapamadığım şeyler olduğu için kızardım. Yazmayı ertelediğim mektupları yazmadığım için kızardım. *"Bir gün ararım"* dediğim dostları görmediğim için kızardım. Eşime ve kızıma onları ne kadar çok sevdiğimi yeterince sık söylemediğim için kızardım. Artık hayatlarımıza

kahkaha ve renk katacak hiçbir şeyi yarına ertelememeye, duygularımı dizginlememeye çalışıyorum.

Ve her sabah gözlerimi açtığımda kendime o günün *"Özel bir gün"* olduğunu söylüyorum. Her gün, her dakika, her nefes gerçekten Allah'tan bize bir armağan.

ÖĞRETMEN

Öğretmenin adı bayan Thompson'du ve 5.sınıf öğrencilerinin önünde ayakta durduğu ilk gün onlara bir yalan söyledi. Çoğu öğretmen gibi, onlara baktı ve hepsini aynı derecede sevdiğini söyledi. Bu mümkün değildi, çünkü orada en önde, sırasına adeta çökmüş gibi oturan küçük bir öğrenci vardı.

Adı Teddy Stoddard. Bir önceki yıl, bayan Thompson, Teddy'i gözlemiş, onun diğer çocuklarla oynayamadığını; giysilerinin kirli ve kendinin de hep banyo yapması gereken bir halde olduğunu görmüştü ve Teddy mutsuz da olabilirdi.

Çalıştığı okulda Bayan Thompson, her öğrencinin geçmişteki kayıtlarını incelemekle de görevlendirilmişti ve Teddy'nin bilgilerini en sona bırakmıştı. Onun dosyasını incelediğinde şaşırdı. Çünkü;

Birinci sınıf öğretmeni:

- "Teddy zeki bir çocuk ve her an gülmeye hazır. Ödevlerini düzenli olarak yapıyor ve çok iyi huylu... Ve arkadaşları onunla olmaktan mutlu..." diye yazmıştı.

İkinci sınıf öğretmeni:

- "Mükemmel bir öğrenci, arkadaşları tarafından sevilen, fakat evde annesinin amansız hastalığı onu üzüyor ve sanırım evdeki yaşamı çok zor…" diyordu.

Üçüncü sınıf öğretmeni:

- "Annesinin ölümü onun için çok zor oldu. Babası ona yeterince ilgi gösteremiyor ve eğer bir şeyler yapılmazsa evdeki olumsuz yaşam onu etkileyecek." diye yazmıştı.

Dördüncü sınıf öğretmenine gelince:

- "Teddy içine kapanık ve okula hiç ilgi göstermiyor, hiç arkadaşı yok ve bazen sınıfta uyuyor." demişti.

Şimdi Bayan Thompson sorunu çözmüştü ve kendinden utanıyordu. Öğrenciler ona güzel kağıtlara sarılmış süslü kurdelelere paketlenmiş yeni yıl hediyeleri getirdiğinde kendini daha da kötü hissetti. Çünkü Teddy'nin armağanı kaba kahverengi bir kese kağıdına beceriksizce sarılmıştı. Bunu diğer öğrencilerin önünde açmak ona çok acı verdi.

Bazıları, paketten çıkan sahte taşlardan yapılmış, birkaç taşı düşmüş bileziği ve üçte biri dolu parfüm şişesini görünce gülmeye başladılar, fakat öğretmen, bileziğin ne kadar zarif olduğunu söyleyerek ve parfümden de birkaç damlayı bileğine damlatarak onların bu gülmelerini bastırdı.

O gün okuldan sonra Teddy öğretmenin yanına gelerek;

- "Bayan Thompson, bugün hep annem gibi koktunuz" dedi.

Çocuklar gittikten sonra öğretmen yaklaşık bir saat kadar ağladı. O günden sonra da çocuklara okuma, yazma, matematik öğretmekten vaz geçerek onları eğitmeye başladı. Teddy'ye özel bir ilgi gösterdi. Onunla çalışırken zekasının tekrar canlandığını hissetti. Ona cesaret verdikçe çocuk

gelişiyordu. Yılın sonuna dek, Teddy sınıfın en çalışkan öğrencilerinden biri olmuştu.

Öğretmenin, hepinizi aynı derecede seviyorum yalanına karşın Teddy, onun en sevdiği öğrenci olmuştu.

Bir yıl sonra, kapısının altında bir not buldu. Teddy'dendi. Tüm yaşantısındaki en iyi öğretmenin kendisi olduğunu yazıyordu. Ondan yeni bir not alana kadar 6 yıl geçti. Notunda liseyi bitirdiğini ve sınıfındaki üçüncü en iyi öğrenci olduğunu ve Bayan Thompson'un halâ hayatında gördüğü en iyi öğretmen olduğunu yazıyordu.

Dört yıl sonra, bir mektup daha aldı Teddy'den. O arada zamanın onun için zor olduğunu çünkü üniversitede okuduğunu ve çok iyi dereceyle mezun olmak için çok çaba sarfetmesi gerektiğini yazıyordu. Ve Bayan Thompson halâ onun hayatında tanıdığı en iyi öğretmendi.

Daha sonra dört yıl daha geçti ve bir mektup daha geldi. Çok iyi bir dereceyle üniversiteden mezun olduğunu ama daha ileriye gitmek istediğini yazıyordu. Ve halâ Bayan Thompson onun tanıdığı ve en çok sevdiği öğretmendi. Bu kez mektubun altındaki imza biraz daha uzundu. Theodore F. Stoddard Tıp Doktoru.

Bu hikâye burada bitmedi. İlkbaharda bir mektup daha aldı Bayan Thompson. Teddy hayatının kızıyla tanıştığını ve evleneceğini yazmıştı. Babasının birkaç yıl önce öldüğünü, Bayan Thompson'un düğünde damadın anne ve babası için ayrılan yere oturup oturamayacağını soruyordu. Tabii ki oturabilirdi.

Tahmin edin ne oldu?

Bayan Thompson törene giderken özenle sakladığı birkaç taşı düşmüş olan o bileziği taktı, Teddy'nin ona verdiği ve annesi gibi koktuğunu söylediği parfümden sürmeyi de ihmal etmedi.

Birbirlerini sevgiyle kucaklarlarken, Teddy, onun kulağına:

- *"Bana inandığınız için çok teşekkürler Bayan Thompson, kendimi önemli hissetmemi sağladığınız için ve beni böyle değiştirdiğiniz için de..."* diye fısıldadı.

Bayan Thompson gözünde yaşlarla ona karşılık verdi:

- *"Yanılıyorsun Teddy... Ben değil, sen bana öğrettin."*

- *"Seninle karşılaşıncaya kadar ben öğretmenliği bilmiyormuşum...!"*

DÜNDEN HIZLI MISINIZ?

Her sabah bir ceylan uyanır Afrika'da.
Kafasında tek bir düşünce vardır.
En hızlı koşan aslandan daha hızlı koşabilmek.
Yoksa aslana yem olacaktır.

Her sabah bir aslan uyanır Afrika'da.
Kafasında tek bir düşünce vardır.
En yavaş koşan ceylandan daha hızlı koşabilmek.
Yoksa açlıktan ölecektir.

İster aslan olun, ister ceylan olun hiç önemi yok.
Yeter ki güneş doğduğunda koşuyor olmanız gerektiğini,
Hem de bir önceki günden daha hızlı koşuyor olmanız gerektiğini bilin.

Yaşam adlı koşuyu ne güzel anlatmış Afrika atasözü,
Bir önceki günden daha hızlı koşmak gerekmektedir.
Çünkü eğer aslansanız,
Ve en yavaş koşan ceylanı bir önceki gün yakalamışsanız,
Ve bugün bir ceylan yakalamak niyetindeyseniz,
Artık bilmelisiniz ki, en yavaş ceylan sizden daha hızlıdır.
O halde düne göre hızınızı arttırmanız gerekmektedir.

Yok eğer ceylansanız,

Ve henüz aslana yem olmamışsanız,
Hızınızı düne göre mutlaka arttırmalısınız.
Çünkü sıra size gelmiş demektir.

Yani,
Hayat koşusunda devam edebilmenin tek koşulu var.
Dünden daha hızlı olabilmek.
Bakın bakalım şimdi kendinize,

Ondan, bundan, şundan değil!.. "DÜNDEN" hızlı mısınız?..

ANTİKACI

Genç adam, antika merakı sebebiyle Anadolu'nun en ücra köşelerini dolaşıyor ve gözüne kestirdiği malları yok pahasına satın alarak yolunu buluyordu. Kış kıyamet demeden sürdürdüğü seyahatler sırasında başına gelmeyen kalmamış gibiydi. Fakat, bu seferki hepsinden farklı görünüyordu. Yolları kapatan kar yüzünden arabasını terk etmiş ve yoğun tipi altında donmak üzereyken, bir ihtiyar tarafından bulunup onun kulübesine davet edilmişti. Yaşlı adam, antikacının yürümesine yardım ederken:

- Günlerdir hasta olduğumdan, odun kesmek için ilk defa dışarıya çıktım, dedi. Meğer seni bulmak için iyileşmişim.

Diz boyuna varan karla boğuşup kulübeye geldiklerinde, antikacının beyaz göre göre donuklaşan gözleri faltaşı gibi açıldı. Odanın orta yerindeki kuzinenin etrafını saran üçdört iskemle, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel antikalar olmalıydı. Saatlerdir kar içinde kalan vücudu bir anda ısınmış, buzları bir türlü çözülmeyen patlıcan moru suratını ateşler kaplamıştı.

Yaşlı adam, misafirini yatırmak için acele ediyordu. Ona birkaç lokma ikram edip sedirdeki yatağını hazırlarken:

- Bugün soba yakamadım evladım, dedi. Ama bu yorganlar seni ısıtacaktır.

Ev sahibi, yıllar önce vefat eden eşiyle paylaştıkları odaya geçerken, antikacı da tiftikten örülen battaniyelerin arasına gömüldü. Ancak bütün yorgunluğuna rağmen bir türlü

uyuyamıyordu. Ertesi gün gitmeden önce ne yapıp edip o iskemleleri almalı, bunun için de iyi bir senaryo uydurmalıydı. Mesela, hayatını kurtarmasına karşılık ihtiyara birkaç koltuk satın alabilir ve eskimiş olduğu bahanesiyle dışarıya çıkarttığı iskemleleri, çaktırmadan minibüsün arkasına atabilirdi. Hatta onları kaptığı gibi kaçmak bile mümkündü. Yürümeye dahi mecali olmayan ihtiyar, sanki onun peşinden koşacak mıydı?

Genç adam, kafasındaki fikirleri olgunlaştırmaya çalışırken dalıp dalıp gidiyor ve rüzgarın sesiyle uyandığı zamanlar, kaldığı yerden devam ediyordu. Bu arada yaşlı adamın sabah namazına kalktığını farketmiş, hatta hayal meyal olsa bile odun parçaladığını duymuştu. Gözlerini açtığında, onun kuzine üzerinde yemek pişirdiğini gördü ve etrafına bakınırken, birden iskemleleri hatırladı. Hafifçe doğrulup çevresine baktı:

Aman Allahım..! Antikalardan hiçbiri ortada yoktu.

İhtiyar kurt, herhalde planını hissetmiş ve belki de uykudaki konuşmasını duyarak onları emin bir yere kaldırmıştı. Sakin görünmeye çalışarak:

- İliğim kemiğim ısınmış, dedi. Çorbanız da güzel koktu doğrusu. Ama akşamki iskemleleri göremiyorum.

Yaşlı adam, odanın köşesine yığdığı iskemle parçalarından birini daha sobaya atarken:

- İskemle dediğin, dünya malı be evladım, dedi. Biz tanrı misafirimizi üşütür müyüz?

-Cüneyd Suavi-

PLANLAMA HATASI

Tecrübenin bir dikeni, bir tarla dolusu uyarıdan daha değerlidir." (James Russel Lowell)

Sayın şantiye şefim; geçirmiş olduğum iş kazasından dolayı hazırlamış olduğum tutanağa *"Planlama Hatası"* diye yazmıştım.

Bunu yeterli görmeyerek ayrıntılı anlatmamı istemişsiniz. Şu anda hastanede yatmama sebep olan hadiseler aynen aşağıda anlattım gibi olmuştur:

Bildiğiniz gibi ben bir duvar ustasıyım. İnşaatın altıncı katındaki işimi bitirdiğim zaman biraz tuğla artmıştı. Yaklaşık 250 kg kadar olduğunu tahmin ettiğim bu tuğlaları aşağıya indirmek gerekiyordu.

Aşağı indim ve bir varil buldum. Ona sağlam bir ip bağlayarak altıncı kata çıktım. İpi bir çıkrıktan geçirip ucunu aşağıya saldım. Tekrar aşağıya indim ve ipi çekerek varili altıncı kata çıkardım. İpin ucunu sağlam bir yere bağlayıp tekrar yukarı çıktım. Bütün tuğlaları varile doldurdum ve daha sonra aşağı indim.

Daha önce bağladığım ipin ucunu çözdüm. İpi çözmemle birlikte birden kendimi havalarda buldum. Nasıl bulmayayım? Ben yaklaşık 70 kiloyum. Varil ise içindekiler ile birlikte 250 kilo. Dolayısıyla 250 kiloluk varil süratle aşağıya düşerken beni yukarı çekti.

Heyecan ve şaşkınlıktan ipi bırakmayı akıl edemedim. Yolun yarısında dolu varille çarpıştık. Sağ iki kaburgamın bu sırada kırıldığını sanıyorum.

Tam yukarı çıkınca, iki parmağım iple beraber çıkrığa sıkıştı. Parmaklarım da bu sırada kırıldı. Bu esnada yere çarpan varilin dibi çıktı ve tuğlalar etrafa saçıldı. Varil hafifleyince, bu sefer ben aşağı inmeye, varil de yukarı çıkmaya başladı ve yolun yarısında yine varille çarpıştık.

Sol bacağımın kaval kemiği de bu sırada kırıldı. Can havli ile ipi bırakmayı akıl ettim. Başımı yukarı kaldırdığımda boş varilin süratle üzerime geldiğini gördüm. Kafatasımın da böyle çatladığını sanıyorum. Bayılmışım, gözümü hastanede açtım.

Cenab-ı Hakk'ın tüm kullarını böyle görünmez kazalardan korumasını diler, hürmetle ellerinizden öperim.

ÇEYİZ SANDIKLARI

Çeyiz sandıkları
Evlerin odalarında
Dip köşelerinde sandıklar vardır
Uçları dantel geçirilmiş
Kanaviçe örtüler üzerlerinde
Ağırdırlar,
Yıllar sonra daha da ağırlaşırlar
Tıka basa içlerinde yıllar vardır da
Kolay oynama yerlerinden…

****

Bir de çeyiz sandıkları
Hani genç kızların hayallerini
Gelecekteki evini erkeğini süsleyecek
Hayallerini sakladığı sandıklar…
Dolmaya başladıkça sandık içleri
Kızın gitme vakti de yaklaşır…

****

Bazı sandıklar da vardır ki
Renkleri uçup gitmiştir
Hayaller ile birlikte
İçlerinde yaşanmışlıklar ve
Yaşanmamışlıklar vardır
Hepsi de eskidir…

Bir tek yeni olansa
İçine konulmuş bir top
Kefen bezidir…

-Emel ÖZŞEN-

KÖPEK İLE TAVŞAN

Köpeği ile yaşayan bir genç İstanbul'da bir bahçe katı daire kiralar. Dairenin önünde bir teras vardır. Yan dairede de ev sahibi yaşlı kadın ve oğlu oturmaktadır. İki dairenin teraslarından birbirine geçilebilmektedir.

Kiracı genç taşınırken ev sahibinin oğlu kiracıya şöyle der: *"Köpeğinize ne olur dikkat edin, annemin tavşanına bir şey yapmasın. Annem yaşlı, o hayvana da çok bağlandı, bir şey olursa tavşana yaşayamaz. Tavşanın kafesi terasta duruyor, aman dikkat..."*. Kiracı da dikkat edeceğini söyler.

Gel zaman git zaman, köpek ve tavşanın birbirileri ile hiçbir sorunu olmaz, beyaz tavşan da iyice büyür. Tavşan bazen kafesinde duruyor, bazen de terasta dolaşıyordur. Bir gece köpek ağzında bir şey ile sahibinin yanına gelir. Sahibi bir de bakar ki köpeğin ağzındaki şey ev sahibinin beyaz tavşanı, ama ölü ve çamur içinde!

Kiracı paniğe kapılır, ölü tavşanı alıp bir güzel yıkar, tüylerini saç kurutma makinesi ile kurutup kabartır ve usulca yan terasa süzülüp tavşanı kafesine bırakır. O gece, suç üzerine kalacak korkusu ile köpeği alıp annesine gider.

Bir hafta sonra döndüğünde ev sahibinin oğlunu görür. Genç kederlidir. Kiracı tedirgin tedirgin ne olduğunu sorar. Ev sahibinin oğlu cevap verir:

- *"Siz yoktunuz tabi, bilmiyorsunuz... annem vefat etti..."*.

- Kiracı suçlulukla yutkunarak sorar:

- "Başınız sağ olsun, nasıl vefat etti anneniz?".

Ev sahibinin oğlu cevap verir:

- *"Tavşanı beslemeyi unutmuşuz, hayvancağız ölmüş. Annemle birlikte tavşanı bahçeye gömdük. Ertesi sabah annem tavşanı hortlamış, kafesinde görünce kalbi dayanmadı zavallının..."*

ŞEYTANLA ADAMIN KONUŞMASI

Birisi her gece kalkıp Allah'ı anıyor, O'na dua ediyordu.

Şeytan ona dedi:

- Ey devamlı Allah'ı anan kişi! Bütün gece Allah deyip çağırmana, yakarman karşılık seni buyur eden var mı ki?

Sana bir tek cevap bile gelmedi, daha ne zamana kadar böyle yakarıp dua edeceksin?

Adamın gönlü kırıldı, başını yere koydu ve hüzün içinde uyudu.

Rüyasında ona şöyle dendi:

- Kendine gel uyan! Niye duayı, zikri bıraktın? Neden usandın?

Adam:

- Buyur diye bir cevap gelmiyor ki... Artık kapıdan kovulmaktan korkuyorum, dedi.

Bunun üzerine dendi ki ona:

- *Senin Allah demen, O'nun buyur demesi sayesindedir. Senin yalvarışın, Allah'ın senin ruhuna haber uçurmasındandır.*

Senin çabaların, çareler araman, Allah'ın seni kendine yaklaştırması, ayaklarındaki bağları çözmesindendir.

Senin korkun, sevgin, ümidin, Allah'ın lütuf kemendidir. Senin her Yarabbi demenin altında, Allah'ın buyur demesi vardır..

Gafilin, cahilin gönlü bu duadan uzaktır. Çünkü Yarabbi demeye izin yok ona. Ağzında da kilit var onun, dilinde de...

Zarara uğradığı zaman, ağlayıp sızlamasın diye Allah ona dert, ağrı, sızı, gam, keder vermedi. Artık anla ki, Allah'a dua etmeni,

O'nu çağırmanı sağlayan dert, Dünya saltanatından daha iyidir. Dertsiz dua soğuktur. Dertliyken yapılan dua ise gönülden kopar...

KURABİYE HIRSIZI

Bir gece kadının biri bekliyordu havaalanında, daha epeyce zaman vardı, uçağın kalkmasına...

Havaalanındaki dükkândan bir kitap ve bir paket kurabiye alıp, kendisine oturacak bir yer buldu. Kendisini kitabına öyle kaptırmıştı ki, yine de yanında oturan adamın olabildiğince cüretkâr bir şekilde aralarında duran paketten birer birer kurabiye aldığını gördü. Ne kadar görmezden gelse de.

Bir taraftan kitabını okuyup, bir taraftan kurabiyesini yerken, gözü saatteydi. *"Kurabiye Hırsızı"* yavaş yavaş tüketirken kurabiyelerini, kulağı saatin tik tak larındaydı. Ama yine de engelleyemiyordu tik tak lar sinirlenmesini...

Düşünüyordu kendi kendine, *"Kibar bir insan olmasaydım, morartırdım şu adamın gözlerini!"* Her kurabiyeye uzandığında, adam da uzatıyordu elini...

Sonunda pakette tek bir kurabiye kalınca *"Bakalım şimdi ne yapacak?"* dedi kendi kendine. Adam, yüzünde asabi bir gülümsemeyle uzandı son kurabiyeye ve böldü kurabiyeyi ikiye. Yarısını kurabiyenin atarken ağzına, verdi diğer yarıyı kadına.

Kadın kapar gibi aldı kurabiyeyi adamın elinden ve *"Aman Allah'ım, ne cüretkar ve ne kaba bir adam, üstelik bir teşekkür bile etmiyor!"*

Anımsamıyordu bu kadar sinirlendiğini hayatında. Uçağının kalkacağı anons edilince bir iç çekti rahatlamayla...

Topladı eşyalarını ve yürüdü çıkış kapısına... Dönüp bakmadı bile *"Kurabiye Hırsızı"* na...

Uçağa bindi ve oturdu rahat koltuğuna. Sonra uzandı, bitmek üzere olan kitabına...

Çantasına elini uzatınca, gözleri açıldı şaşkınlıkla...

Duruyordu gözlerinin önünde bir paket kurabiye!..

Çaresizlik içinde inledi, *"Bunlar benim kurabiyelerimse eğer; ötekiler de onundu ve paylaştı benimle her bir kurabiyesini!"*

Özür dilemek için çok geç kaldığını anladı üzüntüyle. Kaba ve cüretkâr olan, *"Kurabiye Hırsızı"* kendisiydi işte.

BABALAR VE KIZLARI

0 Yaşında…

Baba:

Ne kadar da güzel. Şimdi bu küçücük şey benim kızım mı? Gözleri de bana ne kadar çok benziyor.

Kızı:

Bu gözlerini benden hiç ayırmayan adam babam olsa gerek.

5 Yaşında…

Baba:

Prensesim benim, güzel kızım. Söyle bakalım baban sana ne alsın?

Kızı:

En çok babamı seviyorum. Babam, niye annemle uyuyor? Hep benimle uyusun, başkasını sevmesin.

10 Yaşında…

Baba:

Gittikçe yaramaz oluyor, kime çekti bu kız?

Kızı:

Ben babama aşığım. Büyüyünce babam gibi erkekle evleneceğim. Babam bu ay harçlığımı arttırır mı?

15 Yaşında…

Baba:

Ne kadar da çabuk büyüdü. Eve de gittikçe geç kalmaya başladı, bu gidişle başına kötü bir şey gelecek. Sanırım daha sert konuşmalıyım.

Kızı:

Babam yüzünden arkadaşlarımla istediğim kadar vakit geçiremiyorum. Bana baskı uygulamasından nefret ediyorum. Ne zaman özgür olacağım?

20 Yaşında…

Baba:

Artık sözümü dinlemiyor. Benden giderek uzaklaşıyor. Kendi parasını da kazanmaya başladı ya, bana ihtiyacı kalmadı tabii. Uzun zamandır tatlı bir-iki laf geçmedi aramızda zaten. Evi de sürekli erkekler arıyor. Galiba kızım elden gidiyor.

Kızı:

Her dediğime alınıyor, beni bir türlü anlamıyor. Hele geçen gün giydiğim mini eteğe karışmasına ne demeli? Evden ayrılıp, kendi hayatımı kurmalıyım. Çocuk muamelesi görmekten bıktım artık!

25 Yaşında…

Baba:

Bir gün bunun olacağını biliyordum. İşte evleniyor. Zaten aramız eskisi gibi değildi. Şimdi bir de kocası var. Prensesim beni terkediyor.

Kızı:

Böyle bir günde bile o mutsuz ifadeyi takınmasının ne lüzumu var ki? Biliyorum, onu bir türlü içine sindiremedi. Bu yüzden yapıyor. Kendi hayalindeki damat değil ya! Sanki birlikte yaşayacak olan o.

30 Yaşında…

Baba:

Çok az görüşüyoruz. Daha sık bir araya gelsek ne iyi olur. Hem torunlarımı da özlüyorum. Kendi arkadaş çevrelerinden fırsat bulup da bize gelemiyorlar ki...

Kızı:

Babamları da çok ihmal ediyorum galiba. Yine telefonda çok üzgün geldi sesi. Hafta sonu onlara sürpriz yapmak en iyisi.

40 Yaşında…

Baba:

Kızım, benim entelektüel düzeyimi yeterli bulmuyor. Ona göre çağın gerisinde düşünüyormuşum. Oysa küçükken

derslerine hep ben yardım ederdim. Anlayamadığı bütün problemleri bana sorardı. Şimdi beni beğenmiyor. Bir daha onunla asla politik tartışmalara girmeyeceğim.

Kızı:

Babam giderek daha da çocuk gibi davranıyor. Sürekli bir şeylerden yakınıyor. Gerçi son zamanlarda sağlığı da iyi değil ama. Ya ona bir şey olursa? Zaten hiçbir zaman dilediği gibi bir evlat da olamadım.

45 Yaşında…

Baba:

Kızımın mutlu bir yuvası olması ne güzel. Gözüm arkada gitmeyeceğim. Her şeyi kendi başardı. Onunla gurur duyuyorum.

Kızı:

Babam için çok endişeleniyorum. Onu kaybetmeye hazır değilim. İlaçlarını da hep ihmal ediyor zaten. Allah'ım onu benden alma!

50 Yaşında…

Baba:

Dünyada mutlu kal kızım!

Kızı:

Seni çok özleyeceğim ve arayacağım babacığım. Şimdi ben kime danışacağım, kim yardım edecek bana? Ne olur gittiğin yerde çok mutlu ol. Ve hep yanımda olduğunu hissettir, ne bileyim ben, arada sırada işaretler yolla mesela. Ah babacığım! Sensiz nasıl yaşayacağım?

55 Yaşında…

Kadın:

Sen gideli, seni daha iyi anlıyorum babacığım. Keşke seni hiç üzmeseydim demeyeceğim, çünkü "keşke" lerin hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini biliyorum. Yine de beni duyuyorsan, lütfen seni üzdüğüm her gün için çok ama çok pişman olduğumu bil olur mu?

Binlerce gözüyle, boşluktaki adam uzanır, düşsel bir incelikten onu kendi gecesine alır.

BİNBİR GECE NOSTALJİSİ

Meşhur bir artist, ölüp alkışlar eşliğinde mezara konulduğunda, melekler onu namaz niyazdan önce filmlerinden sorguya çekmiş ve ellerindeki tarifeye bakarak, elli yıl boyunca dayağa mahkûm etmişler.

Adam ne yapsın?

Suçunu bildiği için, boynunu büküp yemiş dayağı.

Ceza tamamlandığında "biraz nefes alayım" derken, aynı melekler gelip elli yıl daha dayak yemesi gerektiğini söylemezler mi?

Adam mızıldanarak:

- "Yahu mübarekler!.." demiş. Hayatta sadece bir film yaptım, o da milleti ifsat edici bir rol olduğu için, elli yıl dayak yedim. Bu ikinci ceza ne oluyor ki?

Meleklerden biri:

- "Bizim hiç suçumuz yok!.." demiş. "Nostalji Haftası" dolayısıyla, dün akşam senin filmini tekrar oynattılar da!..

-Cüneyd Suavi-

ŞAKANIN DOZU

Jake Fen adında bir Macar, eşini korkutup biraz eğlenmek için boğazına bir ip geçirip kendini asmış pozu vererek rol yapar. Biraz sonra hiçbir şeyden habersiz eve gelen Bayan Fen, kocasını o halde görünce korkudan şoka girerek bayılır.

Çok geçmeden bir iş için Fen ailesinin evine gelen komşu kadın, kapıyı açık görünce içeri girer ve iki cesetle (!) karşılaşır. Kadının içindeki şeytanı boş durmaz ve fırsattan istifade evi soymaya kalkar. Etraftan yükte hafif pahada ağır ne varsa toplamaya çalışırken onları farkettirmeden seyreden Jake Fen, kadına bir tekme atar. Cesedin canlandığını sanan kadın korkudan oracıkta can verir.

Daha sonra mesele aydınlanarak medyatik hale gelir ve sonunda mahkemeye intikal eder. Yargılama sonunda Jake Fen beraat eder.

HİNDİSTAN

Hindistan'da bir adam bir ömür boyu ölümün olmadığı memleketi aramış...

Bakmış ki her köye mezarlıktan giriliyor ve her köyden mezarlık yoluyla çıkılıyor. Ölümsüz yer yok...

Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş, nihayet mezarlıksız bir köye rastlamış. Sormuş:

- "Burada ölenler yok mu?"

Demişler: "Ölmek de ne demek"

Dünyanın en büyük keşfine ermişçesine sevinen adam yine sormuş:

- "Görüyorum ki aranızda fazla ihtiyar yok. Sizde insanlar yaşlandıktan sonra nereye gidiyor?"

Gülmüşler: "Ha evet şu dağın arkasından bir ses gelir ve köylülerden birinin ismini haykırır. O da sesin geldiği tarafa doğru gidip kaybolur ve bir daha da dönmez...

Ve hemen o anda ölümsüz memleketi arayan adamın dağ arkasından ismi haykırılmış.

Adam da başı önünde, ölümsüzlüğü arayıp da bulur gibi olduğu yerde Allah'ın kanununa teslim olmuş...

HÜKÜMDARIN SERVETİ

Zamanın birinde bir hükümdar varmış, zenginliği tüm dünyaca bilinirmiş. Hükümdar her gittiği yere hazinesinin bir bölümünü götürür ve bunları sergilemekten büyük onur duyarmış.

Hükümdarın hayatında en çok güvendiği, tek akıl hocası bir bilge kişiymiş. Günlerden bir gün bu bilge kişiyle otururken hükümdar şöyle bir soru sormuş:

- "Sen ki göğün gizemine ermiş, bilime yön vermiş bir adamsın. İnsanlar, ister hükümdar denli güçlü, ister savaşçılar denli onurlu olsun ayağına kapanır ağzından çıkacak bir sözü beklerler. Şimdi senin gibi bilge bir adamın fikrini merak etmekteyim, benim hükümdarlığım ve servetim hakkında ne düşünüyorsun?"

Bilge bu soru karşısında hükümdarın gözlerine bakarak şu sözleri söylemiş:

- "Diyelim ki hükümdarım, kızgın ve uçsuz bir çöldesiniz. Ölmemek için, size uzatacağım bir bardak suya servetinizin yarısını verir miydiniz?"

- "Verirdim tabii."

- "Zaman geçti diyelim susuzluğunuz arttı, size uzatacağım bir sonraki bardağa servetinizin öteki yarısını da verir miydiniz?"

Hükümdar biraz düşünür ve ardından "Ölmemek için evet" der. Bunun üzerine bilge kişi gülerek şu sözleri söylemiş:

- "Madem öyle, o zaman övünmeyin fazlaca. Çünkü haşmetlim sizin servetiniz yalnızca iki bardak sudur."

YEŞİM TAŞI

Genç bir adam, değerli taşlara ilgi duyarmış ve mücevher ustası olmaya karar vermiş. *"Bu mesleği yapacaksam, iyi bir mücevher ustası olmalıyım"* diye düşünmüş ve ülkedeki en iyi mücevher ustasını aramaya başlamış. Sonunda bulmuş, yanına varmış, bir süre bekledikten sonra usta tarafından kabul edilmiş. *"Anlat, dinliyorum"* demiş usta.

Genç adam anlatmaya başlamış; taşlara ilgi duyduğunu ve iyi bir mücevher ustası olmaya karar verdiğini heyecanla anlatmış.

Yaşlı usta sesini çıkarmadan genç adamı dinlemiş, sözleri bitince de ona bir taş uzatmış, *"Bu bir yeşim taşıdır"* dedikten sonra genç adamın avucuna taşı bırakmış ve avucunu kapatmış. *"Avucunu aynen böyle kapalı tut ve bir yıl boyunca hiç açma. Bir yıl sonra tekrar gel. Haydi şimdi güle güle"* demiş ve şaşkın genç adamı öylece bırakıp kalkmış, odadan çıkmış.

Genç adam evine dönmüş, kendisini merakla bekleyen annesiyle babasına neler olduğunu anlatmış. Anlattıkça da kendisine çok anlamsız gelen bu hareketi ve soğuk konuşması nedeniyle kızdığı ustaya olan öfkesi artıyormuş. Günler geçmeye başlamış. Genç adam sürekli söyleniyor ama avucunu hiç açmıyormuş.

- "Nasıl böyle budalaca bir şey yapmamı ister. Bir de ülkenin en iyi mücevher ustası olacak. Bu saçmalığa bir yıl boyunca nasıl katlanacağım, böyle bir eziyetle nasıl yaşarım. Bu ne biçim ustalık. Ustalık kaprisi yapacaksa, bari başından

yapmasaydı." diye devamlı söyleniyor, her önüne gelene ustadan yakınıyor ama avucunu hiç açmıyormuş.

Avucu kapalı uyuyor, bütün işlerini diğer eliyle yapıyormuş. Ve bu duruma da giderek alışmaya, diğer elini çok rahat kullanmaya başlamış. Uyurken de yanlışlıkla avucu açılıp taş düşmesin diye hep yarı uyanık uyuyormuş.

Böylece bir yıl geçmiş, her günü zorluklarla dolu, her gecesi de yarım uykuyla yaşanmış bir yılı tamamlamış. Ve o gün gelmiş. Genç adam tam bir yıl sonra, büyük ustanın karşısına çıkmış. Usta bir süre beklettikten sonra yanına gelince, genç adam ne kadar saçma bulursa bulsun, bu sınavı başarıyla tamamlamış olmanın verdiği gururla elini uzatmış, avucunu açmış.

"İşte taşın" demiş, *"Bir yıl boyunca avucumda taşıdım, şimdi ne yapacağım?"* Yaşlı usta sakin bir sesle cevap vermiş:

- "Şimdi sana bir başka taş vereceğim, onu da aynı şekilde bir yıl boyunca avucunda taşıyacaksın."

Bu söz üzerine genç adam bütün sükunetini kaybetmiş, bağırıp çağırmaya başlamış.

Yaşlı ustayı bunaklıkla, delilikle suçlamış, mücevher ustalığını öğrenmek için gelen genç bir insana böyle eziyet ettiği için, hasta olduğunu bağıra çağıra söylemiş. Genç adam bağırıp çağırırken, yaşlı usta ona hissettirmeden bir taşı avucuna sıkıştırmış. Öfkeden yüzü kıpkırmızı genç adam, bir yandan bağırıp çağırırken avucundaki taşı hissetmiş. Durmuş, taşı biraz daha sıkmış ve heyecanla konuşmuş:

"BU TAŞ, YEŞİM TAŞI DEĞİL USTA!"

MECUSİ

Bir Ramazan günü evinin avlusunda elindeki ekmeğini yiyen çocuğuna Mecusi babası seslenir:

- "Oğlum artık bundan sonra bütün ay boyunca ekmeğini avluda değil, evin içinde ye. Müslümanlara hürmetsizlik etmiş olmayalım. Onlar bir ay boyunca Yaratanlarına itaat edecek, oruçlu bulunacaklar!.."

Çocuklarını Ramazan ayı boyunca böylesine saygılı durumda tutan Mecusi, bir gün Hakk'ın (gel) emrine uyarak ölür, Müslümanlar da cenazesinde hazır bulunup defnederler.

Bir komşusu rüyasında görür ve sorar: Nasılsın orada, der, sen ateşe tapan biriydin, ateşle aran nasıl?

Cevap ibretli:

- "Hayır, der. Ateşle benim yakınlığım yok. Çünkü ben Müslüman olarak vefat ettim. Ölümüm anında Azrail gelince Rabb'im buyurdu ki; *"Ey Azrail, bu kulumun yanında şehadet kelimesi getir, o da senin getirdiğin gibi getirsin. Böylece imanla gelsin huzuruma. Ben onun imanlı ölmesini istiyorum. Çünkü o, Müslümanların oruçlarına saygı gösterdi. Çocuklarını Ramazan ayı boyunca evinde doyurdu, avluya çıkmalarına izin vermedi. Oruca ve oruçluya böylesine saygılı bir kuluma ben iman nasip ederim, saygısını karşılıksız bırakmam!"*

Mecusi oruca ve oruçluya saygısının karşılığını böyle görünce imanlı insanı siz düşünün artık.

Oruç tutmayanlar, hiç olmazsa Mecusi kadar topluma saygılı olmalı, benzeri mükafata layık hale gelmeliler.

DOLMUŞ

Bir acelesi olduğunu, onu görür görmez anlamıştım. Sağanak halinde yağan yağmura aldırış bile etmiyor ve bükülmüş haline rağmen sağa sola koşuyordu. Yanına sokularak:

- Hayrola teyzeciğim, dedim. Bir derdiniz mi var?

Sıcak bir tebessümle:

- Buraların yabancısıyım evladım, dedi. Hastane tarafına gidecek bir araba arıyorum.

- Biraz beklerseniz aynı dolmuşa binebiliriz, dedim. Oraya geldiğimizde size haber veririm.

Teşekkür ederek yanıma yaklaştı ve küçük bir çocuk gibi şemsiyenin altına girdi. Nurlu yüzü yağmur damlacıklarıyla ıslanmış ve yanakları pembe pembe olmuştu.

- Torunlarımdan biri menenjit geçirdi, diye devam etti. Ziyaret saati bitmeden dolaşmak istemiştim."

- 20 dakikanız var, dedim. Hastaneye yakın ama, bu havada pek araba bulunmuyor.

Durağa herkesten önce geldiğimiz için, dolmuşa da rahatça bineceğimizi zannediyordum. Ancak araba yanaştığında, arkamızda duran 4-5 kişinin bir anda hücum ettiğini gördüm. İçeriye doluşan ve arkadaş olduğu anlaşılan adamlara:

- İlk önce biz gelmiştik, dedim. Sırayı bozmaya hakkınız var mı?

Ön koltukta oturanı:

- Hak istiyorsan Hakkari'ye gideceksin arkadaşım, dedi. Hem oradaki haklardan KDV'de alınmıyormuş.

Bu laf üzerine attıkları kahkahalarla bindikleri araba sarsılmış ve sinirlerim allak bullak olmuştu. Sakinleşmeye çalışarak:

- Ben biraz daha bekleyebilirim, dedim. Ama şu ihtiyar teyzenin hastaneye yetişmesi gerekiyor.

Bu defa şoför lafa karışıp:

- Teyzenin arabaya falan ihtiyacı yok be kardeşim, dedi. Okuyup üfledi mi, hastaneye uçuverir.

Tekrar kopan kahkahalarla birlikte araba uzaklaşıp gitti. Yaşlı kadına baktım, tevekkülle susuyordu.

5-10 dakika sonra gelen bir başka dolmuşa onunla beraber bindim ve şoföre "teyzeyi hastanede indirmesini" söyledim. Yaşlı kadın, yapacağı ziyaretten ümitsiz görünmesine rağmen şikâyet etmiyordu. Üstelik trafik de yarı yolda tıkanıp kalmıştı. Şoför:

- Yolun bu durumu, hayra alamet değil, dedi. Sebebini anlasam iyi olacak.

Arabayı çalışır vaziyette bırakıp ileri doğru yürüdü ve biraz sonra döndüğünde:

- Kısmete bak yahu, dedi. Bizden önce kalkan dolmuşa kamyon çarpmış. Heyecanla:

- Bir şey olmuş mu? diye atıldım. Yani yaralı falan var mı?

- Herhalde, diye cevap verdi. Dolmuşta bulunanları, teyzenin gideceği hastaneye kaldırmışlar.

Göz ucuyla yaşlı kadına baktım. Solgun dudaklarıyla bir şeyler mırıldanıyor ve sanki onlar için dua ediyordu. Şoför, koltuğuna yavaşça otururken:

- Kısmet işte, diye tekrarlayıp, duruyordu. **Sen kalk koca bir kamyonla çarpış, hem de Türkiye'nin öbür ucundan gelen Hakkari plakalı bir kamyonla...**

-Cüneyd Suavi-

ÇÖP TENEKESİ

Yaşlı bir adam emekliye ayrılır ve kendine bir lisenin yanında küçük bir ev alır. Emekliliğinin ilk birkaç haftasını huzur içinde geçirir; ama sonra ders yılı başlar. Okulların açıldığı ilk gün dersten çıkan öğrenciler yollarının üzerindeki her çöp bidonunu tekmelerler, bağırıp, çağırarak geçer giderler. Bu çekilmez gürültü günler sürer ve yaşlı adam bir önlem almaya karar verir.

Ertesi gün çocuklar gürültüyle evine doğru yaklaşırken, kapının önüne çıkar onları durdurur ve;

- "Çok tatlı çocuklarsınız, çok da eğleniyorsunuz. Bu neşenizi sürdürmenizi istiyorum sizden. Ben de sizlerin yaşındayken aynı şekilde gürültüler çıkarmaktan hoşlanırdım, bana gençliğimi hatırlatıyorsunuz. Eğer her gün buradan geçer ve gürültü yaparsanız size her gün bir dolar vereceğim." der.

Bu teklif çocukların çok hoşuna gider ve gürültüyü sürdürürler. Birkaç gün sonra yaşlı adam yine çocukların önüne çıkar ve şöyle der:

- "Çocuklar enflasyon beni de etkilemeye başladı. Bundan böyle size sadece günde elli sent verebilirim"...

Çocuklar pek hoşlanmazlar ama yine devam ederler gürültüye. Aradan birkaç gün daha geçer ve yaşlı adam yine karşılar onları.

- "Bakın" der, "Henüz maaşımı almadım bu yüzden size günde ancak 25 sent verebilirim, tamam mı?".

Çocuklar:

- "İmkansız bayım" derler.

İçlerinden biri, "Günde 25 sent için bu işi yapacağımızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Biz işi bırakıyoruz".

UÇAN BALONLAR

Adamın hastalığına çare bulamayan doktorlardan biri, kendisine Evliya denilen bir ihtiyarin adresini vermiş. Söylenenlere göre en ağır hastalar o zatın duasıyla iyileşebiliyormuş. İhtiyar adam verilen adresi çaresizlik içinde cebine atıp doktorun yanından ayrıldığında, sokağın kösesinde simit satan 6-7 yaşlarındaki bir çocuğa rastladı. Çocuk son derece masum gözlerle kendisine bakıyor ve onu tanıyormuş gibi gülümsüyordu.

Adam o yaştaki çocukların tamamen günahsız olduğunu düşünerek yoluna devam ederken, aniden duruverdi. Simitçinin üzerindeki eski tişortün de bir "E" harfi yazılıydı. Ve bu "E" mutlaka evliyanın "E" si olmalıydı. Aradığı evliyaya bu kadar çabuk ulaşmanın heyecanıyla yanına gidip bir simit aldıktan sonra;

- Doktorlar benim hasta olduğumu söylediler. İyileşmem için bana dua eder misin?

Çocuk bu teklif karşısında şaşırmışa benziyordu. Kafasını olur der gibi sallarken;

- Bende sık sık hastalanıyorum. Ama dedem, Allah'a inananların ölünce yıldızlara uçtuklarını ve orada cenneti seyrettiklerini söylüyor. Bu yüzden korkmuyorum hastalıklardan.

Adam içinin bir anda ferahladığını hissetti. Onun soğuktan moraran yanaklarına bir öpücük kondururken;

- Deden çok doğru söylemiş. Ama ben yine de yardım istiyorum senden.

Çocuk duasının kıymetini anlamış gibiydi. Karşı kaldırımdan geçmekte olan baloncuyu gösteren;

- Size dua edeceğim. Ama eğer iyileşirseniz, bana 10 tane balon alacaksınız, tamam mı?

Bu sefer adam başını salladı. Fakat çocuk bu kadar büyük bir hazineyi istemekle haksızlık yaptığına hükmetmişti. Mahcubiyetten kızaran yanaklarını elleriyle örtmeye çalışırken;

- Uçan balon almanıza gerek yok. Normalinden 10 tane istemiştim.

Adam elini uzatarak çocukla tokalaştı. Anlaşma nihayet yapılmış, ayrıntılara geçilmişti. Buna göre hastalıktan kurtulması halinde 6 ay sonraki Ramazan Bayramı'nda çocukla buluşacak ve herhangi bir sebeple gelemediği takdirde, önceden hazırlanan balonların ona ulaşmasını veya postalanmasını sağlayacaktı.

Adam küçük çocuğun adını ve adresini bir kâğıda yazdıktan sonra, başını okşayarak onunla vedalaştı.

Aradan soğuk bir kış geçip Ramazan'a ulaşıldığında, adamın hastalığından eser bile kalmamıştı. Hayata tekrar dönmenin sevinciyle en güzel balonlardan bir paket hazırladı ve bayramın ilk gününü iple çekerek randevu yerine gitti. Küçüklerin cıvıl cıvıl kaynaştığı bayram yerindeki diğer simitçiler, çocuğu tanımıyordu. Adam onu biraz ilerdeki bakkala sorduğunda, dükkân sahibi;

- Ciğerleri hastaydı yavrucağın, geçen hafta aniden ölüverdi.

Adam bir anda beyninden vurulmuşa döndü. Ve koşar adımlarla orayı terk ederken, önüne çıkan ilk baloncuya bir tomar para uzatıp;

- Şu an uçan balonlardan 10 tane istiyorum. Çabuk ol, gecikmeden ulaşmalı yerine.

Adam satıcının aceleyle uzattığı balonların iplerini birbirine düğümledikten sonra, onları besmeleyle gökyüzüne bıraktı. Bayram yerindeki herkes gibi baloncuda şaşkındı;

- Ne yaptığınızı anlayamadım, neden bıraktınız onları öyle?

Adam, nazlı nazlı yükselmekte olan balonları buğulu gözlerle takip ederken;

- Onları bekleyen küçücük bir dostum var, diye mırıldandı. Hem de evliya gibi bir dost. Balonları adresine postaladım sadece.

ESKİ BİR İBRANİ HİKAYESİ

Bir zamanlar dağda, kızgın güneşin altında, mermer taşlarını yontmaktan bezmiş bir mermer yontucusu varmış...

"Bu hayattan bıktım artık. Yontmak!.. Devamlı mermer yontmak...Öldüm artık!..

Üstelik bir de bu güneş, hep bu yakıcı güneş! AH! Onun yerinde olmayı ne kadar çok isterdim, orada yükseklerde her şeye hâkim olacaktım, ışınlarımla etrafı aydınlatacaktım." diye söylenip durur yontucu...

Bir mucize eseri olarak dileği kabul olunur ve yontucu o an güneş olur.

Dileği kabul edildiği için çok mutludur. Fakat tam ışınlarını etrafa yaymaya hazırlandığı sırada ışınlarının bulutlar tarafından engellendiğini fark eder.

- "Basit bulutlar benim ışınlarımı kesecek kadar kuvvetli olduklarına göre benim güneş olmam neye yarar! diye isyan eder. Mademki bulutlar güneşten daha kudretli bulut olmayı tercih ederim.'

O zaman hemen bulut olur. Dünyanın üzerinde uçuşmaya başlar, oradan oraya koşuşur, yağmur yağdırır fakat birdenbire rüzgâr çıkar ve bulutları dağıtır...

- "Ah, rüzgâr geldi ve beni dağıttı, demek ki en kuvvetlisi o öyleyse ben rüzgâr olmak istiyorum." diye karar verir...

Ve dünyanın üzerinde eser durur, fırtınalar estirir, tayfunlar meydana getirir. Fakat birdenbire önünde kocaman bir duvarın ona mâni olduğunu görür. Çok yüksek ve çok sağlam bir duvar. Bu bir dağdır...

- "Basit bir dağ beni durdurmaya yettiğine göre benim rüzgâr olmam neye yarar." der. O zaman dağ olur.

Ve o anda bir şeyin ona durmadan vurduğunu hisseder. Kendinden daha güçlü olan şey, onu içinden oyan bir mermer yontucusudur...

AH DOSTUM BİLMEZ MİYDİN BİR GÜN!..

Ah dostum! Bilmez miydin ki, bir gün...

"Hadi oğlum, dersine çalışsana!" dedi, yalvaran gözlerle annesi...

- "Bir gün" dedi ve uyumasına devam etti çocuk.

Zaman su gibi akıp geçti. Bir-iki yıl hazırlık kursu aldıktan sonra üniversiteye girebildi. Bir gün fakülte arkadaşlarının;

- "Bizimle cumaya gelmeye ne dersin?" teklifine,

- "Siz gidin bir gün olur ben de giderim." diye kaçamak bir cevap verdi.

İkinci sınıfa geçemeden fakülteden atıldı,

- *"Bir gün"* olup da çalışmak nasip olmadığından... İşsiz güçsüz dolaşırken, bir arkadaşı elinden tutup onu bir işe yerleştirdi...

Gün geldi, evlendi, çocukları oldu... Arkadaşı;

- "Çocuklarına imandan, ahlâktan, kültürden bahsetsen, çok boş yetişiyorlar." dediğinde,

"Daha küçükler, hele büyüsünler." dedi.

Çocuklar büyüyüp, sorular sormaya başlayınca, onlara geçiştirici cevaplar vermeye çalıştı, ama bilgisizliğini bir türlü gizleyemedi, içinde bir eziklik hissetti. Bildiği bir şey vardı, bilgisizliğini yenebilmesi için, kitap okumalıydı...

- "İnsan neydi, niçin vardı?"

Evvelâ bu mevzu ile alâkalı kitapları taradı. Bulduğu kitap sayısı bir düzineyi geçmişti. Kasaya doğru ilerlerken, kitapların fiyatlarını şöyle bir hesapladı, olduğu yerde kaldı:

- "Şimdi param az, elime toplu para geçecek nasıl olsa, o zaman gelir alırım." diye tasarladı ve dönüp kitapları yerine bıraktı.

Eline para geçti, ama kitapçıya uğramak aklına gelmedi...

Uzun bir aradan sonra işe giderken yolda sakat bir dilenci gördü, para vermek geldi içinden;

- "Neyse?", dedi. "Dönüşte de verebilirim."

İşine yaklaşırken bir salâ sesi duydu, dikkat kesildi; meğer bir yakını vefat etmiş!

İçine bir huzursuzluk çöktü, "Ya ölüm bir gün yakama yapışıverirse, zaten yaş da ilerlemekte..." diye düşündü.

Kendi kendine, "Artık iç dünyama çeki düzen verme vakti gelmedi mi?" diye sordu. Cevabı, tereddütsüz "evet" ti ama işler de bu aralar hayli yoğundu...

- "Hele bir yaza varalım, tesislerin açılışını yapalım, düşünürüz." dedi yine, Allah'ın günleri bitmezdi ya!..

Bir iş dönüşü gecekonduların arasından geçerken, çileli yılları geldi aklına bir burukluk hissetti...

Hay Allah!.. Bu göz yaşları da neyin nesi? Duygu selinin tazyikine daha fazla dayanamayıp, gözlerden sızan yaşlar, çağlayan oluverdi... Dermanı kalmayınca, çömelerek ağlamasını sürdürdü...

Tarifsiz hislerle çatladı ruhu, gözlerini silerek; "Bunları kaleme al-malıyım!" diye mırıldandı...

Yine *"bir gün"* dedi;

- "Gün gelir yazarım duygularımı..."

- *"Gün Olur Bin Aya Değer"* di ama, bilmeliydi ki, o güne ulaşabilmek için, her günün kadrini bilip çabaları kilometre taşı yapmalıydı...

"Bir gün" ... Salâ sesiyle mahalle, sessizliğe büründü. Eş-dost, cenaze namazı için cami avlusunu doldurdu...

İşe giderken, dikkatsiz bir şoförün kullandığı arabanın çarpmasıyla hayatını kaybeden "o adam" ın vefalı bir arkadaşı da, *"er kişi"* nin naşı önünde saf bağladı...

Namaz boyunca, hep *"bir gün"* ile geçiştirilen günleri acı acı düşündü...

Cemaat dağılmaya başlayınca, tabutun başına geldi, imamın süzen bakışlarına rağmen elini tabutun üzerine koyarak şöyle fısıldadı :

- "Ah dostum! Bilmez miydin ki, bir gün olup da böyle bir güne varacağını?"

HALI

Cuma namazındaydık. Sağ tarafımda yaşlı bir adam, onun sağında ise tek kişilik boş yer vardı. Yaşlı adam, farza kalkarken arkaya döndü ve boşluğun gerisinde duran 13-15 yaşlarındaki gence:

- "Safı doldur evlât!." dedi. Gel yanıma.

Çocuk, mahcup bir tavırla:

- Mümkünse burada kılmak istiyorum, diye kekeledi. Oraya başkası geçse olmaz mı?

Yaşlı adam, çocuğun üzerinde durduğu uzun tüylü yeşil halıyı göstererek:

- "Ne o?" dedi. Yoksa orası daha yumuşak diye mi gelmiyorsun?

Ve kendi kendine söylendi:

- Anne kuzusu işte, ne olacak!.

Namaz bittiğinde, yaşlı adamın Cuma'sını tebrik ettim. Arkadaki genç de gelerek onun elini öptü. Adam, söylediklerine çoktan pişman olmuştu. Delikanlının yanaklarını okşarken:

- Sana "anne kuzusu" dediğim için kusura bakma yavrum!. dedi. Ağzımdan kaçtı işte...

Çocuğun gözleri dolu doluydu. Başını yere eğip:

- "Söylediğiniz doğruydu efendim!." dedi. Üzerinde namaz kılmak için ısrar ettiğim halı, vefat ettiğinde annemin tabutuna örtülmüştü. Orada secdeye kapandığımda, sanki beni kucaklamış gibi oluyor da...

-Cüneyd Suavi-

İKİ KÖLE

Bir gün padişah, iki tane köle satın aldı. Kölelerden biri çok temiz yüzlü inci dişli biriydi, nefesi gül gibi kokuyordu. Diğeri oldukça çirkindi, dişleri çürümüş ağzı kokuyordu.

Padişah o güzel yüzlü köleye ihsanlarda bulunarak onu hamama gönderdi. Dişleri çürümüş ağzı kokan köleyi yanına çağırdı. Kendini çok beğendiğini fakat arkadaşının kendisi hakkında çok kötü şeyler söylediğini belirterek, onun da arkadaşının kötü huylarını söylemesini istedi. Fakat köle arkadaşına toz kondurmadı hep onu övücü sözler söyledi. Padişah ne yaptıysa bir türlü o köleye arkadaşı hakkında kötü bir söz söyletemedi.

Nihayet ikinci köle hamamdan geldi. Padişah onu da sınamak için huzuruna çağırdı. Onu övücü sözler söyledi.

"Sıhhatler olsun ne kadar zarif ve latif olmuşsun. Keşke öbür kölenin sayıp döktüğü kötü huyların da olmasa ne olurdu." dedi ve onu da diğer köle gibi denemek istedi.

Bunun üzerine köle kızdı, köpürdü ve arkadaşı hakkında kötü şeyler sayıp dökmeye başladı.

Biraz konuştuktan, arkadaşının kötülüklerinden bahsettikten sonra padişah onu susturdu:

- "Yeter artık ikinizin de özünü, aslını anladım, onun ağzı kokuyor, senin ise için kokmuş, bundan sonra sen o doğru sözlü ve güzel huylu kölenin emrindesin haydi git." dedi.

- Güzel ve iyi yüz, kötü huyla birlikte olursa bir kalp akça bile etmez.

-Mevlâna-

SU OL

Bir an için sen su olduğunu düşün. Su denli özel, su denli yararlı ve su denli çok, tükenmez...

İnanıyorum ki gerçekten de öylesin. Ama ister çeşmelerden dökül, ister göklerden yağ, ister nehirler dolusu ak; dibi olmayan bir kovayı dolduramazsın. Yani seni dinlemeyenlere sesini duyuramazsın... Unutma daha çok bağırdığında daha çok dinlenmezsin, gürültünün parçası olursun yalnızca!..

Suyun yanında olanlar suyu en az içenlerdir. Çünkü; *"Su nasılsa burada, gerek yok ki suyu kana kana içmeye"* diye düşünürler... Tıpkı, sesini sürekli duyanların seni dinlemedikleri gibi!..

Ormandaki hiçbir hayvan, ırmağın gürültüler koparan yerinden su içmeye çalışmadı şimdiye dek. Hepsi, hep sabahın en sakin anını bekledi; suyun durgun yerlerini bulabilmek için. Gittiler ve sakin sakin gereksinimlerini giderdiler. Onlar için en uygun olan kendi istedikleri zamanda. Sen, hep bir su olduğunu düşün. Su gibi güzel, su gibi yararlı, su gibi vazgeçilmez... Ve su gibi yaşam kaynağı olduğunu düşün. Ama su gibi yaşatıcı ol. Su gibi yıkıcı, sürükleyici ve öldürücü değil!..

Suysan tarlalarını basma insanların, yuvalarını yıkma, ocaklarını söndürme; sana *"felaket"* denmesin! Suysan bir bardağa sığabil ki damarlara girebilesin!.. Su gibi özel, su gibi güzel, su gibi yararlı, su gibi gerekli ve su gibi bitmez tükenmez olduğunu da unutma. Ayrıca su gibi sakin olabileceğin gibi, su gibi de *"kıyametler"* koparıcı olabileceğini unutma...

Vadiler varken önünde ve ovalar varken, yayılabileceğin küçük ırmaklara ayırabiliyorsan kendini ve bardaklara bölebiliyorsan, yaşam verirsin çevrene. Yoksa hep duyulmayan, dinlenmeyen, korkulan ve kaçılan olursun seller, afetler gibi. Tercih elindeydi hep ve hep de "senin" ellerinde olacak... Ya tutmayı öğreneceksin dilini ya da hiç durmadan konuştuğun için, yalnızca bomboş ve anlamsız sesler çıkartan birisi olduğunu zannettireceksin çevrendeki insanlara! Ama yapman gereken şu değil mi? Düşüneceksin ne zaman ne söyleyeceğini. Düşüneceksin kimin dinleyip dinlemediğini, kimin anlayıp anlamadığını. Düşüneceksin anlatmak istediklerinin ne kadarını anlatabildiğini... Hatta anlayanların anladıklarının da senin anlattıklarının ne kadarı olduğunu düşüneceksin...

Konuşmak için en uygun zamanı bekleyecek, en az ama en uygun sözcükleri seçmeye çalışacaksın...Yolcuların, önceden aldıkları biletleri ceplerinde olduğu halde, saatlerini kontrol ederek, zaman yaklaştığında, vapurun kalkacağı iskelede hazır olmaları gibi, sen de fikrini bildireceğin kişinin "kıyıya yanaşmasını" bekleyeceksin!.. Demeyeceksin *"Ben canım isteyince giderim iskeleye, vapur da o saniyede gelmek zorunda!.."* Demeyeceksin *"Ben aklıma geleni aklıma geldiği biçimde söylerim. Karşımdaki de değil duymak, değil dinlemek, anlattığımdan bile fazlasını anlamak zorunda!.."* Keşke öyle olsaydı. Keşke haklı olsaydın, ama maalesef değil...

Ağzını açıp *"Şelaleden dökülen suyu"* içmeye çalışan bir tavşan gördün mü hiç?.. Ya da önüne çıkan ağaçları bile sürükleyen bir selden susuzluk gidermeye uğraşan bir ceylan gördün mü? Kaplanlar bile içebilmek için suyun durulmasını bekler; beyni olan her canlı gibi!..

Hadi... Sen şimdi *"su olduğunu"* düşün ve kendini *"su gibi"* hisset...Su gibi özel, su gibi güzel, su gibi berrak, su gibi

yararlı... Su gibi yaşam kaynağı ve su gibi bitmez tükenmez olduğunu anımsa...Ama yine su gibi *"bir küçük bardağın içine"* sığdır ki kendini girebilmeyi öğren insanların damarlarına. Yaşam ver... Vazgeçilmez ol!..

1400 YIL ÖNCE GELEN E-MAİL

Ey Allah-û Teâlâ'nın kulları!

Bugünün genç müslümanları!

Her gün sabırsızca bekliyorsunuz,

"Bana e-mail geldi mi?" diye.

Günde birkaç kez online oluyorsunuz.

Mutlu oluyorsunuz,

"Bir mailiniz var!" yazdığında.

Okumak için sabırsızlanıyorsunuz.

Bazı mesajlar gerçekten güzel,

Arkadaşlarınızdan, dostlarınızdan sıcacık.

Fakat çoğu öylesine gelmiş; alakasız.

Sadece zamanınızı alıyor.

Derhal siliyorsunuz.

Biliyor muydunuz, yaklaşık 1400 yıl önce,

Allah(c.c.) size uzun bir e-mail gönderdi.

Meleği Cebrail (a.s.) aracılığıyla elbet,

Kulu Muhammed Aleyhisselatuvesselam'a

Açtınız mı bu e-maili?

Subject: Kur'an,

Eki: "Kuşku Barındırmayan Rehber"

Download ettiniz mi bu dosyayı?

Kalbinize bookmark'ladınız mı?

Hayatınızın "favoriler"ine eklediniz mi?

Her sabahınızın "başlangıç sayfası" yaptınız mı?

Açtıysanız bu e-maili

Hepsini okumuş olmalısınız...

Gönderilen elçilerin kıssalarını...

Helak olan kavimlerin öykülerini...

İnsanlığa mesajları,

Günlük hayatınızın rehberini,

Geleceğe dair güzel haberleri, müjdeleri.

Allah'ın sizden "reply" edip,

E-mail olarak iyi amel beklediğini.

Şimdi, her sabah uyandığınızda;

İlk bu e-maili okuyun.

Kur'ân'da "save" edildiği şekliyle,

Hatırlayın ve ona göre "reply" eyleyin.

Sevgili genç müslümanlar;

İslamın geleceğine "enter"leyin.

BEDELİ ÇANAKKALE'DE ÖDENECEK-TİR

Üç aylık bir tâlimden sonra Mehmed Muzaffer, *'zâbit namzeti'* olarak Çanakkale'de idi. (Mart 1916). Müttefik İngiliz ve Fransız kuvvetleri, Çanakkale'de uğradıkları mağlûbiyetlerden ve verdikleri yüz elli bin zâyiattan sonra Boğaz'ı aşamayacaklarını anlamışlar, 1915'in son haftasıyla 1916'nın ilk haftasında bütün hatları tahliye edip, çıkıp gitmişlerdi.

Muzaffer, Çanakkale'ye vardığında harp durmuştu. Zaman zaman, İmroz-Bozcaada'da üslenmiş düşman gemileri ve uçakları bombardımanda bulunuyorlarsa da, 1915 Nisan'ından Aralık sonuna kadar sekiz ay süren kanlı boğuşmalara kıyasla bu bombardımanlar *'hiç'* mesâbesindeydi. Çanakkale'deki birliklerin büyük bir kısmı, Kafkas, Irak ve Filistin cephelerine sevk edileceklerdi. Hazırlanma ve noksanları ikmâl emri aldılar.

Muzaffer, birliğinin alay karargâhında vazifeliydi. Alayın kamyon ve otomobil lastiği ile diğer bir takım malzemeye ihtiyacı vardı. Bunlarsa ancak İstanbul'dan sağlanabilirdi. O devirlerde bu gibi basit mübâyaalar için açık artırma yapmak, ilanlarda bulunmak, ne âdetti, ne de bunlarla kaybedilecek vakit vardı. Herşey itimatla yürütülürdü. Muzaffer, açıkgöz ve becerikli bir İstanbul çocuğu olduğundan, karargâh, gerekli malzemenin temin ve mübâyaasına onu memur etti. İcab eden paranın kendisine i'tâsı için de Erkân-ı Harbiye Riyâseti'ne hitâben yazılı bir tezkereyi eline verdiler.

O yıllar İstanbul'da otomobil ve kamyon, nâdir rastlanan vâsıtalardı. Bunların lastikleriyse yok denecek kadar azdı ve karaborsaydı.

Muzaffer aradı, uğraştı, nihayet Karaköy'de bir Yahûdi'de istediklerini buldu. Fiyatlar pek fâhişti ama, yapacak başka bir şey yoktu anlaşmaya vardı. Lâzım gelen parayı almak üzere Erkân-ı Harbiye'ye gitti. Elindeki tezkereyi tediye merciine havâle ettiler. Muzaffer az sonra yaşlı bir kaymakam (yarbay)'ın huzurundaydı. Kaymakam, uzatılan tezkereyi okudu. Karşısında hazırolda duran ihtiyat zâbit namzetine baktı. İsteyeceği paranın miktarını sormadan

'Ne alınacak?' dedi.

'Oto ve kamyon lastiği' cevabı verilince bir an durdu. Sonra Muzaffer'e dik dik baktı:

'Bana bak oğlum! Ben askerin ayağına postal, sırtına kaput alacak parayı bulamıyorum. Sen otomobil lastiğinden bahsediyorsun! Haydi yürü git, insanı günaha sokma... Para mara yok!' dedi.

Muzaffer selâmı çaktı, dışarı çıktı. Harbiye Nezâreti'nin (bugünkü hukuk fakültesi binâsının) bahçesinden dış kapıya ağır ağır yürürken, ne yapacağını düşünüyordu. Malzemelere alayın ihtiyacı vardı. Eldeki (Almanlar'ın verdiği) iki Mercedes-Benz kamyon ve iki binek arabası lastiksizdi. Diğer malzemeler de mutlaka lâzımdı. Kendisi, bulur alır diye vazifelendirilmişti.

Malzemeyi bulmuştu, fakat para yoktu. Eli boş dönemezdi, bir çaresini bulmak lâzımdı.

Muzaffer bunları düşüne düşüne Bâyezid Meydanı'na vardı. Birden durdu, kendi kendine güldü. Aradığı çareyi bulmuştu! Doğru tüccar Yahûdi'ye gitti:

'Paranın tediye muâmelesi akşamüstü bitecek. Ezandan sonra gelip malları alamam gece kaldıracak yerim yok. Yarın öğleden evvel vapurum Çanakkale'ye kalkıyor, yetişmem lâzım. Onun için, sabah ezanında geleceğim. Malları mutlaka hazır edin...'

Tüccar:

'Peki' dedi.

Muzaffer tam ayrılırken ilâve etti:

'Altın para vermiyorlar, kâğıt para verecekler.'

Yahûdi yine

'Peki' dedi.

Ertesi sabah Muzaffer, Merkez Komutanlığı'ndan araba ve neferle ezan vakti Yahûdi'nin kapısındaydı. Ortalık henüz ışıyordu. Tüccar, malları hazırlatmıştı. Havagazı fenerinin yarım yamalak aydınlattığı loşlukta mallar arabaya yüklendi. Muzaffer, bir yüzlük kâime (yüz liralık kâğıt para) verdi. Araba dörtnal Sirkeci'ye yollandı. Malzeme şat'a, oradan dubada bağlı gemiye aktarıldı. Az sonra da gemi Çanakkale yolunu tutmuştu.

Üç gün sonra Yahûdi, elindeki yüzlük kâimeyi bozdurmak üzere Osmanlı Bankası'na gitti. Bozmadılar… Zira elindeki para sahte idi.

Muzaffer evrâk-ı nakdiyenin basımında kullanılan kâğıdın aynısını Karaköy kırtasiyecilerinden tedarik etmiş, bütün gece oturmuş, çini mürekkebi ve boya ile, gerçeğinden bir bakışta ayırt edilemiyecek nefâsette taklit para yapmıştı. Tüccara verdiği para buydu. O devrin hakiki paralarının üzerinde yazılar arasında bir de şöyle ibâre bulunurdu:

'Bedeli Dersaâdette altın olarak tesviye olunacaktır.' Muzaffer yaptığı taklit parada bu ibâreyi şöyle yazmıştır. *'Bedeli Çanakkale'de altın olarak tesviye olunacaktır.'*

Onun burada altın dediği, Çanakkale'de Mehmetçiğin akıttığı, altından da kıymetli kanı idi...

Yâhudi tüccar bunu mesele yapmadı. Yapmak mı istemedi, yapmaktan mı çekindi, bilinmez. Ancak hâdise bütün İstanbul'a yayıldı. Dünyada emsâli olmayan ve olmayacak olan bu hâdise Şehzâde Abdülhalim Efendi'nin kulağına kadar gitti. Şehzade hemen lalasını göndererek Yâhudi tüccarı buldurdu.

Yüzlük taklid evrâk-ı nakdiyeyi, bedelini altın olarak ödeyip aldı. Çok zarif sedef kakmalı, içi kadifeli bir mücevher çekmecesine yerleştirip, İstanbul Polis Okulu'ndaki Emniyet Müzesi'ne hediye etti.

Şehid Mehmet Muzaffer'in taklidini yaptığı paranın asıl 50 liralık kâğıt paradır. Bu kâğıt paralar, üzerlerinde de yazılı olduğu gibi, Rûmi 6 Ağustos 1332 (M.18.8.1916) tarihli kanunla tedâvüle çıkarılmıştır. Bu tertip kâğıt paraların en büyük kıymeti 50 liralıklardır. Yüz lira olarak bu tipte hiçbir kupür basılmamıştır. Her halde Şehid Muzaffer'in alacağı malzemenin bedeli elli liranın çok üstünde olmalıdır ki, iki tane ellilik imal edecek olsa anlaşılabileceğini düşünüp tek bir yüzlük

yapmıştır. Bu kâğıt paralar yeni tedâvüle çıktığından, getirip veren de subay ve askerleri olduğundan, tüccar, bu çeşit yüzlük kâime mevcut olup olmadığını araştırmak lüzûmunu görmemiş olmalıdır. Esasen Muzaffer'in 'sabah ezanı vakti' üzerinde durması da, hem o devrin ölü ışıkları altında paranın iyice incelenmesine imkân bırakmamak, hem de sabahın o saatinde her taraf kapalı olduğundan, sağa sola sormak ihtimâlini de ortadan kaldırmak için olmalıdır.

Çeşitli imkânlara sahip teksir ve fotokopi makinelerinin henüz îcad edilmediği yıllarda, bugün son sistem âletlerle çalışan kalpazanlara taş çıkartacak şekilde elle bu derece başarılı bir taklidi yapabilmek, üstelik de bunu bir tek gecenin sınırlı saatleri için sığdırmak, vatan müdafaası gibi ulvi bir hedef için bu başarıyı göstermek, bir san'at şaheseri olarak değerlendirilmelidir.

Hz. Allah, bütün şehidlerimizden de, vatan için her şeyi göze alabilen bu san'atkârın, bu mübârek şehidin rûhundan da, o ganî rahmetini eksik etmesin inşaAllah... (Âmin)

BUNDA DA VARDIR BİR HAYIR

Bir zamanlar Afrika'daki bir ülkede hüküm süren bir kral vardı. Kral, daha çocukluğundan itibaren arkadaş olduğu, birlikte büyüdüğü bir dostunu hiç yanından ayırmazdı. Nereye gitse onu da beraberinde götürürdü.

Kralın bu arkadaşının ise değişik bir huyu vardı. İster kendi başına gelsin ister başkasının, ister iyi olsun ister kötü, her olay karşısında hep aynı şeyi söylerdi:

'Bunda da bir hayır var!'

Bir gün kralla arkadaşı birlikte ava çıktılar. Kralın arkadaşı tüfekleri dolduruyor, krala veriyor, kral da ateş ediyordu. Arkadaşı muhtemelen tüfeklerden birini doldururken bir yanlışlık yaptı ve kral ateş ederken tüfeği geriye doğru patladı ve kralın baş parmağı koptu.

Durumu gören arkadaşı her zamanki her zamanki sözünü söyledi:

'Bunda da bir hayır var!'

Kral acı ve öfkeyle bağırdı:

'Bunda hayır filan yok! Görmüyor musun, parmağım koptu?' Ve sonra da kızgınlığı geçmediği için arkadaşını zindana attırdı.

Bir yıl kadar sonra, kral insan yiyen kabilelerin yaşadığı ve aslında uzak durması gereken bir bölgede birkaç adamıyla

birlikte avlanıyordu. Yamyamlar onları ele geçirdiler ve köylerine götürdüler. Ellerini, ayaklarını bağladılar ve köyün meydanına odun yığdılar. Sonra da odunların ortasına diktikleri direklere bağladılar.

Tam odunları tutuşturmaya geliyorlardı ki, kralın başparmağının olmadığını farkettiler. Bu kabile, batıl inançları nedeniyle uzuvlarından biri eksik olan insanları yemiyordu. Böyle bir insanı yedikleri takdirde başlarına kötü olaylar geleceğine inanıyorlardı. Bu korkuyla, kralı çözdüler ve salıverdiler. Diğer adamları ise pişirip yediler.

Sarayına döndüğünde, kurtuluşunun kopuk parmağı sayesinde gerçekleştiğini anlayan kral, onca yıllık arkadaşına reva gördüğü muameleden dolayı pişman oldu. Hemen zindana koştu ve zindandan çıkardığı arkadaşına başından geçenleri bir bir anlattı.

'Haklıymışsın!' dedi. 'Parmağımın kopmasında gerçekten de bir hayır varmış. İşte bu yüzden, seni bu kadar uzun süre zindanda tuttuğum için özür diliyorum. Yaptığım çok haksız ve kötü bir şeydi.'

'Hayır' diye karşılık verdi arkadaşı. **'Bunda da bir hayır var.'**

'Ne diyorsun Allah aşkına?' diye hayretle bağırdı kral. 'Bir arkadaşımı bir yıl boyunca zindanda tutmanın neresinde hayır olabilir.'

'Düşünsene, ben zindanda olmasaydım, seninle birlikte avda olurdum, değil mi?' Ve sonrasını düşünsene'

KRAL VE EŞLERİ

Bir zamanlar, büyük ve güçlü bir ülkeyi yöneten kralın dört eşi varmış.

Kral en çok dördüncü eşini sever, bir dediğini iki etmez, her şeyin en güzelini, en iyisini ona verirmiş.

Kral üçüncü eşini de çok severmiş. Bu güzelliğin bir gün kendisini terk edebileceğinden korktuğu için, onu çok kıskanır, üzerine titrermiş.

Kral ikinci eşini de severmiş. Kendisine karşı her zaman iyi ve sabırlı davranan eşi, ne zaman bir derdi olsa daima onun yanında bulunur, sorunun çözümünde ona destek verirmiş.

Kraliçe olan birinci eşiymiş kralın. Onu en çok seven, karşılık beklemeden seven, sağlığına ve hükümranlığına en büyük katkıyı sağlayan bu eşi olmasına rağmen, kral bu eşini hiç sevmez ve onunla hiç ilgilenmezmiş.

Bir gün kral ölümcül bir hastalığa yakalanmış. Yakında öleceğini anladığı ve öldükten sonra yalnız kalmaktan çok korktuğu için, eşlerinden hangisinin ölüm yalnızlığını kendisi ile paylaşmak isteyebileceğini öğrenmek istemiş.

En çok sevdiği dördüncü eşine,

- "Ölüm yolculuğunda bana eşlik etmek ister misin?" diye sorduğunda, aldığı yanıt kalbine bir bıçak gibi saplanan, kısa ve net,

- "Mümkün değil!" olmuş.

- "Hayatım boyunca seni sevdim, sen benimle birlikte ölmeyi kabul eder misin?" sorusunu üçüncü eşi,

- "Hayır, hayat çok güzel. Sen ölünce ben yeniden evleneceğim." diye yanıtlamış ve kral bir kez daha yıkılmış.

- "Her sorunumda, her zaman yanımda olan, bana yardım eden sendin. Bu sorunumda da bana yardımcı olur musun?" sorusuna karşı, ikinci eşinden,

- "Bu sorunun için bir şey yapamam. Olsa olsa sana mezarına kadar eşlik eder, güzel bir cenaze töreni yaptırır ve yasını tutarım." karşılığını almış.

Büyük bir hayal kırıklığı yaşamakta olan kral birinci eşinin sesiyle irkilmiş:

- "Nereye gidersen git, seninle olurum, seni takip ederim."

- "Ah!" diye inlemiş kral;

- ***"Keşke bir şansım daha olsaydı..."***

* * * * * * * * * * * * * * *

ASLINDA YAŞAMDA HEPİMİZ DÖRT EŞLİYİZ…

Dördüncü eşimiz: **"VÜCUDUMUZ!.."**

Onun güzel görünmesi için ne kadar zaman, kaynak ve çaba harcarsak harcayalım, öldüğümüzde bizi terk edecektir.

Üçüncü eşimiz: **"SAHİP OLDUĞUMUZ SERVET ve STATÜMÜZ!.."**

Ölür ölmez başkalarına yar olacaktır.

İkinci eşimiz: **"AİLE ve DOSTLARIMIZ!.."**

Tüm sorunlarımızı paylaştığımız bu kişilerin en son yapabilecekleri şey, bu dünyadan gözleri yaşlı bizi uğurlamak olacaktır.

Ve birinci eşimiz: **"RUHUMUZ!.."**

GÜL KOKUSUNDAN BAYILAN ADAM

İ**ri yarı adam** bir gün güzel koku satanların pazarına gelince aklı başından gitti yere yıkılıp bayıldı, yol ortasına bir ölü gibi yığıldı kaldı...

Bunu gören halk başına üşüştü.

Başına toplananlardan kimi kalbini yokluyor, kimi yüzüne gül suyu döküp duruyordu.

Bilmiyorlardı ki adamcağız gül kokusundan bayılmış...

Kimi bileklerini, başını ovuyor kimi öd ağacına şeker karıştırarak tütsü yapıyor, bir başkası elbiselerini çıkarıp üstünü hafifletiyordu.

Birisi nabzını yokluyor, öbürü ağzını kokluyor- şarap mı içti, esrar mı çekti, afyon mu yuttu- anlamaya çalışıyordu.

Bir türlü adamın neden bayıldığını anlayamayan halk şaşıp kaldı.

Son çare olarak akrabalarına haber vermeye karar verdiler. O bayılan kişinin akıllı ve anlayışlı bir kardeşi vardı. Bu haberi alır almaz yanına biraz köpek pisliği alarak koşup geldi. Çünkü kardeşi köpek bakıcısıydı köpek pisliği kokusuna alışmıştı. Gül kokusu duyunca bu yüzden bayılmıştı. Kardeşinin yanına varınca, o akıllı kişi, kimse anlamasın diye önce halkı dağıttı, sonra ağzını kulağına götürerek okuyormuş gibi yaptı, bu arada gizlice köpek pisliğini burnuna götürerek koklattı, koklatır koklatmaz adam ayılarak kendine gelmeye başladı.

Halk şaşırdı:

- "Bu ne büyük bir efsun bir sihir..." dediler.

-Mevlâna-

SEHER MİSAFİRLERİ

Ah şu sabah namazları diye geçirdi içinden.

Yirmi dört saatlik günün, en nadide dakikalarına yerleştirilmiş. Her vaktin kendine has güzellikleri olmasına rağmen, ışığın zulmete galebe çalış muştusunun, esen yellerle bütün cihana duyurulduğu bu dakikalar, ayrı bir zevk-i ruhani serpiyor uyanık gönüllere. İşte bunun için kutsaldır seher vakitleri ve bu vakitlerin olmazsa olmazı ötelerin esintisi. Ve seher yelleri ruhani bir soluktur o yüce âlemlerden."

Bunları düşünerek ağır adımlarla ilerliyordu ak sakallı, nur yüzlü ihtiyar. Her sabah namaz için evden çıkışında, camiye kadar bunları bir kere daha düşünmeden edemezdi. Camiye geldikten sonra da daha farklı duygulara yerini bırakırdı bu düşünceler.

AGD Dergisinden...

Caminin avlusundan içeri girer girmez, farklı bir boyuta geçmiş gibi olurdu. Avlu duvarı boyunca sıralanan çam ağaçları, tonu yavaş yavaş açılan lacivertliğin içinde, Hakk'a yürüyen birer nefer gibi dimdik duruyordu. Hele bir de ruhani bir nefes üflercesine esen yeller, dalları arasında şöyle bir geçince, zikrullahla cezbeye gelmiş bir Hakk aşığı gibi sağa sola sallanıp, kulluklarını izhar ediyorlardı.

İhtiyar biraz ilerledikten sonra karşısına çıkan şadırvanı, Mahkeme-i Kübra'da şahit olarak göstermeyi planlardı. Onun için evden abdestli çıksa da, muhakkak bu şadırvandan

abdest alırdı. Yaz-kış, sabah-akşam demeden buna çok dikkat ederdi.

Bugün de her zamanki gibi yavaşça şadırvanın taburesine oturdu, kollarını sıvadı, çoraplarını çıkardı. Önce hafif bir soğukluk kapladı vücudunu. Sonra yavaş yavaş üşüdüğünü hissetti. Besmele çekip ellerini yıkamaya başladı. Ağız ve burundan sonra yüzünü, kollarını yıkarken artık yüreğinin de titrediğini fark etti. Bu üşüme bu titreme tarif edilmez bir haz verirdi ihtiyara. *"Dünya nimetlerinden hiçbirisinde bu haz yakalanamaz."* diye düşünürdü. Dudakları *"Allah'ım beni bağışla, yerimi genişlet, rızkımı mübarek kıl"* diye fısıldıyor, nefesi buğu buğu bulutlara doğru kanatlanıyordu... Ayaklarını da yıkayıp kalktığında, 'vefalı şahidim' dediği şadırvana muhabbetle baktı.

Mendiliyle elini yüzünü kurulamak için kenardaki oymalı tahta tabureye oturur oturmaz, müezzin efendinin Davudî sesi çınlattı caminin avlusunu. *"Allahü ekber, Allahü ekber..."* Vücuduna elektrik verilmiş gibi hissetti, kımıldayamadı. Bu ses gönlündeki ve gözündeki perdelerden birini daha çekti aldı sanki. Bir süre öylece kaldı. Elleri ve yüzü sabah rüzgârının tesiriyle kurumuştu. Mendilini cebine koydu.

Az önce caminin avlusunu çınlatan bu sesin, avludan taşıp bütün arzı ve semayı nasıl doldurduğunu gördü. Bu sesle birlikte adeta kıyamda duran çam ağaçlarının rükû ve secdelerine şahit oldu. Ezanla beraber birden avluyu dolduran kuş cıvıltılarındaki *"Ya Allah Ya Rahim, Ya Allah Ya Kerim"* dualarını işitti. Dayanamadı, gözlerini kapadı; birden bütün kâinatın bir halkayı zikre dönüştüğünü gördü. Çam ağaçları, kuşlar, böcekler, otlar, taşlar, topraklar... *"Aman Allah'ım!"* dedi. Bütün gök, bütün yer, her şey çınlıyordu. Boğazın suları kabarmış *"Yâ Cebbâr"* deyip kendini sahildeki taşlara vuruyor, ortaya çıkan

ses diğer seslere karışıyordu. Kuşların zikri o kadar artmıştı ki, ihtiyar bütün insanların bu seslerle uyanacağını düşünüyordu. Nasıl uyanılmazdı ki; bütün kâinat *"Allah!"* nidalarıyla titriyordu.

Ama henüz hiçbir insanla karşılaşmadı. Niye kimse yok, niye insanlar bu sesleri duymuyor diye hayıflanırken, caminin avlu kapısından içeriye nur yüzlü bir zat girdi. Arkasında da birbirinden güzel on-on beş kadar insan vardı. Birden heyecanlandı ihtiyar. Yıllardır bu camiye sabah namazına gelir, imam ve müezzinle beş kişiyi geçmezdi cemaat. Her namazda bunun için üzülür, bunu için ağlar ve yalvarırdı Allah'a. *"Ya Rabbi! Namaz kılmayan kullarına namaz kılmayı, cami yolunu bilmeyenlere de camiye gelmeyi nasib et."* derdi. İşte duaları kabul olmuştu. Her duaya karşılık vereceğini vaad eden Allah gönlünün sesine dudaklarının yanık feryadına karşılık vermişti.

Kutlu misafirler, selam verdiler ihtiyara. Başlarındaki nur yüzlü zat ne güzel tebessüm ediyordu. Ne güzel bakıyordu tâ gözlerinin içine. Yavaşça ayağa kalktı. Konuşmak istedi ama sesi çıkmadı! O zat ve arkadaşları avluya yöneldi, şadırvandan abdest aldılar ve çam ağaçlarına doğru yürüdüler. Grubun başındaki zat konuşuyor, bir şeyler söylüyor gibiydi ağaçlara. Ağaçlar rüzgâra rağmen hiç sallanmıyor, uslu talebeler gibi muallimlerini dinliyordu sanki. Sonra o güzel insan döndü, yerdeki güvercinlerden birini aldı okşadı, güvercine bir şeyler söyledi, geldi ve ihtiyarın önünde durdu. İhtiyar bayılacak gibi oldu, ağzı kurudu, zaten pek sağlam olmayan kalbini kesin duracak zannetti. Nur yüzlü zat, güvercini bir kez daha öpüp ihtiyarın eline verdi. Kuşu eline verirken ihtiyarın elini de hafiften sıkıp, dünyada eşi-benzeri olmayan bir gülümseme ile baktı gözlerine. Yaşlı adamın beyni karıncalandı, ayaklarını

hissetmiyordu. Ne bastığı yerin ne soluduğu havanın, hiçbirinin, hiçbir şeyin farkında değildi.

O nurani çehre elinde kuş olan ihtiyara baktıktan sonra camiye yöneldi. Birbirinden mübarek diğer arkadaşları da onu takip etti. Hepsi tek tek ihtiyarın önünden geçti, geçerken de sıcacık gülümsüyordu her biri.

Onlar camiye girerken o sevincinden uçuyordu. Böylesi bir cemaatle (her sabaha nazaran daha kalabalık bir cemaatle) namaz kılacak olmak ihtiyarın heyecanını biraz daha arttırdı.

Camiye girmek için tam adımını atacakken ellerinin arasında bir kuşun çırpındığını gördü. İhtiyar birden silkindi, derin bir uykudan aniden uyanır gibi oldu. Gözlerini açıp sağa sola baktı. *"Benim gözlerim hep kapalı mıydı?"* diye geçirdi içinden. "Ama nasıl olur? Bir rüya mıydı bütün bu gördükleri? İyi ama uyanıkken de rüya görülmez ki" diye düşündü, kendini sorguladı. Gördüklerinin rüya mı yoksa gerçek mi olduğu çelişkisinden henüz kurtulmuş değilken, avucundaki kuş titremeye başladı. *"Peki bu kuş nasıl, nereden geldi avuçlarıma?"* diye kendi kendine sordu. Uyanıktı, ayaktaydı; az önce o güzel insanların camiye girdiği merdiven basamaklarının üzerindeydi... Beynini gerercesine düşündü, içinden çıkamadığını görünce düşünmekten vazgeçip, kuşu avucundan yere bıraktı, ayakkabılarını çıkarıp camiye girdi. Yüzünde mânâlı bir tebessüm oluştu, içi kıpır kıpırdı. Derin bir nefes alıp caminin içinden gelen o tarif edilmez güzellikteki kokuyu içine çekti ve ciğerlerini onunla doldurdu.

İmam efendi namazı kıldırmak için hazırlıklarını tamamlamış bekliyordu. Yaşlı adamı görünce: *"Gel Abdullah Amca, gel bugün de biz bize kaldık. Hava soğuk diye galiba*

kimse gelmedi" dedi. *"Sen öyle zannet"* diye içinden geçirdi ihtiyar. Önce imama sonra zahiren boş görünen ilk safa baktı. Her zaman namazlarını kıldığı ilk safta değil de bir arkaya geçti. Gözlerinden akmak için sabırsızlanan yaşları tutmaya gerek görmüyordu artık. Ve salıverdi onları yanak yamaçlarından ak sakallarına doğru. Bu kutlu misafirlerle beraber, Allah'a doğru kanatlanma adına *"Allahü ekber"* diyerek aldı tekbirini. Tekbirlerle beraber gördüğü Hakk'a doğru yavaş yavaş açılan ışıktan bir koridordu...

LENS

Brenda, yamaç tırmanışı yapmak isteyen genç bir kadındı.

Bir gün cesaretini toplayarak bir grup tırmanışına katıldı. Tırmanacakları yere vardıklarında, neredeyse duvar gibi dik, büyük ve kayalık bir yamaç çıktı karşılarına. Tüm korkularına rağmen, Brenda azimliydi. Emniyet kemerini taktı, ipi yakaladı ve kayanın dik yüzüne tırmanmaya başladı.

Bir süre tırmandıktan sonra, nefeslenebileceği bir oyuk buldu… Orada asılı dururken, gruptan yukarıda ipi tutan kişi dalgınlığa düşerek ipi gevşetiverdi. Aniden boşalan ip, hızla Branda'nın gözüne çarparak lensinin düşmesine neden oldu.

Lens çok küçüktü ve bulunması neredeyse imkansızdı. Lens yamacın ortasında bir yerlerde kalmıştı ve Brenda artık bulanık görüyordu. Ümitsizlik içinde Brenda, lensini bulması için Allah'a dua edebilirdi yalnızca.

Ve içten içe düşünüp dua etmeye başladı.

- *"Allahım! Sen şu anda buradaki tüm dağları görürsün. Bu dağlar üzerindeki her bir taşı ve yaprağı bildiğin gibi, benim lensimin yerini de biliyorsun. Onu bulmama yardım et."*

Patikalardan yürüyerek aşağı indiler. Aşağı indiklerinde, tırmanmak üzere oraya doğru gelen yeni bir grup gördüler. İçlerinden biri

"Aranızda lens kaybeden var mı?" diye bağırdı.

Brenda'nın sonradan öğrendiğine göre, lensi bir karınca taşıyordu ve karınca yürüdükçe yavaşça kayanın üzerinde hareket edip parlayan lens kızların dikkatini çekmişti.

Eve döndüklerinde Brenda, lensini nasıl bulduklarını babasına anlatacak ve bir karikatürcü olan babası da ağzıyla lens taşıyan bir karınca resmi çizerek, karıncanın üzerindeki baloncuğa şunları yazacaktı:

"Allahım! Bu nesneyi neden taşıdığımı bilemiyorum. Bunu yiyemem ve neredeyse taşıyamayacağım kadar ağır. Ama istediğin sadece bunu taşımamsa, senin için taşıyacağım."

GÜL VEREN EL

Uzun yıllar önce Çinde Li–Li adlı bir kız evlenir ve aynı evde kocası ve kaynanası ile birlikte yaşamaya başlar.

Lakin kısa bir süre sonra kayınvalidesi ile geçinmenin çok zor olduğunu anlar. İkisinin de kişiliği tamamen farklıdır. Bu da onların sık sık kavga edip tartışmalarına yol açar. Bu, Çin geleneklerine göre hoş bir davranış değildir ve çevrede tepkiyle karşılanır. Birkaç ay sonra bitmez tükenmez gelin– kaynana kavgalarından ev, o ve eşi için cehennem haline gelmiştir.

Artık bir şeyler yapmak gerektiğine inanan genç kadın, doğru babasının eski bir arkadaşı olan baharatçıya koşar ve derdini anlatır. Yaşlı adam ona bitkilerden yaptığı bir ekstre hazırlar ve bunu 3 ay boyunca her gün azar azar kaynanası için yaptığı yemeklerin içine koymasını söyler.

Zehir az az verilecek, böylece onu gelininin öldürdüğü belli olmayacaktır. Yaşlı adam genç kıza kimsenin ve eşinin şüphelenmemesi için kaynanasına çok iyi davranmasını ona en güzel yemekleri yapmasını söyler.

Sevinç içinde eve dönen Li–Li, yaşlı adamın dediklerini aynen uygular. Her gün en güzel yemekler yapıyor. Kaynanasının tabağına azar azar zehiri damlatıyordu. Kimseler şüphelenmesin diye de ona çok iyi davranıyordu. Bir süre sonra kayınvalidesi de çok değişmişti ve ona kendi kızı gibi davranıyordu. Evde artık barış rüzgarları esiyordu.

Genç kadın kendisini ağır bir yük altında hissetti. Yaptıklarından pişman bir vaziyette baharatçı dükkanının yolunu

tuttu ve yaşlı adama şu ana kadar kaynanasına verdiği zehirleri onun kanından temizleyecek bir iksir yapması için yalvardı. Yaşlı kadının ölmesini artık istemiyordu.

Yaşlı adam yaşlı gözlerle karşısında konuşup duran Li–Li'ye baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı: *"Sevgili Li–Li dedi, sana verdiklerim sadece vitaminlerdi. Olsa olsa kayınvalideni sadece daha da güçlendirdin hepsi bundan ibaret. Gerçek zehir ise senin beyninde olandı. Sen ona iyi davrandıkça o da dağıldı ve yerini sevgiye bıraktı; böylece siz gerçek bir anakız oldunuz."* dedi.

Kıssadan Hisse:

Eski bir Çin atasözü şöyle der:

"Gül verenin elinde gül kokusu kalır.

Sevilen insan sevgisini insanlara veren insandır."

EY AKIL SAHİPLERİ

Ey akıl sahipleri ibret alın” (Kur’an-ı Kerim)

Yaşadığımız çağ bir sürat çağı. İnsan da, bu çağın akıntısına kapılmış bir zamanzede. Modern hayat koşuşturmacalar içinde geçiyor. İnsanoğlu, günlük hayat serüveninde karşılaştığı hadiseler zinciri içinde arkasına bakıp düşünmeden, maddenin sığ cidarlarını asıp ruhunun derinliklerine dalamadan yeni bir güne merhaba diyor. Ve bu günler aynı şekilde izliyor.

Oysa misafir edildiğimiz şu dünya gezegeninde makro alemden mikro aleme kadar cereyan eden her şey, meydana gelen her hadise sırlı bir hikmet tahtına hareket ediyor.

Geçirdiğimiz trafik kazasından gördüğümüz bir rüyaya, çocuğumuzun aniden hastalanmasından kıl payı kaçırdığımız vasıtaya kadar, duru bir bakış açısına sahip olamadığımızdan dolayı çözümleyemediğimiz, hikmetine vakıf olamadığımız ama hepsinin bir anlam çerçevesi olan ve ibret dili ile bize bir şeyler fısıldayan nice sırlar hadiseler meydana geliyor.

Hz. Musa (a.s.) ile ilgili şu meselde anlatılan hadiselerin sırlı yüzü ne kadar düşündürücüdür:

Bir çeşme başına su içmek için bir süvari geldi. Süvari, hem kendi su içti, hem de atını suladı.

Adam giderken para kesesini düşürdü, fakat farkına varmadı.

Daha sonra çeşme başına bir çocuk geldi ve su içerken para kesesini görüp aldı ve gitti. Bu sırada süvari, kesesini düşürdüğünü fark edip çeşme başına geri döndü. O sırada çeşmeden bir âmâ adam su içmekte idi.

Süvari âmâ adama kesesini sordu. Adam bilmediğini söylediği halde süvari inanmadı ve adamı öldürdü.

Musa Peygamber şaşkındı ve hadiselerin iç yüzünü her şeyi bilen Rabbinden sordu. Cevap oldukça şaşırtıcıydı:

Süvarinin babasını, kendisi henüz küçük bir çocuk iken bu âmâ adam Öldürmüştü. Süvarinin düşürdüğü kesenin içindeki miktar ise süvarinin, keseyi alan çocuğun babasına olan borcunun karşılığı idi, tamı tamına...

Evet, hayatın tenteneli perdeleri altında bilmediğimiz nice sırlı, nice hikmetli hadiseler meydana geliyor. Bize düşen de, ibretler, hikmetler meşheri olan bu alemde, kader kaleminin Sahibi'ne olan imanımızı her dem taze tutmak.

Tabii ki hadiselerin iç yüzünü, eşyanın perde arkasını anlayabilmek için hayata iman gözlüğü ile, dupduru bir mü'min yüreği ile bakmak gerekiyor. Yoksa cismaniyetin dar çerçevesi içinde yaşayarak başımıza gelen hadiselerdeki bize sunulan mesajı çıkarmak mümkün değil.

Evet, Rabbimizin bize en büyük lütufkarından biri olan ruh cevherimizi O'na açık tutabilirsek, hayatın manasını anlayabilir, Muhammed İkbal'in ifadesi ile, kendi sedefimizin içinde inci yapabiliriz.

Gayret bizden, yardım Allah'tan...

RÜYA İLE GELEN KURTULUŞ

Gitme ey yolcu, beraber oturup ağlaşalım:
Elemim bir yüreğin kârı değil, paylaşalım:
Ne yapıp ye'sini kabreyleyeyim, bilmem ki?
Öyle dehşetli mubitiimde dönen matem ki!
Ah' Karşımda vatan nâmına bir kabristan
Yatıyor şimdi... Nasıl yerlere geçmez insan? (Mehmet Akif Ersoy)

Mukaddes Kitabımız Kur'an-ı Mucizül Beyan'ın 7'inci süresinin 4'üncü ayeti, 7.4 şiddetindeki o korkunç 17 Ağustos depremini şöyle haber veriyordu: *"Biz nice beldeler helak ettik ki, azabımız onlara gece yatarlarken ve gündüz uykusunda iken ansızın geliverdi."*

İşte akıl sahiplerinin ibret nazarlarına sunulan bu korkunç yer sarsıntısından hemen akabinde, ülkemizin dört bir yanından akın eden herkes deprem bölgesindeki eş, dost ve akrabalarının akıbetleri hakkında bilgi almak için yanlarına koşarlar.

O Büyük depremin olduğu gece Çınarcık'taki evleri yıkılan Kemal Gündüz, karısı ve kızları Elif ile Ecem enkaz altında kalmışlardır.

Gün ışıyıp da o bölgeye koşan Kemal Bey'in bacanağı Şadi Bey ve kurtarma ekibi belki bir ümit niyetiyle büyük bir gayretle enkazı eşelemektedirler.

Bir ara çalışmaktan iyice yorulan Şadi Bey, biraz nefes alıp dinlenmek için enkazın hemen yanındaki çimenlere

uzanır. Yorgunluktan uyuyakalan Şadi Bey, rüyasında Kemal Bey'i görür.

Kemal Bey rüyada: ***"Bacanak bizi kurtarın."*** diye acı acı feryad ederek yardım ister.

Heyecanla uykusundan fırlayan Şadi Bey, bağırarak enkazın üstünde koşuşturmaya başlar. Hemen bir kepçe bulduru operatöre eliyle işaret eder. ***"Tam şuraya vur."***

Kepçe yıkıntıların üzerine ilk darbesini indirir indirmez, Gündüz ailesinin muhabbet kuşu yıkıntıların arasında açılan delikten kanat çırparak dışarı çıkar. Herkes ümitlenmiştir.

- ***"Kuş bu kadar saat yaşamışsa burada hayat ümidi var"*** demektedirler.

Şadi Bey açılan delikten aşağıya doğru bağırdığında gerçekten derinlerden Gündüz ailesinin fertlerinin sesleri gelir. Bir rüya muştuya dönüşür ve bütün aile enkazın altından sağ salim çıkarlar.

FİL YAVRUSU VE HARAMIN KOKUSU

Hindistanlı akıllı ve bilgili bir kişi vardı. Bir gün dostlarından iki üç kişinin uzak bir diyardan geldiklerini aç ve çıplak perişan bir halde olduklarını görerek, onlara acıyıp nasihat etti:

- "Biliyorum son derece aç ve çok perişan bir haldesiniz. Çektiğiniz açlık belasından dolayı Kerbela çölüne düşmüş gibisiniz. Birçok dert ve sıkıntı çektiğiniz belli. Fakat beni çok iyi dinlemenizi istiyorum. Şimdi bundan sonra gideceğiniz yolda filler var. Onlara rastlayınca; son derece semiz ve güçsüz olan fil yavrularını avlamak istersiniz. Bu size çok kolay ve cazip gelir. Fakat unutmayın ki anneleri pusuda onları beklemektedir. Yavrusu kaybolunca kilometrelerce yol yürüyerek yavrusunu arar ve durmadan ağlayıp inler. Hortumundan alevler saçarak, dumanlar çıkarır. Yavrularına çok düşkündür filler. Sakın ola ki fil yavrularını avlayıp yemeyin, açlıktan ölseniz de bunu yapmayın çünkü nereye giderseniz gidin ana, fil yavrusunun kokusunu takip ederek sizi bulur." dedi.

Sonra şöyle devam etti:

- "Eğer bu öğüdümü tutarsanız başınızı beladan kurtarmış olursunuz. Otlara, yapraklara, yabani meyvelere razı olun sakın nefsinize uyup fil yavrularına temah etmeyin, onları avlamayın.

Ben size gerekeni, icap edeni söyledim günah benden gitti. Benim bu söylediklerime uyan ancak sonunda bir zarar görmez kurtulur. Haydi size uğurlar olsun, selametle gidin..."

Bu yolcular yollarına devam ederlerken, yiyecekleri bitti kıtlığa düştüler, dayanılmaz halde acıktılar. Açlıkları, susuzlukları her an artıyor, dayanılmaz hale geliyordu. Tam bu sırada, yeni doğmuş semiz nazik, iştah açıcı bir fil yavrusu gördüler. Adeta aç kurtlar gibi fil yavrusunun başına üşüşerek, onu kesip yemek istediler. Onlardan biri kendilerine söylenenleri onlara hatırlattı. Fakat kimseye dinletemedi.

Arkadaşları fil yavrusunu kestikten sonra güzelce kebap edip yediler. Ona da ikram edip:

- "Bırak bu boş sözleri de gel karnını doyur, bak ne kadar nefis et." dediler.

Fakat bütün bu ısrarlara rağmen o akıllı kişi fil yavrusunun etinden yemedi. Karınlarını fil yavrusunun etiyle tıka basa doyuranlar biraz sonra yatıp derin bir uykuya vardılar. Fil yavrusunun etinden yemeyen ise açlıktan uyuyamadı, dolaşıp duruyordu.

Aradan bir müddet geçtikten sonra kızgın bir fil çıkıp geldi önce o uyanık adamın yanına gelip korkudan titreyen, ecel terleri döken adamın ağzını üç kere kokladı, fakat yavrusunun kokusunu alamadı. Adamın etrafından birkaç kere kızgın kızgın dolaşıp durduktan sonra adama dokunmadan çekip gitti. Uyuyanların yanına varıp ağızlarını kokladı. Kimden yavrusunun etinin kokusunu aldıysa onu havaya kaldırarak yere vurup parçaladı.

*** Rüşvet alan, fil yavrusunu yiyen kimse gibidir. Bir gün fil onun kökünü kazır mahveder...**

-Mevlâna-

Hazret-i Mevlânâ, bu hikâyeyi şöyle şerh eder:

"Ağzındaki haram lokma kokusu, hileciyi rezil eder."

"Bizim ağzımızdaki iyi kokular da, kötü kokular da göklere yükselmektedir."

Nitekim âyet-i kerîmede buyurulur:

"...O'na ancak güzel sözler yükselir (ulaşır). Onları da Allâh'a amel-i sâlih ulaştırır..." (Fâtır, 10)

"Ey gafil! Sen uyuyorsun; fakat, yediğin veya işlediğin bir haramın kokusu, şu gökyüzüne yükselir durur. Senin çirkin, kötü nefeslerinle birlikte o haram kokusu göklere yükselir. Gökyüzünde o kokuları kontrol etmekle vazifelendirilmiş olan meleklere kadar gider.

Kibir kokusu, hırs kokusu, tama' kokusu, şehvet kokusu, söz söylerken soğan kokusu gibi duyulur. Ağzı kokan kişi;

▪ "Ben, ne zaman soğan yemişim? Ben soğandan da sarımsaktan da titizlikle sakınırım." diye yemin bile etse;

▪ O yemin ederken pis kokan nefesi, onun ayıbını meydana çıkarır ve yanında oturanların burunlarına vurur. Sonunda, o kötü kokular yüzünden, ettiği duâlar reddedilir ve gönlün yanlış adım attığını dili ortaya koyar.

Ey gafil insan! Fil yavrusunu yiyen kişiler gibi sen de Allâh'ın kullarının etlerini yiyor, yani onları çekiştiriyorsun. Onların bulunmadıkları yerlerde hoşlanmayacakları vasıflarını söylüyor, günaha giriyorsun.

Ey insanlar! Aklınızı başınıza alın; sizin ağzınızı koklayan Allah'tır. Temiz olandan, doğru olandan başka, o muayeneden kim canını kurtarabilir?

Yazıklar olsun o kişiye ki, mezarda onun ağzını koklayacak olan ya Münker'dir veya Nekir!

O büyük meleklerden ne ağız kokusunu, yani dünyada edilmiş gıybet kokusunu gizlemeye imkân vardır ne de bir ilâç bulup ağzı hoş bir hâle getirmeye zaman vardır. Orada günahkârın gizlenmek için hile yapması ve aklın-fikrin de hile yoluna sapması mümkün değildir."

Bu sebeple dünyada lisânı bu âfetten muhafaza etmek lâzımdır. Hataya düşülmüş ve gıybet edilmişse helâllik istemek ve gıybet edilen meclislerde bu günahı telâfi etmek gerekir. Zira gıybet, helâlleşilmediği takdirde hesabı kıyâmete kalacak büyük bir kul hakkıdır.

Gıybet eden kişi, aslında gıybetini yaptığı kişiye sevaplarını nakletmekte ve onun günahlarını yüklenmektedir. Çünkü âhirette geçer akçe, amellerdir.

"AKIBET GÖRÜRSÜN HELE FERHAT"

Evliyaullah'a pek yüksek bir hürmet ve bağlılık gösteren Yavuz Sultan Selim Han'ın kendisi de hiç şüphesiz babası gibi Allah'ın has kulu idi. O'nun, Allah'a kurbiyetinden dolayı keramet nev'inden pek çok davranışlar ortaya koyduğu tarihi gerçekler arasındadır. Şöyle ki:

Yavuz, bir gün divandan içeri hiddetli bir şekilde girmişti. Elbisesini dahi değiştirmeden bir müddet odada dolandı ve kendisini kızdıran şeyi mırıldanıp durdu.

Meğer Ferhat Paşa'nın İskender Çelebi'yi olur olmaz koruyup kayırmasından gazaplanmıştı. Çünkü aralarındaki dostluktan başka şeyler de sezinlemişti. Sonunda yüksek sesle şu sözleri sarfetti:

"Akibet görürsün hele Ferhat! Sen şimdi İskender'i koruyup duruyorsun, ama bu korumaktan ne fayda çıkacağını inşaAllah birbirinize karşı asıldığınız zaman görürsünüz!.."

Gerçekten de aradan seneler geçti ve Kanuni Sultan Süleyman devrinde bu iki şahıs, Selim Han'ın geleceği görmüşçesine dediği gibi işledikleri cürümlerden dolayı karşı karşıya asıldılar.

İKİ BARDAK SU

Çok eski zamanda, bir hükümdar varmış. Zenginliği tüm dünyaca bilinirmiş. Hükümdar her gittiği yere hazinesinin bir bölümünü götürür ve bunları sergilemekten büyük onur duyarmış.

Hükümdarın yaşamda en çok güvendiği, tek akıl hocası bir bilge kişiymiş.

Günlerden bir gün bu bilge kişiyle otururken hükümdar şöyle bir soru sormuş:

"Sen ki göğün gizemine ermiş, bilime yön vermiş bir adamsın.

İnsanlar ister hükümdar denli güçlü, ister savaşçılar denli onurlu olsun ayağına kapanır ağzından çıkacak bir sözü beklerler. Şimdi senin gibi bilge bir adamın fikrini merak etmekteyim,

"Benim hükümdarlığım ve servetim hakkında ne düşünüyorsun?"

Bilge bu soru karşısında hükümdarın gözlerine bakarak şu sözleri söylemiş:

"Diyelim ki hükümdarım, kızgın ve uçsuz bir çöldesiniz.

Ölmemek için, size uzatacağım bir bardak suya servetinizin yarısını verir miydiniz?"

"Verirdim tabii."

"Zaman geçti diyelim susuzluğunuz arttı,

Size uzatacağım bir sonraki bardağa servetinizin öteki yarısını da verir miydiniz?"

Hükümdar biraz düşünür ve ardından " Ölmemek için evet" der.

Bunun üzerine bilge kişi gülerek şu sözleri söylemiş:

"Madem öyle, o zaman övünmeyin fazlaca.

Çünkü haşmetlim, sizin servetiniz yalnızca; iki bardak sudur."

YÜZÜK

Genç adam yöresindeki bilge ve yaşlı kişiler hakkında sağda solda atıp tutuyordu. Bir gün Dhu Nun ona küçük bir ders vermek istedi ve genç adamı yanına çağırarak parmağındaki yüzüğü ellerine tutuşturdu ve,

- "Şimdi pazara git ve bu yüzüğü bir dolara sat" dedi.

Genç adam yüzüğü satmak için pazara gitti. Fakat kimse yüzüğe 10 centten fazla vermiyordu. Çaresiz Dhu Nun'un yanına geri döner ve olanları anlatır.

Dhu Nun ona şöyle der; "Şimdi kuyumcuya git ve yüzüğünün değerinin ne kadar olduğu sor."

Genç adam kuyumcuya gider, kuyumcu yüzüğe tam 1000 dolar paha biçer. Genç adam şaşırmıştır. Doğru Dhu Nun'un yanına geri döner ve bu kez de ona kuyumcuda olanları anlatır. Dhu Nun genç adama döner ve

- "Dünyadaki her varlığın gerçek değerini anlaman için çok çalışıp okuman, o işin uzmanı olman gerekir." der.

ÜÇ NASİHAT

Yıllar önce, çok uzaklarda bir adam varmış. Bu adam çalışmak amacı ile çok uzaklara gitmiş ve yıllarca çalışmış. Sonunda memleketine dönme zamanı gelmiş. Bu çalışma sürecinde toplam 3000 akçe biriktirmiş ve evinin yolunu tutmuş.

Evine doğru giderken yolu büyük bir şehirden geçmiş. Yolda yürürken köşe başında birisi **"Bir nasihat bin akçe, bir nasihat bin akçe"** diye bağırıyormuş. Adam düşünmüş: 'Nasıl olur, bir nasihat 'ı bin akçeye satarlar, ben yıllarca çalıştım ve sadece 3000 akçe biriktirdim'

Bu işe pek aklı ermemiş ama merak işte. Duramamış ve adama bin akçe vererek o nasihat'ı satın almış. Nasihat **"KADERDE NE VAR İSE O ÇIKAR"** ve yoluna devam etmiş...

İlerde yine köşe başında başka bir adam bağırıyormuş **"Bir nasihat bin akçe"** diye. Adam yine dayanamamış bin akçe de o adama vermiş ve ikinci nasihat 'ı da satın almış. İkinci nasihat da: **"GÖNÜL KİMİ SEVERSE GÜZEL ODUR"**

Son kalan bin akçesi ile de yoluna devam etmiş. Tam şehrin çıkışında yine köşe başın da bir adam bir nasihat'ı bin akçeye satıyor. Adam bir parasına bakmış, bir de nasihati satan şahsa, dayanamamış ve kalan son akçesiyle de o nasihat'ı satın almış. Son nasihatte: **"HİÇBİR İŞ ACELEYE GELMEZ".** Parasız yoluna devam etmiş.

Şehrin çıkışında büyük bir topluluk ile karşılaşmış. Topluluk telaş içindeymiş. Yaklaşmış ve oradakilerden birine neler olduğunu sormuş. Oradan birisi açıklamış, demiş ki: Burada şehrin tüm su ihtiyacını karşılayan bir kuyu var, ama kuyunun içinde de canavar var.

Canavar suyu tutmuş, göndermiyor. Aşağıya kim indiyse bir türlü çıkamadı. Şimdi herkes korkuyor aşağı inmeye "Adam düşünmüş ve ilk satın aldığı nasihat aklına gelmiş. "Kaderde ne var ise o çıkar" aşağı inmeye karar vermiş. Aslında bu nasihatleri herkes bilir ama uygulayabilmemiz için belli bir bedel ödememiz gerekiyor. İnince canavar hemen yakalamış ve yerine götürmüş.

Demiş ki:

"Buraya gelenlerin hepsine bir soru sordum ve bilemediler. Eğer sen bilirsen seni serbest bırakırım.

"Bir dizine sarışın ve dünya güzeli bir kadın, diğer dizine de kurbağa koymuş ve "söyle bakalım hangisi güzel?" demiş.

Adam düşünürken aklına ikinci aldığı nasihat gelmiş ve "gönül kimi severse güzel odur" demiş. Bu cevap canavarın çok hoşuna gitmiş. Zira canavar, kurbağanın gözlerine aşıkmış. Adamı salmış ve suyu bırakmış.

Almışlar adamı krala götürmüşler ve ağırlığınca altın vermişler.

Adamımız yoluna devam etmiş ve nihayet evine varmış. Evinin camından içeri bakmış. Bir de ne görsün; karısı genç biri ile diz dize oturuyor. Hemen kılıcını çekmiş ve tam

içeri girerken üçüncü nasihat aklına gelmiş "Hiçbir iş aceleye gelmez". Kılıcını kınına koymuş ve içeri girmiş.
Hoş beşten sonra karısına o genci sormuş. Kadın da: "Bey sen gittiğinde ben hamileydim ve bir oğlumuz oldu. Bu genç senin oğlun" demiş.

KADERİNİZ ve YOLUNUZ AÇIK OLSUN, HAYAT ACELE ETMEYE GELMEZ!..

RUS ÇARI VE KANAL İŞÇİSİ

Bir defasında Rus çarı arabasıyla ülkesini dolaşıyormuş. Araba yoldaki kanal inşaatın önünde durmak zorunda kalmış. Yolunun üzerinde kanal kazan işçiler çarın arabasını görünce heyecanla irkilmişler.

Çar arabadan inmiş ve kan ter içinde kalan bir işçiye sormuş: "Bu kadar yoruluyorsun, kan ter içinde kalıyorsun peki iyi para kazanabiliyor musun?"

"Bana yetecek kadar kazanıyorum efendim" diye yanıt vermiş işçi.

"Yani ne kadar" diye tekrar sormuş çar. İşçi başını öne eğmiş ve şöyle yanıt vermiş;

"Borçlarımı ödeyebiliyorum, gelecek için bir kısmını biriktirebiliyorum, kalanı ile de her gün sıcak tas da yemek yiyebiliyorum efendim"

Çar çok şaşırmış. Ülkede bu kadar az para kazanan, boğaz tokluğuna çalışan bir kanal işçisi nasıl olurda bu kadar az parayı, bu kadar çok yerde, bu kadar verimli kullanabilir diye merak etmiş.

Dayanamadan tekrar sormuş:

"Peki paranı nasıl yettirebiliyorsun da bu kadar faydalı işe fırsat bulabiliyorsun?"

İşçi yanıt vermiş:

Babama bakıyorum: Bu eski borçlarımı ödediğim anlamına gelir.

Oğlumun nafakasını çıkarıyorum: Bu ise gelecek için yatırım yaptığım anlamına gelir. Yani böylece paramı gelecek için biriktirmiş oluyorum.

Her gün bahçemde tek yetişen sebzeyi lahanayı yiyoruz... Olsun! Lahana da sıcak yemektir. Karnımız doyuyor sevgili Çar'ım demiş.

Çar fakir işçinin verdiği yanıttan çok etkilenmiş ve hemen ona bir kese altınla ödüllendirmiş. Saraya döndükten sonra ise akıllı işçisinin sözlerini, bir bilmece olarak yaverlerine sorup onları sınamış.

Kıssadan Hisse:

Hayat sizin ona baktığınız yönde güzeldir.

ÜÇ ÖKÜZ

Bir zamanlar dağda bayırda hep birlikte gezen üç öküz varmış. Akça öküz, sarı öküz ve kara öküz hiçbir sürüye katılmazlar ve birbirlerinden ayrılmazlarmış. Birlikte otlar, yemeklerini paylaşır, aralarında zaman zaman anlaşmazlık çıksa da herhangi bir düşman saldırısı karşısında birlikte savaşırlarmış. Karşısında altı sivri boynuz gören saldırgan da fazla uzatmadan arkasını döndüğü gibi kaçarmış. Ünleri iyice yayıldığından fazla saldıran da olmaz, üç öküz istedikleri çayıra gider, rahat rahat otlarlarmış.

O sıralarda ormanlar kralı aslan biraz sıkıntılıymış. Bölgesindeki av hayvanlarının sayısı iyice azalıyor, kurtulanlar uzaklara kaçıyormuş. Üstelik başka yırtıcı hayvanlar da aslana rakip olmaya başlamışlar. Bir gün aslanın yolu üç öküzün otladığı çayıra düşmüş. Üçü de birbirinden besili öküzleri görünce aslanın ağzı iyice sulanmış, "Bunların her biri beni bir hafta idare eder" diye düşünmüş.

Öküzler de tehlikeyi hissedip birbirlerine sokulmuş, boynuzlarını ileri çıkarmışlar. İşinin kolay olmayacağını kestiren aslan yumuşak ve barışçı bir sesle "Merhaba öküz arkadaşlar, nasılsınız?" diye seslenmiş.

Öküzler de tedbiri elden bırakmadan "İyiyiz sayın kralımız, sağ olun" diye cevap vermişler.

Öküzlerin yine de gevşemediklerini gören aslanın aklına bir fikir gelmiş. "Korkmayın öküz arkadaşlar" demiş "Buraya sizi yemek için gelmedim..." Sonra inandırıcı sesiyle devam etmiş:

- "Tam tersine, siz bu otlaktayken dışarda beliren tehlikelere karşı sizi uyarmaya geldim. Haberiniz olsun, son günlerde kaplan, panter ve sırtlan çok azdı. Herkese saldırıyorlar. Üstelik insanoğlu da buraları keşfetti ve yiyecek bulmak için her gün gelmeye başladı. Ben de kralınız olarak sizleri uyarmaya geldim."

Bu sözler üç öküzün üzerinde gereken etkiyi yapmış, öküzler gevşemiş ve dışardan gelecek tehlikelere karşı kendilerini koruma planları yapmaya başlamışlar.

Birkaç gün sonra aslanın midesi iyice kazınmaya başlamış. O sırada akça öküz ilerdeki dereden su içmeye gitmiş. Aslan kara öküzle sarı öküzü yanına çağırıp fısıldayarak ve sesine korku ifadesi vererek şöyle demiş:

- "Arkadaşlar büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Bu akça öküzün beyazlığı çok uzaklardan dikkat çekiyor, geceleri bile görünüyor. Düşmanlarımız bunu görür ve yerimizi bulursa mahfoluruz. Benim düşüncem şu ki, bu akça öküzden kurtulalım, böylece kendimizi güvenceye alalım. Ne dersiniz?"

Uzun süredir aynı otlakta kaldıkları için yiyecekleri de azalmaya başlamış olduğundan sarı öküzle kara öküz hemen aslanın fikrine katılmışlar. "Aslan kralımız haklıdır" derken bundan sonra otlakların ikiye bölüneceğini düşünüyorlarmış.

Aslan devam etmiş:

- "Şimdi bunu otlaktan dışarı gönderirsek hem yerimizi belli etmiş oluruz hem de akça öküz düşmanlara yem olur. Yani hem tehlike yaratmış hem de düşmanlarımıza iyilik yapmış olacağız. Diyorum ki akça öküzü ben yiyeyim de

düşmanlara yar olmasın." Kara öküzle sarı öküz bu fikre de katılmışlar ve akça öküz hemen aslanın midesine göçüvermiş.

Aradan birkaç gün daha geçmiş, bu kez kara öküz ırmağa su içmeye gittiğinde aslan sarı öküzle konuşmuş ve kara öküzün karalığının yarattığı tehlikeleri anlatmış. Sarı öküz çabuk ikna olmuş ve kara öküz de aslanın midesine gitmiş. Birkaç gün sonra aslan yine acıkmış ve sarı öküzü yanına çağırmış. Sarı öküz gelmiş ve meraklı bakışlarla aslanın karşısında durmuş. Aslan kükremiş:

- "Ey öküz oğlu öküz! Niye öyle bakıyorsun? Sıranın sana geleceğini hiç düşünmedin mi? Üstelik sana renginin sarılığıyla ilgili hikâye anlatmama da gerek yok!" Sonra bir pençede sarı öküzü devirmiş ve midesine indirmiş. Üç öküzün hikayesi de böylece sona ermiş.

Kıssadan Hisse:

Birlik olun, parçalanmayın. Sizi midesine indirmek, parçalamak için bekleyen içte ve dışta bir sürü düşmanınız varken birbirinizi arkadan vurmayın. Dostunuzu ve düşmanınızı iyi bilin. 40 yıllık dost bir an da düşman olamayacağı gibi, 40 yıllık düşmanında bir an da dost olamayacağını akıldan çıkarmayın.

GÜVEN MESELESİ

İngiltere'de yargıçların maaşı yoktur. Onun yerine ihtiyaçları oldukça kullandıkları kredisi sınırsız çek defterleri vardır.

İngiliz devleti hakimlerine o kadar güveniyor yani.

Bir gün hâkimin biri bir bankaya gidip 1.000.000 poundluk bir çek bozdurmak istediğini söylemiş. Tabii ortalık birbirine girmiş.

Banka yöneticileri en üst makamdan onay almadan bu kadar parayı veremeyecekleri söyleyip hemen Içişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Başbakanlığa filan telefon etmişler.

Ancak aradıkları her yerden gelen cevap aynıymış: ÖDEYİN!

Gel gelelim bankada o kadar nakit yokmuş. Hâkimden ertesi gün gelmesi rica edilmiş.

Ertesi gün para bir bavul içinde hazırmış. Aradan birkaç gün geçmiş.

Hâkim çıkagelmiş. Parayı bankaya geri vermek istiyormuş. Banka yönetimi şaşırıp kalmış.

Hemen Adalet Bakanlığı'nı aramışlar.

Derhal bakanlık müfettişleri devreye girmiş ve hâkime hareketinin sebebini sormuşlar.

Hâkim:

"Kraliçe'nin hükümeti bize gerçekten bu kadar güveniyor mu? Onu sınadım" cevabını vermiş.

Raporlar bakanlığa iletilmiş ve aynı gün hâkim azledilmiş. Adalet bakanlığı hâkime gönderdiği yazıda gerekçeyi şöyle açıklamış:

"Kraliçe hükümetinin saygın bir hâkimi, devletine güvenmiyor ve onu sınıyorsa, devlet ona asla güvenmez."

- "Güven" çok ince bir çizgidir.

Onu kalınlaştırarak kırılmasını engelleyen tek şey, "iki taraflı" olmasıdır.-

Kıssadan Hisse:

Güven en önemli sığınağımızdır. Güvenin inşası çok emek ister bazen bir ömür sürebilir. Ancak güvenin yıkılması çok kolaydır. O yüzden güvenin korunması, devamı için sürekli bir gayret ve çaba gerekmektedir.

Güven iki taraflıdır. Tek taraflı güven ilişkisi çok sağlıklı olmaz. O yüzden sadece bizim güveni korumamız tek başına yeterli olmayabilir. Karşımızda bu güvene layık olan veya bu güveni önceleyip gayret gösteren bir taraf yok ise bizim emeklerimizi hak etmiyor demektir. Allah-u Teala'nın karşısında güven duyulan biri olmak da önemlidir. Lakin hak etmeyene hak etmediği şekilde sürekli davranmak da israf kabilindendir. Uzaklaşmak ve güvenimize, emeğimize, gayretimize

layık kişilerin olduğu ortamların iş olsun, aile ortamı olsun bulmak için çaba sarf etmemiz gerekmektedir.

Şimdi birkaç noktayı sorgulamak istiyorum. Lütfen bu soruların cevaplarını kendi kendinize verin:

İşinizdeki ve ailenizdeki ilişki ortamınızda güven önemli mi?

Eşiniz ve çalıştığınız kişiler size ne kadar güveniyor? Neden? Güven seviyesi beklentilerinizi karşılıyor mu?

Güven seviyesinde gördüğünüz eksiklikleri geliştirmek için neye ihtiyacınız var? Aldığınız aksiyonlar nelerdir?

Siz ailenize ve çalışma arkadaşlarınıza (personelinize veya amirlerinize) ne kadar güveniyorsunuz? Neden? Güven seviyesi beklentilerinizi karşılıyor mu? Geliştirmek için neye ihtiyacınız var? Aldığınız aksiyonlar nelerdir?

EVİN EN BÜYÜK OĞLU

Biz garip doğduk şu koca yeryüzüne;

Ne üzerine binip gezeceğimiz bisikletimiz ne de içine kum doldurup kamyonculuk oynayacağımız oyuncağımız vardı. Biz hep yarı aç yarı tok doyan, küçük bir şehrin akşam kızıllığında beli bükük evine dönen babaları gördük ve anneleri… Sırtlarında bebeklerle soba dolduran, baba gelecek diye oradan oraya koşturup marul'la akşam yemeği hazırlayan anneleri…

Hep is kokusu vardı çocukluğumuzda… Çocukluğumuz koca şehrin varoşlarında kül parçaları arasında bilye oynamakla, boş bulduğumuz yerlerdeki otları yakarak geçerdi. Ayaklarımızda kenarları yırtık içine su alan siyah lastikten ayakkabılar olduğu halde öyle hoyratça koşar oynardık kar yağan çamurlaşmış sokaklarda, saklambaç oynardık yere düşe kalka sonra gülerdik birbirimize bakarak, derken annelerimiz bağırırdı sanki bizi kaybetmiş gibi mahalleyi yıkan sesiyle;

- "Hakan, Ali, Ahmet…"

Hiç üstümüze alınmazdık oynardık çocuk yüreğimizle hiç fenalık, riya, hile bilmeden…

Birden mahallenin en yaşlı amcası gelirdi ve kulaklarımızdan tutarken; "Anneniz çağırıyor görmüyor musunuz? Bakın akşam ezanı da okundu haydi gidin evinize…" diye çıkışırdı.

O zamanlar nasıl yermişiz o yemekleri ellerimizin tozu toprağıyla? Tabii ki bunlar birer hayaldi annemiz bizi hiç banyoya sokup yıkamadan yemek sofrasına oturtur muydu? Yemeği yerdik gözlerimizde buğuyla, öyle ya az önce elimiz yüzümüz yıkanmış babadan da öyle sağlam bir azar yemişiz ki nasıl asık olmasındı yüzlerimiz… Yemek biter bitmez baba çekilirdi bir köşeye, bir kürek kömür atılmış sobanın etrafında toplanırdık annem, ben, amcam, kardeşim ve ninem öyle mutlu bir aile tablosu çizerdik. Vakit ilerlemeye başladıkça babanın omuzlarına daha bir çökerdi yorgunluk,

Göz kapaklarında ki yorgunluk bedenine vurur tüm günün işçi yorgunluğuyla gözleri kapanıverirdi, kim bilir neler düşünürdü o cefakâr o vefakâr yüreğinin derinliklerinde, o da istemez miydi evlatlarını çok iyi şartlarda yetiştirmeyi?

Gece olunca hep birlikte aynı odanın içinde yatardık çok güzel olurdu. Annemin sıcacık göğsüne başımı yaslar öylece uykuya dalardım çocuk aklımdaki onca hayalle…

Ben kardeşlerimden biraz farklıydım, onlar ancak oyun oynayıp kavga ederlerdi ben ise gözlerimi yumduğumda hep kendimi büyük bir binanın en üst katında görürdüm.

Üzerimde takım elbise kravat, elimde siyah bir çanta, körpe gönlümde onca çocuksu izlerle yürürdüm.

Sabah olup gözlerimi açtığımda kendimi yine eskisi gibi küçük evimizde görünce üzülürdüm ama sonradan annemin ellerini saçlarımda hissedince yüzüm birden gülüverirdi.

Üzerimizi giyinip okul yoluna düşerdik sabahın altısında soğukta ayazda, minibüsle okula gidenler bizimle dalga geçerlerdi. Bu duruma minik yüreğimiz, küçücük ayaklarımız

dayanmaz, okula onlardan önce ulaşmak için hızlı hızlı yürürdük sanki yetişecekmiş gibi… Okulda öğretmenimiz hayat bilgisi dersi verirken ben hep düşünürdüm acaba hayat kitapta ki gibi tozpembe mi diye? Ayşe hep süt içer, Oya hep eve gider, Ali hep ders çalışırdı Türkçe kitaplarımızın sayfalarında… Onlara özenirdim, eve gidince annemden süt isterdim, ders çalışırdım, ama hiç yüzüm Ali gibi, Oya gibi, Ayşe gibi gülmezdi nedense?

Bayramlar daha bir değişik olurdu iki göz evimizde, bayram arifelerinde bizi bir heyecan sarardı, öyle ya yarın bayramdı ve babam bize yeni elbiseler, yeni ayakkabılar alacaktı, bizim babamız dünyanın en güçlü, en büyük, en zengin babasıydı. Sokaklarda koşup oynayacaktık, hiçbir şeye aldırmadan, minik yüreğimizle, minicik ellerimizle şeker toplayacaktık büyük amcaların, ağabeylerin evlerinden, sonra maytap patlatacaktık başına buyruk öylece olan biteni düşünmeden… Oysa babamız bize yeni ayakkabılar alamazdı, elbiseler alamazdı. Annemden duymuştum bir kere;

Babamın işleri iyi gitmiyormuş. Bu yılda geçen yılki gibi eski elbisemizi giyecektik.

- “Anne biz neden hep böyle eski elbiselerle geziyoruz?

Bak Ahmet’e babası ne güzel elbiseler almış, birde top almış oynasın diye. Babam niye bize almıyor anne Ahmet’in babası gibi, anne ben hep böyle eski yamalı pantolonlarla mı gezeceğim?”

O anda babamın sesiyle irkilirdik; “Çocuklar haydi gelin, bugün bayram öpün bakalım elimi de harçlık vereyim, şeker vereyim.”

Birden yüzümüzde ne kadar üzüntü keder varsa hepsi silinir,

Yaşlı gözlerimizi babamıza belli etmeden giderdik elini öpmeye harçlık almak için…

Anne ben büyüyünce doktor olacağım derdim. Annem neden diye sorduğunda ise; “Hani babam hasta ya, işte babamı ben muayene edeceğim başka kimseye göndermeyeceğim.” Oysa babamın ne bizi okutacak parası ne de bizim düşündüklerimizi bilecek fırsatı vardı.

O varsa yoksa bize ekmek getirmek için uğraşıyordu. Ne zaman anneme babam nerede diye sorsam ekmek parası kazanıyor derdi.

Geceleri yorganın altına girdiğimde hep büyük adam olmayı hayal ederdim.

Bir gün koca koca arabalara binip çok zengin olduğumu düşünürdüm. Ama hep sabah olur ve annemin sesiyle uyanırdım yeni bir gün için gözlerimde gelecek günlerin hayaliyle…

Bir gün annem, babam ve ninemi ağlarken gördüm. Babam hiç başını kaldırmadan olduğu yerden ince ince gözyaşları döküyor, annem ile ninem; “Gitti evimizin direği gitti!” diye ağlıyorlardı. Unuttum söylemeyi benim birde dedem vardı öyle iyi öyle cana yakındı ki onu çok severdim. Bana hep şeker verir, hep severdi. Babama dedemi sorduğumda; “Deden uzaklara gitti yavrum.” demişti. Kendi kendime kızardım dedem neden beni öpmeden gitti diye küserdim herkese, dedemi en son kamyonun üstünde bana el sallarken görmüştüm; “Yavrum annenleri üzme babana iyi bak evin en büyük oğlu sensin Allaha emanet ol!” Dedeme kızmıştım, ben daha 8 yaşındayım

nasıl evin en büyük oğluydum ki? Benden önce babam vardı babam dedemin oğlu değimliydi? Tamam, anladım dedem gönlümü alıyordu beni sevindiriyordu. Bende dedeme babamın kucağından el sallıyordum.

En son öyle görmüştüm dedemi, büyüyünce söylediler dedemin trafik kazasında hayatını kaybettiğini, annem dedi ki;

- "Oğlum sana çok ağlarsın diye söylemedik."

Evin en büyük oğlu bendim, onun için çok çalışmam lazımdı, alnımın terini toprağa akıtmalıydım ki o da bana ekmek versin.

Şimdi mi?

Şimdi 14 yaşında koca adamım, yine büyük adam olma hayalleri kuruyorum ve babam ile dedemi düşünüyorum. Var gücümle çalışıyorum.

Öyle ya evin en büyük oğlu benim…

-Sami Cevdet Akbayırlı-

İNSANIN HALİ BİR MUAMMADIR

Tarihe, uygulamaya koyduğu "Tanzimat Fermanı" ile geçen Osmanlı devlet ricalinin önemli şahsiyetlerinden Mustafa Reşit Paşa'nın (1810/1858) insana ilk anda garip gelen dikkatleri vardı. Ölümünden sekiz ay evvel, Ramazan dolayısıyla sahilhanesinde okunan mevlütte duayı yapan hoca efendi, dua sırasında kendi ismini anmayı unutmuştu. Yalnız kaldıkları zaman, Reşit Paşa, oğlu Ali Galip Paşa'ya dedi ki:

"Bizim şu fani dünyada son senemizdir zannederim. Bugün mevlütte duayı yapan hoca efendi, benim ismimi söylemedi. İçine doğdu her halde... Zaten, ahiret hazırlıklarının zamanı da geliyor."

Ali Galip Paşa, memlekette olup-bitenler sebebiyle yorgun ve sinirleri bozuk babasını, bunun normal bir unutkanlıktan başka bir şey olmadığını söyleyerek teselli etti. Fakat hikmet-i İlahi bu hadiseden sekiz ay sonra Reşit Paşa vefat etti.

Babasının ölümünün kırkıncı günü vesilesi ile Ali Galip Paşa, aynı sahilhanede bir mevlüt okuttu. Tevafuk, aynı hoca efendi mevlüdün "son dua"sını yaptı ve bu defa da, Ali Galip Paşa'nın ismini unuttu.

Önceki hadisenin tesiri ile Ali Galip Paşa olanları mevlütte hazır bulunan Keçecizade Fuat Paşa'ya anlattı. Fuat Paşa da bunlara kafayı takmanın doğru olmadığını söyleyerek konuyu değiştirdi. Fakat çok enteresandır ki, Ali Galip Paşa da, bu mevlüdden kısa bir süre sonra bir deniz kazasında boğularak öldü.

Asıl mesleği hekimlik olan devlet adamı Keçecizade Fuat Paşa, bu iki hadiseyi sık sık anlatır ve ***"İnsanın istikbali bir muammadır."*** derdi.

DUVAR

Hastanenin bir koğuşunda, üç kötürüm bulunuyordu. Bunlardan koğuşa ilk gelen, pencerenin önüne; ikincisi ortaya, üçüncüsü ise kapı kenarına yatırılmıştı. Ortadaki hasta, çok iyimser bir adam olduğu için neşeli konuşmalarıyla diğerlerini eğlendiriyor ve acılarını azaltmaya çalışıyordu.

Soğuk bir kış gecesinde, pencere yanındaki hasta öldü. Onu kaldırdıktan sonra, ortadaki hastayı pencerenin önüne, kapının yanındakini de ortaya yatırdılar.

Boşalan yere de, başka bir kötürümü getirdiler.

Pencere önüne alınan iyimser adam, dışarıda gördüklerini anlatmaya başladı. Yol kenarındaki muhteşem parkı, dev çınar ağaçlarını, kanatları bin bir renkli kuşları ve karşı dağlardaki çiçek dolu tarlaları uzun uzun anlatarak, çaresiz durumdaki arkadaşlarını rahatlatıyordu.

Adam, bir müddet sonra, gelip geçenlere isimler takmaya başladı. Diğer iki hasta, sabah işe gidenlerin, parkta oynayan çocukların, seyyar satıcıların ve akşam vakti yorgun argın eve dönenlerin hikâyelerini dinlerken, onları görmüş gibi oluyordu.

Kısa süre sonra, hastanenin ruha ağırlık veren havası dağılmış ve bir türlü geçmek bilmeyen can sıkıcı saatleri, birbirinden tatlı hikâyeler doldurmuştu.

Bir gün, ortadaki adamın aklına bir fikir geldi. Eğer pencerenin önündeki hasta ölecek olsa oraya kendisi geçecek, dışarıdaki renkli ve canlı hayatı, bizzat kendi gözleriyle görecekti.

Bu düşünce sanki onu zehirlemişti. Yattığı yerden hep bunu düşünüyor ve çareler arıyordu. Bir gün onu da buldu. Pencerenin önündeki iyimser hasta, özellikle geceleri kriz geçiriyordu. Adam bu durumda komodinin üzerindeki ilacına güçlükle uzanıyor ve odada hastabakıcı bulunmadığı için, ilacını kendisi alıyordu.

Bir gece, pencere önündeki hastaya yine bir kriz geldiğinde, ortadaki hasta büyük bir gayretle doğrularak onun ilacını deviriverdi.

Şişe yere düşüp parçalanmıştı.

Ertesi sabah, pencerenin önündeki hastayı ölü buldular. Ve onu kaldırdıktan sonra, ortada yatan hastayı cam kenarındaki yatağa geçirdiler.

Adam, göreceği manzaranın heyecanıyla dışarıya baktığında, beyninden vurulmuşa döndü.

Pencerenin birkaç metre ötesinde, simsiyah duvardan başka hiçbir şey yoktu.

-Cüneyd Suavi-

DİŞİ ARSLAN

Arapların Beni Saad kabilesinden bir adam bir gün yolda giderken çok güzel ve zarif bir kıza rastlayıp hayran olmuş ve:

- Böyle karısı olanın ne mutlu başına, dedikten sonra, kıza bir adam gönderip evlenme teklifinde bulunmuş.

Güzel kız gelen adama:

- O adamın mesleği nedir? diye sorunca, aracı hemen teklif sahibine gidip mesleğini sormuş, o da şöyle cevap vermiş:

- Benim mesleğim kahramanlarla çarpışmaktır. İki tümen karşı karşıya geldiği zaman, ben onlardan birinin başına geçip arslan gibi çarpışırım!

Güzel ve zarif kız, bu tuhaf cevabı alınca, herifin mesleksiz bir serseri olduğunu anlamış olacak ki, şöyle karşılık vermiş:

- Ben meslek sahibi bir mert adam isterim, halbuki o bir arslanmış, kendine bir dişi arslan bulsun!

BAZI ANLAR VARDIR Kİ...

Hani plakasında "MUTLUYUZ" yazan taksiler vardır. Damatlar ve analar o arabayı gözler. Köşeden görününce, ön kaportasında oyuncak bebek oturtulmuş araba, yürekler cızzz eder… Ta ki, gelinin arabadan eve adım atışına kadar… Ne mutlu ve tarifsiz andır o an…

Bir zarf açılır, içinden, yılların beklenen sonucu çıkacaktır… İşte o an, her şey durur ve okunan yazıya göre yüreğin atışları da değişir… Bir telefonun öteki ucundasınız… Duyacağınız her kelimeye odaklanmıştır tüm yürek ve teniniz… Adı bile olmayan bir bebeğin adı, bebek ..... öldü denir, öteki taraftakine… Yığılırsınız küllerinizin üstüne… Atomlara bölünür yüreğiniz ve tevekkülle *"inna lillah veinna ileyhe raciun"* ayeti dökülür solgun dudaklarınızdan….

Son sınav hakkınızı da kullanmış ve sonucu öğrenmek için, yaklaşırsınız sekretere… Duyacağınız rakam ya sizi orada buhar edecek ya da tarifsiz bir yürek helecanı içinde, ılık ılık bir şeylerin akıp gittiğini hissettirecek tüm zerrelerinizde… İşte duydunuz, beklenen o rakamı… Kim bilir ne haldesinizdir o an...

Bir çocuğunuz doğmuştur çok uzaklarda… Ama, siz ne onu görecek ne de öpecek hal üzeresinizdir... Belki telefondan, dünyanın o en tatlı ağlama sesini duyarsınız…

Aylar sonra, evinize ilk adımı atar atmaz, yüreğinizdeki o hasret en zirvededir… Elinizi, bebeğin üstündeki yazmaya doğru şöyle bir uzatırsınız… Yazmanın altındaki yüz, göz ve

kokuyla yüz yüze geldiğiniz o an var ya… Ne desem ki, nasıl tarif etsem ki o anı…

Elleriniz titreyerek, yüreğinizde acı ile tatlı karışığı yoğun bir duyguyla, bağlarsınız kızınıza kırmızı kurdelayı…

Düğün alayı geldiğinde, yüreğinizde tanımsız ve karmakarışık duygularla, geçiverir kızınızın tüm hayatı saniye saniye yüreğinizden… Dua ve aminlerle, kendi ellerinizle bindirirsiniz arabaya kızınızı... Hüzünlü bir melodi çalmaya başlar davul ve zurnalar…

İşte o an, işte o an var ya… Kendi ellerinizle korsunuz mezara annenizi, daha dün akşam ellerinden tutup, yanağına buse kondurduğunuz o muhterem annenizi… O mezar çukurunda cansız bedene bakarsınız son kez… Dayamalar konulup, üzerlerine hasır örtülüp, kürek kürek toprak konmaya başlanır mezara… Dudaklarınızdan ”Ölüm son değil… Ölüm ahirete açılan bir kapıdır” sözleri dökülür imanla... Toprak tümseğe son kez bakar ve “kabrin cennet olsun anne” diyerek, annesiz evinize yürürsünüz, gözyaşları içinde… O an, kitaplara sığmaz belki de...

Bir kelimeye endekslenmiştir tüm zaman, sizin için… Bu kelime ya yüzünüze ya telefonla ya da telin öteki ucundan gelecektir… O tek kelime, ya dört harfli “evet” veya beş harfli “hayır” kelimesidir… O kelimenin çıkacağı dudaklara, o kelimenin yazılacağı ekrana, o kelimeyi duyacağınız ahize kilitlenirsiniz… Ve işte duydunuz, okudunuz o kelimeyi… İşte o an, ya yıkılır, ya da yüreğinizin dehlizlerinde milyonlarca kez tekrarlanır o kelime…

Elindeki kahve tepsisiyle, kapının ardında, bazen göz ucuyla, bazen kulağınızı içerden gelecek seslere odaklanarak

beklersiniz tüm heyecanınızla… Öyle ya, babanız sizinle ilgili bir karar verecektir, dünür tarafına… Bazı kelimeler dökülür babanızın ağzından... O an, ya kahrolursunuz, ya sevinirsiniz çocuklar gibi… Bu kahroluş, bazen istenmediğine verilmek, bazen verilmediğine çıkar… O tarifsiz mutluluk da, bazen sevdiğine verilmeğe, bazen de verilmediğine çıkar o an…

Bazı anlar vardır hayatımızda. Tanımsız, tarifsiz ve içine yıllar aylar sığabilen anlar… Zaman donar kalır, o anlarda. Tüm yaşamımız, o anlara bağlıdır bazen… Bazen de, zaman durur, düşünemez, duyamaz ve işitemez oluruz, tarifsiz bir zaman diliminde…

Hani, bir şarkının mısralarında "öyle bir an geldi ki, seni mehtap sandım" şeklinde mırıldanan, kaç an vardır hayatımızda? Bazımız, o anları hatırlar ve derinden, gizli gizli içimize akıtırız o anların bizdeki izlerini…

Bazımız ise mısralara döker, bazılarımız ise "kadehlerde aradım, o dudak izlerini" der, melodilerdeki o gizemli sırra sarılırız… Bizi, hayvandan ayıran en büyük özelliğimiz, duygularımız olduğuna göre, insanlar adedince o anlar var demek ki...

-Mustafa Gürbıyık-

FAYDASIZ PİŞMANLIK

Çok geç pişman olanın vay başına." (Shakespeare)

Ankara Hacettepe Üniversitesi Hastanesi Beyin Cerrahisi Bölümü'nde yedi yıl Müstahdem olarak çalışan T. Emiralioğlu, tayinini Trabzon'a yaptırır.

Hastaneden ayrılırken de beyin ameliyatlarında kullanılan çok önemli bir cihazı çalarak satar.

Aradan çok zaman geçmemiştir ki, hastane müstahdeminin iki yaşındaki kızı Ferdağ dikkatsizlik sonucu evinin balkonundan aşağıya düşer ve koma halinde alelacele Hacettepe Üniversitesi Hastanesi'ne getirilir.

Yavrucağızın felç olmaktan kurtarılabilmesi için derhal ameliyata alınması gerekmektedir. Fakat kaderin tecellisine bakın ki, çocuğun felç olmaktan kurtarılabilmesi için beyindeki kan pıhtısının temizlenmesi gerekmektedir. Bunun için de, babasının daha önce hastaneden çaldığı cihaza ihtiyaç vardır.

Hastanenin doktorları çaresizlik içinde kızın babasına: *"Kızını kurtarabilirdik ama ameliyat cihazımız çalındığı için elimizden bir şey gelmiyor"* cevabını verirler.

Baba T. Emiraoğlu utançtan kıpkırmızı olmuştur. Vicdan azabı içinde: "İtiraf ediyorum ameliyat aletini ben çalmıştım, şimdi size onu bulup getireceğim, yeter ki kızım kurtulsun." diyerek dışarı fırlar.

Derhal cihazı sattığı dükkâna koşup aleti alıp getirir ama iş içten geçmiştir. Cihaz yetişinceye kadar iki yaşındaki Ferdağ felç olmaktan kurtulamaz.

BU DA GEÇER

Mehmet nice zorluklarla büyümüş, delikanlı olmuştu. Evlenecek çağa geldiğini düşünüyordu. Lâkin evlenmek için çaldığı kapılar, hiçbir şeyi olmadığından yüzüne kapanıyordu. Allah'tan ümit kesilmez diyerek pes etmiyor, günaha girmekten korktuğu için evlenmekten de vazgeçmiyordu. Son bir ümitle köyün zengini olarak bilinen ihtiyarın yanına gitti ve içini şöyle döktü:

- "Benim hiçbir mal varlığım da, beni himaye edip barındıracak kimse de yok. Bugüne kadar çeşitli işler yaparak Allah'ın yardımıyla geçinmeye çalıştım. Evlenme çağına geldim. Münasip biriyle evlenmek istiyorum. Fakat yoksul ve kimsesiz olduğumu öne sürerek bana kız vermiyorlar. Bir miktar borç verseniz… Sonra ben çalışır size öderim."

İhtiyar bu saf ve kalbi temiz delikanlıyı dinledikten sonra şöyle der.

- "Keşke param olsaydı da sana karşılıksız verseydim evlâdım. Ben köy halkının bildiği kadar zengin değilim. Bir senelik gıda ihtiyacımı karşılayacak kadar tarlam ve ekin zamanı o tarlayı sürmekte kullandığım iki de öküzüm var. Başka da bir şeyim yok."

Genç Mehmet diretir:

- "Öküzlerden birini bana verin, onu satıp parasıyla evleneyim. Ekin zamanına kadar çalışır öderim. Şayet ödeyemezsem öküzden boş kalan yere geçer, boynumda sabanla tarlayı ben sürerim."

İhtiyar sözlerinde apayrı bir tatlılık sezdiği delikanlıyı kıramaz ve peki deyip öküzün birini verir. Mehmet artık evlidir. Köyün hem ahlâk hem de güzellik timsali kızlarından biriyle evlenir. Hayatını mutlu ve huzurlu bir şekilde sürdürmekte, bir yandan da ihtiyara olan borcunu ödemek için var gücüyle çalışmaktadır. Ekin vakti gelmiş çatmış Mehmet bir türlü parayı denkleştirememiştir. Verdiği sözü tutmak üzere ihtiyarın yanına gider. İhtiyara:

- "Size borcumu ödeyeceğimi aksi halde diğer öküzün yanına geçip tarlayı süreceğimi söylemiştim. Evlilik benim düşündüğüm kadar kolay değilmiş. Ekin vakti gelmesine rağmen parayı biriktiremedim. Buraya sözümü tutmak için geldim." der. İhtiyar şaşkın bir şekilde:

- "İyi dersin de evlâdım seni sabanda gören köylü ne der? Ben nasıl cevap veririm?" Mehmet:

- "Siz onların söylediklerine kulak asmayın. Size çıkışan olursa siz "ona sorun" diyerek beni gösterin. Ben cevap veririm."

- "Peki, Sen bilirsin" der ihtiyar.

Mehmet boynunu geçirir sabana, başlar tarlayı sürmeye. İhtiyar arkadan sabanı itmekte, öküzle beraber Mehmet de çekmekte ama yanındaki öküzle bir değildir ki Mehmet. Günler geçtikçe boynunda ve omuzlarında yaralar çıkmakta gittikçe zayıflamaktadır. O yine yaratanına devamlı şükürler etmekte: "Belâyı veren onu almaya da kadirdir bu da geçer elbet." diye söylenmektedir.

O sırada yoldan geçmekte olan bir atlı Mehmet'in halini görünce merakını yenemez ve ihtiyarın yanına giderek biraz da kızgın bir şekilde ona:

- "Ayıp değil mi Bey Amca utanmıyor musun? Gencecik delikanlıya eziyet ediyorsun. Bu yaptığın insanlığa sığar mı?" diye çıkışır.

İhtiyar sesini çıkarmaz ve "Bana bir şey söyleme" der. "Git kendisine sor."

Mehmet de yolcu olduğu anlaşılan bu adama günah işlemekten korktuğu için evlenmeyi düşündüğünü parası olmadığından kendisine kız verilmediğini, ihtiyardan borç olarak bir öküz alıp sattığını ve o öküz parasıyla evlendiğini, borcunu zamanında ödeyemediği için de sabana kendi isteğiyle geçtiğini anlatır. Atlı da sevmiştir Mehmet'i. Kuşağındaki keseyi çıkarıp önce ihtiyarın öküz parasını verir. Sonra ona da biraz para verip, o parayla bereketli olması hasebiyle koyun almasını tavsiye eder. O da atlının dediklerini uygular. Mehmet'in mal varlığı gittikçe artmaktadır. Ovalara sığmayan sürüleriyle, emrindeki hizmetçilerle köyün ağası oluvermiştir biranda ama o hiçbir zaman gurura kapılmıyor, nimeti vereni unutmuyordu. Zekâtını fazlasıyla dağıtıyor, köyün fakirlerini araştırıp geçim sıkıntılarını gideriyordu. Özellikle de kendi geçmişini unutmuyor, evlenecek yaşa gelip de evlenemeyenlere yardım ediyordu. İki de erkek çocuğu olmuştu. Her şey verilmişti kendisine. Servet, şöhret, sıhhat ve iki çocukla süslenen huzurlu bir aile…

Seneler sonra yine aynı köyden geçmekte olan o atlı bu kez Mehmet'i o zenginlikle görünce kendisine:

- "Bakıyorum da hiçbir sıkıntın kalmamış. Bundan sonra rahat bir ömür sürersin" der. Mehmet de:

- "Şükürler olsun hiçbir sıkıntım yok ama sen yinede öyle deme. Bunları veren Allah elbette almaya da kadirdir. Buda geçer" diye cevap verir. Mehmet'in cevabı atlıyı şaşırtmıştır. Yine de sesini çıkartmadan atını dizginleyip uzaklaşır.

Aradan fazla bir zaman geçmemişti ki büyük bir afetin ortasında kaldı. Bir yandan fırtına bir yandan fırtınayla beraber azgınlaşan seller bütün malını yutup götürmüştü. Elinde avucunda ne varsa akan sele kaptırmıştı. Geriye sadece eşeği kalmıştı. O yine devamlı dua ediyor kendi ve ailesinin canına zarar gelmediği için yaratanına şükrediyordu. Köy ağası Mehmet afetten köyün en fakiri olarak çıkmıştı. Hanımına şöyle dert yanıyordu:

- "Hanım biz köyün en zenginiyken şimdi en fakiri olduk. Sadaka ve zekât dağıtırken muhtaç duruma düştük. Ben artık bu köyde kalamam. Uzak bir köye gidip oraya yerleşelim. Rızkımızı başka yerlerde arayalım."

İki çocuğunu eşeğe bindirip kendisi de hanımıyla beraber yola koyulur. Köy köy kasaba kasaba iş aramaya başlarlar. Uğradıkları köylerden birinde çoban aradıklarını ancak köyün dışındaki kulübeden başka kalacakları yerleri olmadığını söylerler. Mehmet de kabul edip işe başlar. İlk önce kulübeyi tamir edip güzelce temizler sonra da vakit kaybetmeden işe başlar. Mehmet dürüstlüğüyle ve işine olan bağlılığıyla burada da kendini köylüye sevdirir. Köylü başı her derde girdiğinde Mehmet'e koşar canı sıkıldığında Mehmet'e koşar, emanet bırakacak biri mi lâzım akla ilk gelen Mehmet'tir. Kısacası köylü her işini Mehmet'e yaptırmaya alışmıştır. O günlerde yabancı olduğu anlaşılan bir adam köye gelir. Köylüye elbisesinin

yırtıldığını diktirmek için usta bir terzi aradığını söyler. Onlar da kendilerinin pek beceremediğini ancak köyün dışındaki kulübede oturan Mehmet'in hanımının iyi terzi olduğunu söylerler. Yabancı eve geldiğinde Mehmet evde yoktur Mehmet'in hanımı yabancının elbisesini güzelce diker temizler. O da teşekkür ederek oradan ayrılır, ama yolda kalbine kötülük dolar. Şeytana uyup geri döner Mehmet'in hanımına:

- "Yolda Mehmet'e rastladım çok zor durumda sürüsüne kurtlar musallat oldu yardıma gitmeliyiz." der. Hanım da yabancının sözüne inanır çocuklarını evde bırakıp aceleyle kocasına yardıma koşar atının terkisine binip gözden kaybolur. Mehmet döndüğünde çocuklar babalarına:

- "Bir adam geldi. Önce elbisesini diktirip gitti sonra tekrar gelip senin sürülerine kurtların saldırdığını aceleyle annemi çağırdığını söyledi ve annemizi alıp gitti. Mehmet'in başı ellerinin arasındadır çocuklarına: "Yavrularım adam annenizi kaçırmış. Benim başıma hiçbir belâ gelmedi. Adam yalan söylemiş annenizi kandırmış."

Çaresiz bir şekilde köylüye mallarını tek tek teslim eder. Hepsiyle helâlleşir ve oradan ayrılır. Bu sefer de köy köy, kasaba kasaba hanımını arar, ama o bu kadar sıkıntıya rağmen yine de Allah'a şükredip ondan yardım istemekte ve derdi veren Allah dermanını da verir elbet bu da geçer" der. Böylece dolaşırlarken bir nehrin kenarına varırlar. Karşı yakasına geçeceklerdir, ama nehir azgın bir şekilde akmakta, yol vermemektedir. Mehmet ilk önce büyük oğlunu karşıya geçirir orada bırakır ve döner küçük oğluyla eşeğini alır. Nehrin ortasına varmıştır ki gözlerine inanamaz. Bir kurt oğlunu kaçırmaktadır. Telâşla büyük oğlumu kurtarayım derken küçük oğlunu da nehrin ortasında bırakır. Nehrin azgın suları oğulcağızını alıp götürür. Mehmet öylece kalakalır bir oğlunu kurda bir oğlunu

da nehrin azgın sularına kaptırmıştır. Çaresiz bir şekilde dolaşmaya başlar.

Bir umutla karısını ve çocuklarını arar durur. Böylece seneler geçer. Mehmet yaşlanmaya başladığını hisseder. Saçına sakalına aklar düşmeye başlamıştır. O geçirdiği uzun yıllar, o gezdiği şehirler, beldeler, ülkeler kendisini bir hayli yıpratmıştır. Mehmet yine de azminden bir şey kaybetmiyor, karısını ve çocuklarını bulma ümidini yitirmiyordu. Bir gün uğradığı şehirlerden birinin girişinde büyük bir kalabalık görür. Neler olduğunu anlamak için kalabalığa yaklaşır. Bu sırada bir ak güvercin gelip Mehmet'in omzuna konar. Kalabalıktan uğultular yükselmeye başlamıştır. Kendi aralarında; "Bu da kim böyle? Saçı sakalı birbirine karışmış, elbiseleri yırtık pırtık, hali perişan. Bu olmaz bir daha deneyelim" derler. Mehmet'in omzundan kuşu alıp tekrar uçururlar. Kuş döner dolaşır yine Mehmet'in omzuna konar bir daha denerler yine Mehmet'in omzunda. Meğer o günlerde ülkenin kralı ölmüş. Halk da adet olduğu üzere beyaz bir güvercin uçurur güvercin kime konarsa kral o olurmuş. Talih kuşu bu sefer Mehmet'i bulmuş.

Mehmet ülkeye kral olmuş. Mehmet kral oldum diye hemen yan gelip yatmaz. "Mademki halk bana bu görevi verdi en iyi şekilde yapmam lâzım" der. Her gece vezirleri ve diğer devlet erkânını çağırıp toplantılar yapar. Halkın arasına karışıp dertlerini dinler ve böylece devleti âdil bir idare ile yönetmeye başlar. Halk yeni kralını çok sevmiştir. Böyle birden bire çıkıp gelen biri nasıl olur da devleti böyle güzel yönetebilir. Onun Allah tarafından gönderilen bir melek olduğuna dahi inananlar vardır.

Mehmet gece yaptığı toplantıların birinde baş vezirini göremez. Ertesi sabah veziri çağırıp toplantıya neden katılmadığını sorar. Vezir de "Efendim benim ev biraz şehrin dışında,

eşim de yalnız olduğu için geceleri onu tek başına bırakıp gelemiyorum. Onun için sizden gece toplantılarından affımı istiyorum.” der. Mehmet izin vermez.

- “Toplantıların faideli geçebilmesi için senin de katılman lâzım. Ne olursa olsun bu toplantılara katılacaksın. Eğer eşinin başına bir şey gelmesinden korkuyorsan evinin kapısına iki nöbetçi bırak.” der. İşte Mehmet devleti böyle idare eder. Hiçbir gevşekliğe müsamaha göstermez. Günler böyle gelip geçerken yine o atlıyla karşılaşır. Atlı kendisine: “İstediğin her şeye kavuşmuşsun. Sıkıntın kalmamış. Köyde sefil bir hayat sürerken buraya gelip kral olmuşsun.” der. Mehmet de öyle deme der. Bana önce öküzlük sonra ağalık, daha sonra çobanlık daha sonrada krallık yaptıran Allah her şeye kadirdir. Bu da geçer”

Mehmet’in cevabı atlıyı hem şaşırtmış hem de biraz kızdırmış.

- “Ne zaman senle karşılaşsak, ne zaman senle konuşsak mutlaka sonunda bu da geçer diyorsun. Geçmeyen bir şey var mı bana onu söyle” der. Mehmet de atlıya sorusunun cevabını 6 ay sonra vereceğini söyler. Atlı şaşkın bir şekilde söylene söylene oradan ayrılır. Vezirin kapısına bıraktığı iki nöbetçi kendi aralarında sohbete dalmışlardır. Biri diğerine başından geçenleri anlatmaya başlar.

- “Biz iki kardeştik babam köyde çobanlık yapardı. Bir gün bir yabancı evimize gelip elbisesini diktirdikten sonra annemizi kandırarak kaçırdı. Babamla birlikte onu aramaya çıktık. Derken bir nehrin kenarında beni kurt kaptı. Tepeyi aştığımızda köylüler beni kurdun elinden kurtardı. Ondan sonra

babamla kardeşime neler oldu bilmiyorum.” Bunları dinleyen diğer nöbetçi gözyaşlarına hâkim olamaz:

- “Senin o nehir ortasında bıraktığın kardeşin benim. Babam seni kurtarmak için acele edince beni elinden kaçırdı. Nehrin sularına kapıldım. Uzun bir süre sürüklendikten sonra beni de köylüler kurtardı. Babama neler olduğunu ben de bilmiyorum. Onu bir daha görmedim.”

İki kardeş ağlayarak birbirlerine sarılırlar. Doya doya hasret giderirler. Vezirin hanımı içerden bu nöbetçilerin konuştuklarını dinliyordu. Kendisine daha fazla tutamadı.

- “Yavrularıııım” diyerek gözyaşlarıyla nöbetçilerin boyunlarına sarıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. “Siz benim yavrularımsınız. Beni kaçıran yabancı, tebdil-i kıyafetle köye gelen vezirmiş. Beni bu vezir kaçırdı.” diyordu. Nöbetçiler iki sevinci birden yaşıyordu. Hem kardeşlerini hem de annelerini bulmuşlardı. Anne, çocuklarını içeri aldı. Onların karınlarını bir güzel doyurdu. Sevdi okşadı. Yılların çektirdiği acılar yavaş yavaş diniyordu. Oğullarını bulmuştu bundan güzel bir şey mi vardı? Tam bu sırada vezir içeri girdi. Karısının nöbetçilerle yan yana oturduğunu görünce çok kızdı. Daha bir şey söylemelerine fırsat vermeden ağzına geleni söyledi.

- “Ben size namusumu emanet adıyorum Siz neler yapıyorsunuz.” diyordu. Derhâl nöbetçilerin idamını emretti. Darağacı kuruldu. İkisi birden sehpaya çıkarıldılar. Cellât tekmeyi vurmadan önce adet olduğu üzere son istekleri soruldu. İki kardeşin hiç umutları kalmamıştı, ama yinede son isteklerini söylediler. “Kralla yüz yüze görüşmek.”

Vezir idamın hemen gerçekleşmesini istiyordu. Önce izin vermek istemedi. Ancak yapacak bir şey yoktu. Bu onların

son istekleriydi. Kral iki delikanlıyı dikkatlice dinledi. Tahtından yavaş yavaş indi. Yüreğinin derinliklerinden gelen hıçkırıklara hâkim olamıyordu. İki gencin yanına geldi. Ellerini omuzlarına koydu.

- "Oğullarım benim ben, sizin babanızım" dedi. Onların babasıydı Mehmet. Yıllardır aradığı çocukları şimdi karşısındaydı. Artık her şey ortaya çıkmıştı. Mehmet'in karısını kaçıran vezir idam edildi. İşte şimdi istediği mutluluğu yakalamıştı. Karısı da çocukları da yanındaydı, ama bu mutluluk da uzun sürmedi. İki ay geçmemişti ki anîden rahatsızlandı. Yaşadığı hayat kendisini çok yıpratmıştı. Kısa bir süre sonrada öldü. Halk aylarca onun yasını tuttu.

Mehmet'in ölümünden birkaç ay sonra atlı şehre döndü. Sorusunun cevabını alacaktı. Fakat daha şehrin girişinde Mehmet'in öldüğü anlaşıldı. Her yerde matem vardı. Sanki şehir de Mehmet'le birlikte ölmüştü. Mezarının başına vardı ve sitem dolu şu serzenişte bulundu.

- "Ey öküzlük yapan Mehmet, Ey ağalık yapan Mehmet, Ey çobanlık yapan Mehmet, Ey krallık yapan Mehmet. Bu sefer sözünde durmadın. Bu da geçer bu da geçer dedin. Geçmeyen şey nedir? diye sordum cevabını vermeden gittin. Nerelerdesin?"

Atlı böyle söylenip dururken bir ses duydu. Bu Mehmet'in sesiydi.

- "Sorunun cevabı işte burası!.. Ölüm herkese bir defa gelir ama geçmez!"

-Ahmet Ölçer-

ÜÇ SÖZ

İnsanoğlunun rızkını temin etme peşinde en az bugünkü kadar koştuğu devirlerden birinde, bir adamcağızın yolu gurbete düşmüş. Düğününün hemen sonrasında geldiği diyar-ı gurbette gece dememiş, gündüz dememiş, çalışmış.

Geride bıraktığı yeni gelinin hayali ciğerini yaka dursun, bu ev parası, şu arsa parası, öbürü mal melal için derken, adamcağız tam on sekiz sene kalmış gurbet elde. O devrin parasıyla da üç bin akçe biriktirmiş. Cümle ihtiyaçları karşılayıp, ufaktan bir iş kurmaya da yeter bu para, diye düşünerek, memleketine gidecek kervanın yolunu gözlemeye başlamış.

Nihayet vakit gelmiş, parasını koynuna saklayıp, aldığı hediyeleri devesine yüklemiş, bin bir hayalle kervana katılmış, düşmüş yollara.

Üç beş gün gittikten sonra, kervanın konakladığı bir kasabada meşgale olur, hasretini dindirir diye çarşıyı dolaşmaya çıkmış. İnsan varacağı yere yaklaştıkça yollar uzamaya başlar ya... Zaman geçsin diye sağa sola bakıp dolanırken, biraz öteden gelen bir ses dikkatini çekmiş.

- 1000 akçeye bir sööz, 1000 akçeye bir sööz...

Yanlış mı duydum, diye bir daha kulak vermiş, hayır... Kendisinin canını dişine takıp altı senede kazandığı paraya bir tek sözü satıyorlar! Ne garip adamlar var şu dünyada, demiş kendi kendine, kim bir söze 1000 akçe verir ki?..

Önce üstünde durmamış adam. Lâkin kervana doğru yola koyulduğu sırada bir merak ateşi düşmüş içine, kafası karışmış:

Acaba nasıl bir söz bu? 1000 akçe istediklerine göre kim bilir ne kadar kıymetlidir!.. Boşveer, söz değil mi hepsi hepsi? Altı sene çalıştım, dile kolay altı sene o para için ben... Müşterisi olmasa bu adam da bu işi yapmaz ki canım... Evi yapıp işi kurmaya 2000 akçe de yeter, toprağı biraz az alıveririm. Acaba bu söz ne ki?..

Böyle kendi kendine söylene söylene söz satan adamın yanma kadar gelmiş, 1000 akçeyi uzatıp, söyle demiş, o sözü ben alıyorum. 1000 akçeye bir söz satan adam yaklaşmış bizimkinin kulağına, kimselerin duyamayacağı bir sesle fısıldamış:

- ***Kaderde ne varsa o olur...***

Sözü duyunca rengi atmış, benzi uçmuş garibin, ben bunu zaten biliyordum da diyememiş. Neyse... Hayal kırıklığına rağmen aldığı sözü bir mücevher gibi 2000 akçesinin yanına koymuş, kervana doğru yürümeye koyulmuş. Adamcağız tam çarşıdan çıkacakken, birinin daha şöyle bağırdığını işitivermiş:

- 1000 akçeye bir söööz, 1000 akçeye bir sööz...

Kendine kızmayı bırakıp, bu kasabaya, bu çarşıya, bu adamlara söylenmeye başlamış. Başlamış ama merak bu kez ümitlerin bohçasına sarılarak düşmüş yüreğine. Kaybetmenin acısı kazanma arzusuyla birleşince akıl terk eder sahibini. Bizimkinin aklı da, bu sebeple olsa gerek, terk etmiş onu.

Belki bu defa bu paraya değecek bir sözdür... 1000 akçem gitti zaten... Oturduğumuz ev de fena değil aslında... Köy yerinde bin akçe neyimize yetmiyor... Derken, uzatmış parayı, söyle bakalım efendi, demiş, neymiş bu kadar değerli söz?

Parayı alan adam, kimsenin dinleyip dinlemediğini kolaçan ettikten sonra sözünü söylemiş:

- *Beyim,* ***gönül neyi severse güzel odur...***

Eski zaman hikâyelerine aşina iseniz, kalan 1000 akçenin de bir başka söze verildiğini tahmin etmekte güçlük çekmeyeceksiniz. Uzatmayalım, bizimkinin son 1000 akçesini de koynundan pır diye uçuran son söz de şöyleymiş:

- ***Her şeyin bir vakti vardır, hiçbir şey aceleye gelmez...***

On sekiz senede kazandığını üç söze veren adamcağız, memlekete döndüğümde kime ne söylerim, diye düşünceli düşünceli yürürken, bir kuyunun başında toplanmış kalabalık dikkatini çekmiş. Biraz daha yaklaşınca, kalabalığın arasındaki tellalın sözlerini duymuş:

- Ey ahali, duyduk duymadık demeyin! Bugüne kadar bu kuyuya girip sağ çıkan olmadı, bunu başarabilene padişahımız ağırlığınca altın verecektir!..

Kalabalıktan, o kuyunun halkın tek su kaynağı olduğunu, kuyudaki canavarın suyu kesip, aşağı inmeye cesaret edebilenleri öldürdüğünü öğrenmiş ki, o anda aklına satın aldığı ilk söz gelmiş: *'Kaderde ne varsa o olur.'*

- Ben o kuyuya girerim, diye haykırmış kalabalığı yararken.

Beline bir ip bağlayıp aşağıya salmışlar adamcağızı. Aşağı indiğinde, belindeki ipi çözüp başını kaldırmış ki ne görsün? Yerlerde insan kemikleri, karşıda dev bir ejderha, ejderhanın sağında güzeller güzeli bir hatun, solunda çirkin mi çirkin bir kurbağa... Garibimin korkmasına bile zaman tanımadan haykırmış ejderha:

- İnsanoğlu, insanoğlu! Söyle bakalım, kadın mı daha güzel, kurbağa mı?

Adamcağız korkudan titreyerek tam kadın güzel diyecekmiş ki, birden satın aldığı ikinci söz gelmiş aklına. Kekeleyerek:

- *Gönül neyi severse güzel odur,* deyivermiş.

Bu cevaptan çok memnun kalan ejderhanın kahkahaları kuyunun başındakilere kadar geldiğinde, bizimki ejderhadan kimseyi öldürmeyeceğinin, suyu bırakacağının sözünü çoktan almış bile. Meğer kurbağanın gözüne âşık olan ejderha, kadının güzelliğini duymaya tahammül edemediği için insanların canına kast etmekte, sularına el koymaktaymış.

Uzatmayalım, padişahtan ağırlığınca altını alan adam, güle oynaya evinin yolunu tutmuş. Keyifle muhabbetle dere tepe düz olmuş, memleketine vasıl olmuş. Nice bin hayalle evine varmış. Kapıyı çalmadan evvel pencereden içeriye şöyle bir göz atmış ki, ne görsün! Karısı bir civanla göz göze, diz dize oturuyor sedirin başında.

O anda feleği şaşmış adamcağızın. Ben bunca sene bunun için mi sefil-perişan oldum, deyip çekmiş hançerini, dalmış kapıdan içeri. Fakat Hakk'ın hikmeti, o anda satın aldığı

üçüncü söz gelmiş hatırına: *'Her şeyin bir vakti vardır, hiçbir şey aceleye gelmez.'* Duraklamış, hançeri kınına sokup:

- Hayırdır Hanım, demiş, kim bu delikanlı?

Kadıncağız senelerdir yollarını beklediği kocasına dönmüş:

- Hani sen giderken... demeye kalmadan delikanlı babasının ellerine çoktan sarılmış bile.

-Gündüz Gece-

DERVİŞ VE PARA

Padişahın biri, adamlarından birine bir miktar para verip şehir içindeki dervişlere dağıtmasını söyledi.

Adamcağız birçok dervişin yanına gidip geldi ve ancak parayı olduğu gibi geri getirip padişaha iade etti.

Padişah: "Niçin dağıtmadın?" diye sordu.

Adam: "Padişahım verecek derviş bulamadım." dedi.

Padişah: "Nasıl olur, şehirde yüzlerce derviş vardır." deyince adam:

"Efendim, dervişler para kabul etmiyorlar. Para alanlar ise zaten derviş değil ki" diye cevap verdi.

EŞEĞİN ŞAHİTLİĞİ

Kütahya'nın Gedik Kazası'nda işlenen bir cinayet çok enteresan bir metodla çözüldü.

Katil olduğundan şüphelenilen, ancak sağlam delillere ulaşılamadığı için hakkında işlem yapılmayan A.D. isimli şahıs, cinayeti soruşturan Jandarma Astsubayı tarafından hadisenin görgü şahidi eşek ile yüzleştirildi.

Öldürülen şahsa ait olan eşek, katil zanlısı olan A.D. yanına getirilince çılgına döndü ve sanığı ısırıp çifte atmaya çalıştı.

Bu denemeden sonra, bu defa katil zanlısının kıyafetlerinin aynısını giyen bir Jandarma eri eşeğin yanına gitti. Ancak eşek Jandarma erine en küçük bir tepki dahi göstermedi.

Aynı deneme birkaç kişi ile defalarca tekrarlandı. Eşek sadece sanığa karşı hırçınlık gösterdi. Eşeğin bu davranışı karşısında zor durumda kalan sanık, sonunda suçunu itiraf etmek zorunda kaldı. Eşeğin davranışları, altı şahidin şahitliğinde tutanakla tespit edildi.

Kütahya Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırılan sanık hakkında karar Yargıtayca da onaylandı.

AYAKKABICININ KORKUSU

Abidin biri ibadet etmek üzere dağa çıkar. Bir gece rüyasında "Falan ayakkabıcıya git! Senin için dua etsin" denir.

Âbid dağdan iner, adamı bulur, ne iş yaptığını sorar. Adam, gündüzleri oruç tutup, ayakkabı işlerinde çalıştığını, kazandığı para ile ailesini geçindirdikten sonra fazlasını tasadduk ettiğini söyler.

Âbid, adamın güzel bir iş yaptığını ancak kendisinin dağda sırf ibadetle meşgul olmasını daha iyi bulur ve tekrar ibadetine döner.

Yine gece rüyasında, “Ayakkabıcıya git ve ona, "Bu yüzündeki sararmanın sebebi nedir?" diye sor” denir.

Âbid gider ayakkabıcıya bunu sorar. Ayakkabıcı, "Kimi görürsem, bu kurtulacak da, ben helak olacağım der ve kendimden korkarım. Yüzümün sararması bundandır" der.

İşte o zaman âbid, ayakkabıcının bu korku ve tevazu ile üstünlük kazandığını anlar.

DOĞUM KONTROLÜ

Doğuş çocuğu beslemek için sarfedilecek paranın, ana rahmindeki çocuğun doğmaması için sarfedildiği bir dünyada bir bozukluk, bir terslik var demektir." (Rasim Özdenören)

Çocuğun tenasül uzvunda kan fışkırıyordu. Kardeşini sünnet etmişti aklınca. Önceleri bağırabildiği kadar bağırdı çocuk. Kanla beraber ses de yavaşladı; bir iniltiye dönüştü. Küçük ağabey hadisenin şokunu yaşıyordu. Anne ve babasına ne diyecekti? Bu korku içinde kanlı bıçağı pencereden fırlatıverdi. Hâlâ ne olduğunu, neye uğradığını anlayamamıştı. Ortada bir felaketin olduğunu sezinliyordu. Suçunu bile idrak edemeyecek kadar küçüktü.

Orada reşit biri olsaydı ona:

- "Sen niye korkuyorsun evladım, anne babanın anlaşarak atmaya karar verdiği ceninden daha küçük bir şey kestin kardeşinden, onlar ağzı dili olmayan bir çocuğun dünyaya gelişini engellediler, onların suçu seninkinden daha büyük" diyecekti.

Bu çocuk, dünyaya gelmeden, ağlayıp gülmeden buradan gidecekti. Ona yaşama hakkı en yakınları ve **"Gönüllü Aile Planlamacıları"** tarafından haram ediliyordu. Bir küçüğü, bir yıldır hayatın tadını tatmış, küçük ellerini gökyüzüne kaldırmış, yıldızları parmaklarıyla göstermişti. Fakat yeni dünyaya gelecek masum, kendine kaderden tevdi edilen hakikat tohumunun sümbülünü gösteremeden gidecekti.

Batılı dostlarımız! bizim çoğalıp güçlenmemize razı değillerdi. Gerçi kadın çocuğunun alınmasını istemiyordu. Hayat şartları bunu gerektiriyordu. Hem de bu konuda o kadar kesif bir kampanya vardı ki bazıları bunlara kanıyorlardı. Halbuki bu reklamlarda ve çalışmalarda yapılan masraflarla dünyaya gelen çocuklar beslenebilirdi. Hastahanelerdeki **"Aile Planlaması Merkezleri"** doğum kontrolü için bedava ilaç da dağıtıyordu. Kadının buralardan aldığı haplar onun sinirlerini hayli yıpratmıştı. Üç çocuğa birden bakamazlardı.

Bu çocuk onlar için bir hazır yiyiciydi. Ekonomiyi sömürecek, pahalılığa sebep olacaktı. Devletin ve bazı kuruluşların aile planlamasında bu kadar ısrarlı gayretlerine rağmen ülkenin fakirlikten, enflasyondan kurtulamaması da ayrı bir mevzu. Bu anne ve babalar kendi mahsulleri olan evlatlarını, kendi elleriyle, başkalarının telkinlerine aldanarak katlediyorlardı. İlahi beyanın: ***"Onlar nesli ve ekini (ekonomiyi) bozarlar"*** (Bakara 2/205) ifadesi ne kadar açıktır.

Kardeşinin tenasül uzvunu kestikten sonra kapıyı kapatıp sokağa çıktı. Aniden aklına, evlerinin önündeki kamyonun arkasına saklanmak geldi ve kamyon tekerinin altına büzüldü. Korkunun ve soğuğun verdiği heyecanla bir kuş gibi titriyor ve ağlıyordu. Sırtını sağlam bir kaya gibi dayadığı tekerin arkasında yorgunluk ve bitkinlikten uyuyakalmıştı. Birdenbire sırtına çok ağır bir yükün bindiğini hissetti. Bu habersiz gelen yükün altında ikiye katlanmıştı. Şoförün arabayı çalıştırmadan el frenini bırakıvermesi, bu feci kazaya sebep olmuştu. Bu çocuk da ağlayıp bağırmadan kardeşinin gittiği, görmediği o meçhul aleme gidiyordu. Kocaman lastiğin altında o körpecik vücudu ezilmişti.

Olup bitenlerden hiç haberi olmayan anne ve baba, hastahanede çocuğu olmayan komşu kadına rastlamışlardı. Baba,

bu kadının aniden karşılarına çıkmasından çok rahatsız olmuştu. Kadın, anneyi lafa tutmuştu. Konuşma esnasında hastahaneye gelmelerindeki gerçek sebebi öğrenen kadın, anneye yalvarırcasına:

- "Ne olur kaldırmayın, onu bana verin, ben sizin yerinize ona bakıveririm, büyüyünce yine size vereyim!" demesine rağmen kadına bir şey söylemeden oradan uzaklaştılar.

Kadın çok hislenmişti. Her şey Allah'ın elinde değil miydi? Verir imtihan eder, vermez imtihan ederdi. İnsanın evladı olması kadar güzel bir şey var mıydı? Bazen evlatları yüzünden eğitimi çok önemliydi.

Aslında bugünkü yaşadığımız çevrede çocuğun terbiyeli yetiştirilmesi gerçekten çok zordu. Bazen en iyi insanların çocukları bile mükemmel yetişmeyebiliyordu. Çocukların ilk doğdukları gündeki gibi günahsız büyümeleri lazımdı. Düşünen kimdi bunu? Bir selin ortasında herkes yuvarlanıp gidiyordu. Bunları düşününce kadın şöyle derin bir nefes aldı. Kendi başının hesabını rahatlıkla verebilirdi, ama dünyaya gelmesine sadece vesile olacağı çocuğun günahını nasıl taşıyacaktı?

Rabbinden ümidini hiçbir zaman kesmemişti, nur topu gibi bir evladı olsun istiyordu. Allah ruhunu yarattıysa ona dünyada ceset giydirecekti. On beş-yirmi sene sonra çocukları olanlar bile vardı. Hz. Zekerriya (as)'ın durumu da ayrı bir mucizeydi. Kadın bu düşüncelerle, inkisar ve ümit arasında oturdukları mahalleye doğru yola koyulmuştu.

Anneye ise müdahale yapılıp çocuk alınmış, ekonomik sebeplerle bir masumun kanı yere dökülmüştü. Anne birkaç

damla gözyaşıyla teessürünü belirtti. Babanın da yüzüne bu suç, bir korku, pişmanlık ve tatminsizlik şeklinde yapıştı.

Tuttukları taksiye evlerine dönerken anneyle baba, ne birbirlerine baktılar ne de bir çift söz ettiler. Şimdi diğer çocuklarını fazla bekletmek istemiyorlardı. Ancak onlara sarılarak biraz önce ameliyathanede bıraktıkları masumun hasretine tahammül edebilirlerdi. Hem öteki çocukları küçüktü, daha fazla yalnız bırakamazlardı.

Evleri uzaktan görünmüştü. Bu evin önündeki kalabalık da neydi? Mahalleli de onların geldiğini farketmişti, ama bu feci hadiseyi nasıl anlatacaklar, büyük oğlunun kamyonun altında kalarak hayatını kaybettiğini nasıl söyleyeceklerdi? Hiçbir şey söylemeye gerek yoktu. Anne çoktan hadiseyi hissedip bayılmıştı bile. Hastahanede rastladıkları çocuksuz kadın bir yandan anneyi ayıltırken, onu teselli etmeye çalışıyordu. Baba ise evlerinin kapısını açarken bir yandan da gözyaşlarını siliyordu.

Kapının gerisindeki felaketten ise hiç kimsenin haberi yoktu. Orada onları bir üçüncü acı beklemekteydi. (M. Üftade)

CÖMERTLİK İMTİHANI

Yemen hükümdarı, oldukça cömert idi. İhsanları her yere yayılmasına rağmen, Hatim-i Tai'nin cömertliğinden bahsedilmesine tahammül edemez.

Sarayında herkese büyük bir ziyafet verir. Zengin fakir herkes yer. Halkın, (Hükümdarın ziyafeti ne kadar muhteşem oldu, neredeyse Hatime yaklaştı) dediğini duyunca, Hatim sağ kaldıkça, cömertlikte birinci olmasına imkân olmadığını anlar, onu öldürtmeye karar verir. Çok güçlü bir genç bulup eline yirmi altın verir. İşi bitirince de, yirmi altın daha vereceğini söyler.

Genç, sora sora Tay kabilesine kadar gelir. Güler yüzlü, kendisi gibi yiğit bir gençle karşılaşır. Bu sevimli genç (Hoş geldin yiğit. Çok yorgun olduğun anlaşılıyor. Bu gece misafirim ol!) diyerek evine götürür. Gece, misafirine çok ikram ve ihsanda bulunur. Sabah olunca, misafir gitmek isteyince, birkaç gün daha kalmasını ısrar eder. Misafir der ki:

- Çok önemli bir işim var. Bir an önce gitmem gerekir.

İyilik ve hizmet etmekten zevk duyduğu anlaşılan ev sahibi der ki:

- İşin nedir, sana acaba bir yardımım dokunabilir mi?

- Ey asil kişi, sen çok cömertsin, iyilik seversin, senden sır çıkmayacağı belli. Hatim isimli birini arıyorum. Acaba tanıyor musun?

- Hatim ile ne işin var?

Misafir, niçin geldiğini anlatıp der ki:

- Bu işte bana yardımcı olman mümkün mü?

- Elbette mümkündür. Yalnız bu iş pek kolay olmaz. Dediklerime uyarsan tereyağından kıl çekmiş gibi zahmetsiz olur.

- Ne yapmam gerekir?

- Hatim de senin gibi yiğit biridir. Belki öldüremezsin. Ben sana onun yerini tarif edeyim. Ancak öldüremez de iş meydana çıkarsa, yerini söylediğim için beni öldürebilir. Bu bakımdan benim ellerimi, ayaklarımı bağla. Zorla söylettiğin anlaşılsın.

Misafir, ev sahibinin elini, kolunu, ayaklarını iyice bağladıktan sonra sorar:

- Hatim nerede?

- Hatim denilen kimse benim. Madem benim başım senin işine yarayacak, ne diye onu vermeyeyim? Misafirin arzusunu yerine getirmek, gönlünü etmek benim en büyük arzumdur. Hemen öldür, kimse duymadan buradan git!

Genç, neye uğradığını şaşırır. Hemen Hatim'in ayaklarına kapanıp der ki:

- Sana gül yaprağı ile vuran kalleştir. N'olur beni bağışla!..

Genç, helalleşip oradan ayrılıp hükümdarın huzuruna çıkar. Olanları anlatır. Hükümdar da, iyiliksever, cömert olduğu için hatasını anlayıp *"Taşıma su ile değirmen dönmez. Cömertlik mal ile değilmiş. Hatim'in cömertliği yaratılışından, fıtratından, güzel huyundan ileri geliyormuş. Sen verilen görevi fazlasıyla yerine getirdin"* diyerek yirmi yerine kırk altın verir.

RADAR VAR

Dedemin evine yerleştiğimizde ben altı yaşını henüz bitirmiş yedi yaşımdan gün aldığımı bugünki gibi hatırlıyorum. Çünkü okul kayıtları başlamış akranlarım okula yazılıyordu. Beni de annem okula yazdırmak için gittiğinde okulda kayıt işlemlerini yapan öğretmenin 'Babasının adı ve işi ne?' sorusuna annem hiç düşünmeden 'onun babası da yok işi de yok' deyince öğretmenin birden yüz ifadesi değişti.

'Yoksa öldü mü?'

'Ölmedi, keşke eceli gelip ölseydi üzülüp ağlar ardından hayır ve dualarla onu yad ederdim. Ama içki ve kumarla hem kendi hayatını, hem de benim hayatımı bitirdi. Ayrıldık, olmayan babanın ne adı var, nede işi var.'

'Geçmiş olsun, Allah yardımcınız olsun.'

'Teşekkür ederim.' Dedi ve kayıt işlemlerinden sonra ayrıldık.

Öğretmenle annemin arasında geçen konuşmadan dolayı babamdan ayrıldığım tarihi hiç unutmuyorum. Babam Çanakkale'nin Ezine, annem ise Çan ilçesinden. Ezine deyince aklımda kalan sadece içki, kumar, dayak ve annemin feryatları. Oysa Ezine peyniriyle dünyaya ün salmış marka olmuş güzel çalışkan insanların yaşadığı bir belde.

Ben ve annem Çan'da dedemin yanında tam yedi yıl yaşadık. Çok mutlu olmasak da dayaksız yedi yılı geride

bırakmıştık. Ancak dedemin ölümüyle Ezine'de yaşadığımız hayat değişik şekilde karşımıza çıkmaya başladı. Dayılarım miras yüzünden birbirlerine düştü. Dört erkek kardeş de birbirileriyle konuşmaz oldu. Dini bayramlar bile bunların barışmalarına vesile olamadı. Dayılarımın aralarındaki anlamsız husumet bizde etkiledi. Hangi dayımın işi olursa annem oraya koşuyor yoruldum, bugün hastayım demeden çalışıyor yeter ki yediğimiz bir dilim ekmek, giydiğimiz bir parça bez başımıza kakılmasın. Annem dayılarımın kardeşi değil sanki köleleriydi. Keşke köle olsaydı belki bulunduğumuz durumdan daha iyi olurdu. Çünkü kölelerin yaptığı iş belli yattığı, kalktığı saat belli. Ama annemin ne yaptığı iş belli ne de kalktığı, yattığı saat belli. Annem çalışmaktan hiç şikâyet etmezdi. Yeter ki bana kötü davranmasınlar. Ancak ne yaparsak yapalım bir bahane bulup hem anneme hem de bana yediğimiz her şeye gözyaşımızı katmadan yedirmiyorlardı. Annem, çaresiz zavallı, kendinden başkasına gücü yetmeyen. Sözü geçmeyen melek gibi bir insan. Beş vakit namazının yanı sıra, geceleri de teheccüd namazına kalkar dakikalarca secdede kalır namazın sonunda ellerini açar 'Allah'ım senin emrine uydum namazımı kıldım. Ellerimi boş çevirme, senin emirlerin doğrultusunda namusumla edebimle yaşayabilmeme katkıda bulunacak, oğlumu vatanına milletine hayırlı bir insan olarak yetiştirebilecek birisini karşıma çıkar.' Diye her gece dua ederdi.

Ortaokulu bitirdiğim yılın Temmuz ayları olmalı ki düvenlerle harman sürüyorduk. Köye nüfus memurluğundan emekli olup yerleşen Arif Bey'in karısı Necibe Hanım geldi. Annem düveni bana bırakıp Necibe Hanım'ın yanına gitti. Neler konuştular bilmem ama, sohbetleri hayli uzun sürdü. Anneme sorduysam da havadan sudan deyip geçiştirdi.

Meğer konuşmalar pek havadan sudan değilmiş. Arif Bey'in komşusu emekli astsubay Mahmut Bey'in karısı ölmüş,

evlenmek için kendine eş arıyormuş. Anemin de evlenmek istediğini bilen Necibe teyze durumu anneme iletmiş bir görüşmesini istemiş. Annem bu durumu önce bana anlattı benim rızamı aldıktan sonra dayılarıma sordu. Benim için annemin evlenmesi uygundu. Çünkü bu hayatın böyle devam etmesi zordu. Hadi bugün eli ayağı tutuyor, çalışıyor. Ya yarın ne olacak? Onun da mutlu olması kedine ait bir evi, yuvası olmalıydı.

Mahmut Bey ile annem dayımların yanında görüştüler. Her iki tarafın da evlenmeleri yönünde kararları olumluydu. Dayımın biri sadece annemin üzerine bir ev alınmasını talep etti. Mahmut Bey de bu talebi uygun bulunca evlenme kararı alındı.

Bir hafta içinde Mahmut Bey annemin üzerine Çanakkale'de denizi gören çift balkonlu bir daire aldı. Bu daire şimdilik kiraya verilecek kira geliri tamamen annem tarafından istediği gibi harcanacak, ileride de benim ihtiyacım olursa ben oturacağım. Tapu işlemlerinden sonra nikah işlemleri yapıldı. Annem ve ben oturduğumuz evden sadece özel eşyalarımızı alarak Ankara'da ki Mahmut Bey'in evine yerleştik.

Mahmut Bey altmış yaşında annem ise elli beş yaşında. Ancak annem yılların verdiği yokluk, sefalet ve çektiği sıkıntılardan dolayı Mahmut Bey'den yaşlı gözüküyordu. Fakat her ikisi de rızalarıyla birbirilerini görüp kabul etmişlerdi. Tek sıkıntı Mahmut Bey çok düzenli belli prensipleri olan birisiydi. Mesela her sabah saat altı otuzda kalkar, tıraş olur banyo yapıp tam yedide kahvaltı masasına oturur. Masaya oturduğunda saat ne altı elli dokuzdur ne de yediyi bir geçiyordur, tam yedidir. Bunun aksi olamaz hatta yan komşumuz 'merdivenlerden bir tıkırtı geliyorsa saat yedi otuzdur hiç saate bakmadan kızımın okul servisi saati gelmiştir deyip gönderiyorum' derdi. Ev ile bindiği servis aracına elli adımda gittiyse bu ne elli bir olur ne

de kırk dokuz, hep ellidir Akşam yemek saati bellidir. Her akşam saat yedi olunca sofra kurulur herkes yemeğini yer yetiştin, yetiştin yoksa aç kalırsın bir daha yemek yeme şansın yoktur. Ancak o görmeden yersen ne ala.

Bir gün yan komşumuz Sevdiye teyzeler bize gelmiş sohbet ediyorlardı. Sohbetler de hep ciddidir, hiç şaka yapılmaz yüksek sesle gülünmez. O gün maça gittiğim için eve geç gelmiştim önce misafirlere hoş gelin deyip odama geçtim. Ancak karnım açtı mutfağa geçsem de yemek yesem Mahmut Bey görecek çünkü mutfağın kapısı tam Mahmut Bey'le karşı karşıya, önce mutfağa girip ekmek arası bir şey yaptım mutfakta yesem görecek, dışarı çıkarıp odama yesem çıkarken görecek bir yolunu bulup yemek yemeliydim sabaha kadar aç kalamazdım. Mahmut Bey'e çaktırmadan Sevdiye teyzeye yanıma gelmesini elle işaret ettim.

Sevdiye teyze Radara takılmadan odama geçmem lazım. Odanın kapısını çaktırmadan kapatır mısın?

'Ne Radarı oğlum, sen araçla mı evde dolaşıyorsun ki radara yakalanıp ceza yiyesin?'

'Yok Sevdiye teyze yemek yeme saati geçti onun için Mahmut Bey görürse yedirmez hem annemi azarlar hem de beni.'

'Bizde her şey dakik ya uyarsın ya gidersin.' Sevdiye teyzenin ağzı açık kaldı annelik duygusuyla gözlerinden birkaç damla yaş akarken kapıyı kapattı ben de odama geçip ekmek arası yemeğimi yedim.

Ancak haksızlık yapmam için şunları söylemem lazım Mahmut Bey baba sevgisi göstermese de benim okumam için

hiçbir masraftan kaçınmadı her zaman markalı giyecekler aldı. Ben de onu hiç mahcup etmedim hep düzenli oldum, hep derslerimde başarılı oldum.

Annemin gece namazlarında ettiği dualar karşılık bulmuştu. Hem annemden hem de Mahmut Bey'den Allah razı olsun.

-Fevzi Gültuna-

MISIR YETİŞTİREN ÇİFTÇİ

Mısır yetiştiren bir çiftçi, her yıl en kaliteli mısır ödülünü alırmış. Çiftçi, ödül aldığı mısırların tohumlarını da ekmeleri için komşularına dağıtırmış. Bunu öğrenen bir gazeteci röportaj yapmak için çiftliğe gelmiş. Gazeteci çiftçiye sormuş:

"Seninle her yıl aynı yarışmaya giren komşularına, kaliteli tohumlarından vermeyi nasıl göze alabiliyorsun?"

Çiftçi cevap vermiş:

"Yoksa bilmiyor musun?

Rüzgâr, olgunlaşan mısırlardan polenleri alır ve tarla tarla dağıtır. Eğer komşularım kalitesiz mısır yetiştirirse çapraz tozlaşma sonucu her geçen yıl ürettiğim mısırın kalitesi düşer.

Eğer kaliteli mısır yetiştirmek istiyorsam, komşularıma da kaliteli mısır yetiştirmeleri için yardım etmeliyim".

Yaşamlarımız da böyledir.

Hayatlarını anlamlı ve iyi bir şekilde yaşamak isteyenler başkalarının hayatlarını da zenginleştirmelidir.

Bir yaşamın değeri dokunduğu hayatlarla ölçülür.

Buna başarının ilkesi diyebilirsin,

Ya da hayat kanunu...

Hiçbirimiz kazanamayız, hepimiz birden kazanmadıkça...

İMAM-I ŞAFİ VE EVLENİLECEK KADIN

Bir adam, İmam Şâfiî'ye sordu:

"Hocam, evleneceğim kadın nasıl olmalı?"

İmam Şâfiî: "Zengin bir kadın al."

Adam şaşırdı. Ama ben takva sahibi bir kadın istiyorum!"

İmam Şâfiî tebessüm etti:

"Eğer zengin olursa, takvalı olmasa bile sabredersin. Ama fakirse ve takvalı değilse, ne ona sabredebilirsin ne de kendine!"

KÜÇÜK BİR YARDIMIN AÇTIĞI KAPILAR

Bir gün tanımadığı birisi bir fıçı dolusu ıvır zıvırı Abraham Lincoln'e (1809-1865) getirir ve paraya çok ihtiyacı olduğunu belirterek fıçının içindekilere karşılık bir dolar vererek yardım etmesi halinde minnettar kalacağını söyler.

Lincoln, her zamanki iyiliği ile, fıçıdakilerden herhangi bir şekilde yararlanabileceğini düşünmese de adama bir doları vererek fıçıyı satın alır.

Aradan epey zaman geçtikten sonra, Lincoln'ün aklına satın aldığı fıçı gelir. Vakit geçirme düşüncesiyle fıçının içindekileri boşalttığında Blackstone'un Commentaries (Yorumlar) adlı eserinin neredeyse eksiksiz bir baskısını bulur.

İşte bu kitap, Lincoln'ün ilham kaynağı olur ve hayatının yönünü belirler. Kitabı okuyarak avukat olmaya karar veren Lincoln ardından politikaya atılır ve kongre üyeliğinden sonra ABD Cumhurbaşkanlığına yükselir.

ÜÇ ARKADAŞ

Bir Yahudi bir Hristiyan bir de Müslüman yolda giderlerken arkadaş oldular. Tıpkı aklın iman, bedeninde nefis ve şeytanla arkadaş olması gibi o Müslüman da onlarla bir süre arkadaş oldu.

Bu üç arkadaş yürüyerek akşama doğru bir konağa vardılar. Orada biri onlara yemeleri için helva gönderdi. Yahudi ile Hristiyanın karnı toktu, Müslümansa oruçluydu. Akşam namazı vakti gelince Müslüman helvayı yemek istedi. Diğer ikisi itiraz ederek:

"Şimdi tokuz bu helvayı sabaha bırakalım sabahleyin yeriz." dediler.

Müslüman oruçlu olduğunu söylediyse de para etmedi. Sonra helvanın paylaşılmasını teklif etti. Onu da kabul etmediler. Neticede helvayı sabaha bırakmaya karar vererek uyudular.

Sabah olunca üçü de uyandı. İçlerinden biri:

"Herkes gördüğü rüyayı anlatsın, kimin rüyası daha güzelse helvayı o yesin, zaten bu helva az üç kişiye yetmez." dedi.

Önce Yahudi söze başladı:

"Gece rüyamda Hz. Musa'yı gördüm, elimden tutarak beni Tur dağına götürdü. Oraya varınca ben de Hz. Musa da (a.s) Tur dağı da hep birlikte nura gark olduk." diyerek söze

başladı. Daha birçok acaiplikler anlattı, görmediği birçok harikulâde hâlden bahsetti, bin bir yalan düzüp koştu. Helvayı kapabilmek için bütün hünerlerini ortaya koydu.

Yahudiden sonra Hıristiyan söze başladı:

"Rüyamda Hz. İsa (a.s)'yı gördüm. Onunla göğün dördüncü katına çıktık. Âlemin güneşinin bulunduğu yere gittik, orada akıllara durgunluk verecek nice nice şeyler gördüm." diyerek söze başladı o da olmadık yalanlar söyleyerek görmediği birçok şeyler anlattı.

Hristiyanın rüyası bitince yahudiyle birlikte Müslümana:

"Haydi söyle bakalım sen neler gördün?" dedi. Müslüman boynunu büktü:

"Sizler göklerin ve yerin acaipliklerini görüp dururken ben yatağımda uyuyordum. Yüce Peygamber Hz. Muhammed (a.s.v) geldi bana:

"Ne uyuyup duruyorsun arkadaşlarından biri Hz. Musa ile Tur dağında nurlara gark oldu, diğeri Hz İsa ile göklerde dolaşıyor, bari sen de kalkıp şu helvayı ye de karnını doyur." dedi. Ben zavallı da kalkıp helvayı yedim." dedi.

-Mevlâna-

DEPLASMAN

Delikanlı, saçlarını son defa kontrol edip montunun yakasını kaldırırken:

- "Ben dışarı çıkıyorum!.." diye seslendi. İhtiyarın işlerini halledip döneceğim.

Çocuğun "ihtiyar" dediği kişi, iki haftadır koma hâlinde yatan dedesinden başkası değildi. Yaşlı adam, kırk yıla yaklaşan hizmet hayatından emekli olduktan sonra oğlunu kaybetmiş, bu üzüntüyle de arka arkaya kalp krizi geçirmişti. Ve bir futbolcu olan torunu, şimdi onun mezar yerini almak için, üzerine düşen son vazifeyi yerine getirecekti.

Delikanlı, o hafta içinde yapacakları maçta deplâsmana çıkacak olmasa, böyle bir işe kalkışmazdı. Fakat dedesini muayene eden doktorlar "en fazla üç gün yaşar" deyince, evdeki tek genç olarak bu iş ona kalmıştı.

Satın alınan mezar, gerçekten de üç gün sonra sahibini buldu. Ve defin işini tamamlayan imam, kabrin başucunda Kur'an okuyan yaşlı bir adama dönerek:

- Doktorları bile şaşırttın hacı amca!.. dedi. Âniden iyileşmen, bizi çok sevindirdi. Ama torununun o kazada ölmesine üzüldük. Artık onu fâtihasız bırakmazsın değil mi?

-Cüneyd Suavi-

İYİLİK

Adam kapıyı açtığında, polislerle karşılaştı.

Heyecanla:

- Bir şey mi istediniz? diye sordu. Bir olay mı var?

İçlerinden uzun boylu olanı:

- "Geçen yıl evinizi soyan hırsızı yakaladık!.." diye cevap verdi. Biraz soruşturunca, bu eve de girdiğini anladık.

Adam, polislerin arasında sıkışıp kalan 18-20 yaşlarındaki gence bir göz attıktan sonra:

- "Buyrun, içeri girin!.." diye kenara çekildi. Herhalde bir şeyler soracaksınız.

Hep birlikte, oturma odasına geçtiler. Adam önce polislerin, daha sonra da hırsızın elini sıkarak:

- "Geldiğinize sevindim!.." dedi. Bu gençle tanışmayı, çok istiyordum.

Polislerden biri:

- "Herhalde yanlış anladınız!.." diye lâfa karıştı. Bu arkadaş bizlerden biri değil, evinize giren hırsızdır.

Adam:

- “Daha o kadar yaşlanmadım memur bey!..” diye çıkıştı. Hırsız olduğunu biliyorum ama, açık söylemek gerekirse şikâyetçi değilim.

Konuşulanlar, polisleri olduğu kadar, hırsızı da şaşırtmıştı. Herkes kulak kesilmiş, onları dinliyordu. Adam, misafirlerine şeker ikram ettikten sonra, tane tane konuşmaya devam ederek:

- Evim soyulmadan önce geç vakitlere kadar oturur, her duyduğum haberden üzüntüye kapılarak kâbuslar görür, namazlarımı yarım yamalak kılar ve çok istediğim halde, günde bir sayfa kitap ya da Kur'an okumaya vakit bulamazdım, dedi. Ama delikanlı, bilmeden de olsa, beni bu gafletten kurtardı.

Polislerden biri dayanamayıp atıldı:

- Ne yaptı ki bey amca?

Adam, biraz önce ikram ettiği şekerleri kutusuyla birlikte hırsızın önüne koyarken:

- “Daha ne yapsın?” diye gülümsedi. ***“Evime girdiğinde, televizyonu çaldı.”***

-Cüneyd Suavi-

İŞLENMEYEN SUÇUN CEZASI

Bütün yargılamalar, İlahi mahkemenin sönük bir taklididir." *(Aliye İzzetbegoviç)*

TBMM 17. Dönem Erzurum Milletvekillerinden Sabahaddin Aras, Korkuteli'nde savcılık yaptığı yıllarda, cinayet işleme iddiasıyla tutuklanan bir köylünün tahkikatını yapar. Dava neticesinde köylü, TCK'nın 448'nci maddesinden suçlu bulunarak hapse atılır.

Yıllar sonra, Sabahaddin Aras savcılıktan ayrılıp, milletvekili olduğunda, o cinayetten mahkûm olan köylü Sabahaddin Aras'ı arayıp bulur. Adam, kendini tanıttıktan sonra asıl meramına gelerek sözlerini şöyle sürdürür:

"Ben, adam öldürme suçundan mahkûm ettiğiniz o köylüyüm. Sizi görmeye ve içimde yıllardır beni rahatsız eden sırrımı anlatmaya geldim. O cinayeti ben işlememiştim, başkası işlemişti. Ama o hadiseden önce ben kimsenin bilmediği başka bir cinayeti işlemiştim. Allah beni cezalandırmak için bu suçu karşıma çıkardı. Ben de 'Bunda bir hikmet vardır.' diyerek fazla sesimi çıkarmadım."

Aslında imtihan gereği, insanların işlemiş olduğu pek çok suçun cezası dünyada verilmeyip büyük mahkemeye (ahirete) bırakılmaktadır.

Cenab-ı Hak; ara sıra insanoğlunun, yeryüzü coğrafyasında meydana gelen hadiselerin ibret dilini anlamaları, bu hadiselerdeki ince hikmet atkılarını görüp kendilerine çekidüzen

vermeleri için, yukarıda olduğu gibi bazı hadiseleri nazarlara sunmaktadır.

HIZLI YAŞA GENÇ ÖL, CESEDİN YAKIŞIKLI OLSUN

Hayatımız, yaptığımız tercihlerin toplamıdır.” (W. Dwyer)

Bir astsubay adayı, askeri okuldan mezun olup göreve başladıktan sonra, ne zaman arkadaşları ile bir araya gelse, yerli yersiz, sık sık *"Hızlı yaşa genç öl. Cesedin yakışıklı olsun"* sözünü tekrar edip duruyordu.

Arkadaşları, onu böyle söylemesinin doğru olmadığını belirtip, onu vazgeçirmeye çalıştıkları halde, genç astsubay ısrarla ve sık sık bu sözü söylemeye devam ediyordu.

Genç astsubay çok zaman geçmemişti ki, bir ölüm haberi ulaştı astsubayın arkadaşlarına... Astsubay, atış poligonunda silah talimi yaparken hedefinden seken bir kurşun başka hiçbir yere değil de doğrudan astsubayın kendisine yönelmişti.

Gencin cenazesinde de arkadaşlarından biri sessizce mırıldandı:

- "Gerçekten de sık sık tekrarladığı gibi hızlı yaşayıp genç öldü."

DETERJAN EVLİYASI

Cuma Namazlarını, Melek Mescid adı verilen bir yerde kılıyoruz. Burası, esasında son derece işlek bir kapalıçarşı. Vakit gelip ezanlar okunmaya başladığında, alışveriş kesilip yerlere halılar seriliyor ve çarşı bir anda mescid hâline geliveriyor. Geç kalanlar ise, çarşının dışındaki toptan gıda dükkânlarından büyükçe bir mukavva kutu aldıktan sonra, onları açıp namaza duruyorlar.

Son haftalardan birinde ben de aynı şeyi yapmak zorunda kalıyorum ve en yakındaki toptancıdan aldığım koliyi kullanıyorum, seccâde niyetine. Kullanıyorum ama, daha secdeye ilk varışımda gözlerim biber gibi kavrulup sulanmaya başlıyor. Bu arada yanmaya başlayan burnum da, yanaklarımdan süzülen yaşlara eşlik etmekten geri kalmıyor. Selâm verir vermez işi kavrayıp namaz kıldığım kutunun üzerindeki yazıyı okuyorum: İsmi cismi duyulmamış bir deterjan kolisi bu. Kutunun üzerine sinen deterjan kokusu, nefes borumun ne kadar uzun olduğunu bana tarif edercesine ciğerlerime ulaşırken nefesim darlanıyor, hapşıracak gibi olurken yüzüm şekilden şekile giriyor ve bu işi bir türlü beceremeyince, oluk oluk yaşlar dökülüyor gözlerimden.

Hemen yanımda duran nur yüzlü bir ihtiyar, sağında oturan gençlere beni gösterip:

- Bu adam mutlaka büyük bir evliyâdır, diyor. Ben bu yaşıma kadar namazda böyle ihlâsla ağlayan bir insan daha görmedim.

Ben: "Estağfurullah efendim, evliyâlık benim gibi bir günahkârın ne haddine" falan diyecek oluyorum ama, yaşlı adama dönüp ağzımı her açışımda, boğazımdan iniltiye benzeyen bir hıçkırık sesi çıkıyor, o berbat deterjan kokusu yüzünden. Hutbe'den sonra namazın farzını kılıp kaçmayı planlıyorum bu arada. Ama ne mümkün? Arka saftakiler hemen namaza durdukları için ister istemez tamamlayacağım namazı. Üstelik de on rekât mübarek, kıl kıl bitmiyor. Daha yarısına gelmeden, üzerinde namaz kıldığım karton sırılsıklam oluyor gözyaşlarımdan. Ve her secdeye varışımda burnuma değen kutunun kokusu, hıçkırıklara boğuyor beni. Sekiz rekâtı tamamlayıp selâm verdiğimde, herkesin namazı falan bırakıp büyük bir hürmetle bana baktığını farkediyorum. Aceleyle iki rekât daha kılıp ayağa kalktığımda, çevremdekiler de saygıyla fırlıyorlar ayağa. Biri ayakkabılarımı giydirirken, diğeri de namaz kıldığım deterjan kutusunu yerden kaldırıyor ve sırtımı sıvazlayıp dua istiyorlar benden. İçlerinden yeşil takkeli olanı, ellerime sarılarak:

- Ben hayatta bir damla bile gözyaşı dökemedim, diyor. Bunun bir hastalık olduğunu söylüyorlar ama, dua buyursanız da ben de o şerefe nail olsam.

Ben, işi uzatmayıp bir an önce kaçabilmek için "olur" der gibilerden başımı sallar sallamaz, adamın gözlerinin yaşardığını ve biraz sonra da bozuk çeşmeler gibi gözyaşı akıttığını görüp hayretler içinde kalıyorum.

Gerçekten de evliyâ mıyım nedir?

Adamla birlikte çevremi saran insanlar da kendilerinden geçmiş vaziyette.

- Mübarek evliyâ, diyorlar benim için. Daha dua eder etmez, gözyaşı dökmeye başladı adam.

Ben, biraz olsun açılmaya başlayan gözlerimi zorlukla aralayıp ağlayan adama baktığımda, onu hemen tanıyorum. Bu adam, üzerinde namaz kıldığım deterjan kutusunu yerden kaldıran adamın ta kendisi. Mukaddes bir emanet gibi bağrına bastığı kutunun kokusu, adamın şimdiye kadar akıtamadığı gözyaşlarını kökünden kurutacak. Arada bir inleyerek hıçkırması, diğerlerini de ağlatmaya başlatmış. Tertemiz insanlar bunlar. Esasında gerçek evliyâ kendileri ama haberleri bile yok.

Tekrar ıslanmaya başlayan deterjan kutusunu adamdan kibarca aldıktan sonra, müridlerimle helâllaşıp ayrılıyorum Melek Mescid'den. Buraya en az birkaç ay uğramayacak ve ne yapıp yapıp izimi kaybettireceğim. Ama yandaki toptancıda o kutular hâlâ duruyorsa, daha birçok "Deterjan Evliyâsı" çıkabilir ortalığa.

-Cüneyd Suavi-

ÇALINTI YULAR

Hz. Ali, namaz kılmak için mescide gittiğinde devesini mescidin önündeki bir gence emanet bırakmış, fakat döndüğünde devesinin bir yere bağlanmasına rağmen yularının olmadığını görmüştü.

Yeni bir yular için bir satıcıya gittiğinde, kaybolan yuların biraz önce bir genç tarafından on dirhem gümüşe ona satıldığını öğrendi.

Satıcı da bu işe üzülmüştü.

Hz. Ali cebinden on dirhem çıkartıp eski yuları alırken:

"O gence yazıklar olsun" dedi. "Ben bu parayı deveme baktığı için ona verecektim. Ama o acele etti; helâl rızkını harama çevirdi."

TALİHİN DÖNDÜĞÜ AN

Olay, uzun seneler önce Herbert Booth Smith adındaki Amerikalı din adamının evinde vuku bulmuştu.

Smith, evin salonunda oğlunun onuncu yaş günü için avizeyi renkli kâğıtlarla donatıyordu. Aşağı bakıp da en kıymetlisi bir bisiklet olan, parlak kâğıtlara sarılı hediyeler gözüne ilişince yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi.

Derken, yukarıdan, tavana hızlı hızlı vurulduğunu duydu. Yukarı koşunca, oğlu Bert'i yatağının yanında yerde güçlükle nefes almaya çabalar vaziyette buldu.

Oğlu ancak:

"Baba, nefes alamıyorum!" diyebildi.

Baba derhal telefona koştu. Fakat aile doktorları o akşam gezmeye çıkmıştı.

Baba Smith:

"Allahım, ne olur şu öteki doktor evde olsa!" diye dua ede ede, bir numara çevirdi.

Ne çare ki, o doktoru da bulamadı.

Üçüncü bir doktoru aradı. Cevap yoktu. Dördüncü doktorun numarasını çevirdi. O da yoktu. Yukarıda, eşi feryat ediyordu:

"Çabuk! Allah'ını seversen çabuk ol!"

Biçare baba, küçük şehirdeki bütün doktorları aramıştı. Bir de, kilometrelerce uzaktaki Hollywood'da bir doktor tanıyordu; bir de ona telefon etmeyi denedi. Bu doktor ona telefonda birtakım emirler verdi:

"Çocuğu telefonun yanına getirin. Şimdi dikkat edin! Parmakları avucunun içine doğru kıvrılmış mı? Tırnakları morarıyor mu? Cildi kirli sarı bir renk aldı mi?"

Smith:

"Tamam" dedi. "Aynen dediğiniz gibi."

Doktor:

"Öyleyse, çocuğun nefes borusu şişmiş" dedi. "Hayatının kurtarılması acele ameliyat edilmesine bağlı.

Ne yapıp edin, oralarda bir doktor bulun. Beni beklerseniz geç kalmış olabilirsiniz."

Telefon kapanmıştı. Smith, yakın şehirlerden birindeki bir hastaneye telefon etti. Onlar da fazla uzakta olduklarını söyleyip, adamcağıza bir yol göstermediler. Smith, telefonun başında kıvranırken, kilisede verdiği vaazlarda şu an kendisi gibi müşkül durumdaki annelerle babalara cesaret vermek üzere defalarca söylediklerini hatırladı. Oğulları veya kızları ölürken onlara Allah'ın muradını tevekkülle karşılamaları ve o an anlamını kavrayamasalar dahi Allah'ın muradının hayırlı olduğuna inanmaları gerektiğini söyleyip durmamış mıydı?

İkinci hastaneden de bir hayır çıkmadı. Smith, çaresizlik içinde telefonu sarsıyordu.

Smith, birden, kendisini müthiş bir kararsızlığın ortasında buldu. Sonra, karar verdi: Başkalarına vaaz edip durduğu şeyi kendisi için uygulayacaktı.

Bu âni karardan sonra, telefonun ahizesini yerine koydu. Dizüstü düşerek duaya başladı.

"Allahım! Oğlumun hayatını bağışlaman için, Sana yalvarıyorum. Biliyorum, emir ve irade Senin. Oğlumun ölmesi mutlaka lâzımsa, onu bize bağışladığın yıllar için sana gene şükrediyorum Allahım!"

O sırada telefonun birdenbire çalmaya başlaması, Smith'in aklını başına getirdi.

Telefon eden, Hollywood'daki doktordu.

"Deminden beri sizi arıyorum" diyordu. "Hattınız hep meşguldü. "Allah'a şükür ki, telefonunuzu nihayet kapatabildiniz. Yabancı bir cerrahın şehrinizde olduğunu haber aldım. Ne yapmak lazım geldiğini o bilir. Cerrahın adı..."

İsim ve adresi unutmamak için habire içinden tekrar eden Smith, oğlunun doğum günü için aldığı yepyeni bisiklete atladı. Karanlık sokaklarda ölümle yarışarak bu cerrahın misafir olduğu adrese vardı. Doktorla kapıda karşılaştılar. Adam evden çıkmak üzereydi.

Smith'in ağzından ancak üç kelime çıktı:

"Oğlum ödem, çabuk!"

İçeri dalıp deri çantasını kapan doktor, o an geçmekte olan bir arabayı durdurdu.

Aradan on dakika geçmeden, çocuk mutfak masasının üzerine yatırılmış ve doktor 'tracheotomy' denilen, nefes borusunda bir delik açılıp akciğerlere temiz hava ulaştırılmasından ibaret ameliyatı yapmıştı.

Doktor, birkaç dakika daha gecikildiği takdirde, iş işten geçmiş olacağını söylemeyi de unutmadı!

Smith'in dostları, olayı duyunca, talihin kendisine yardım ettiğini söylediler. Fakat, kendisine sorarsanız, ancak başkalarına vaaz ettiği şeyi kendisine uyguladığı anda Allah ona cevap vermiş, bir baba olarak ettiği samimi duayı hemencecik kabul etmişti...

-Fulton Oursler-

MİRAS KEÇE

Geçen sene ailemize bir taraftan küçük bir miras hissesi düştü. Çini bir soba ile dört boru, iki kanat perde, ayaklı bir gaz lâmbası, beş altı tencere, boş bir sandık. Yani davalı bir mirasta karşı tarafın gönderebileceği birtakım şeyler... Afedersiniz, unutuyordum: bir de küçük bir keçe parçası.

Evdekiler, âdet veçhile, bütün bunları didik didik ettikten sonra:

"Doğrusu, Paşa'nın karısı tam ümit ettiğimiz gibi çıktı" dediler. "Ayol bunları eskici bile kabul etmez."

Hakları vardı. Çini soba, mirasına konduğumuz Paşa'nın 1310'da evlendiği zaman aldığı sobaydı. Sandık da hanımın ilk çeyizlerini sakladığı sandık. Perdeler lime lime olmuştu. Yalnız birisinin kornişi duruyordu. Birisinin de uç tarafındaki işlemeler henüz çürümemişti. Tencereler kalaysızdı! Ya şu keçe parçası...

Halam:

"Vallahi utansınlar" dedi. "Bu keçe parçası da gönderilir mi kardeş?"

Annem:

"Deli olmuşlar" dedi. "Hiç olmazsa Paşa'nın Yemen dönüşü getirdiği canım Hicaz işlerinden bir tanecik kor insan."

Halam:

"Kuzum Hanife" dedi. "Allahaşkına, şu keçe parçasını uşakla yollayıp, bahçe duvarlarından içeriye attır..."

Ve sonra, iç kapının hemen önünde odaya atılıvermiş olan keçe parçasına terliklerinin ucuyla şöyle bir dokundu:

"Öööö," dedi. "Keçe değil, pislik yuvası."

Ertesi günü, bizim küçük mirası çöpçü bile kabul etmedi. "Arabayı abur cuburla dolduramam hanımefendi!" dedi.

Yalnız, Aşçı Mehmet başka bir şey yaptı. Keçeyi beş altı su yıkadı. Astı, kuruttu:

Hanımefendiciğim," dedi. "İsterseniz yemek odasının kapısı altına seriverelim. Kuru tahtayı da kapamış oluruz!"

Keçe bir müddet orada kaldı. Belki beş altı ay, hizmetçi kız haftada iki defa çınar ağacının altına asıyor: elinde bir değnek, bir taraftan var kuvvetiyle dövüyor, bir taraftan da:

"İllallah bu keçeden" diyordu. "Evin bütün tozlarını yer tutar!"

Sonra bir gün, mutfakta çamaşırcının küçük iskemlesi üzerinde gördüm. Orada dört kat edilip bırakılmıştı. Kış gelince bir iki ay kümesin üstüne örtüldü. Birkaç hafta bahçede sürünüp kaldı. Bir gün, sokak kapısının önünde, baktım paspas vazifesini görüyor.

Nihayet geçen hafta annem şöyle dedi:

"Bu ufak tefeklerden bıktım usandım, çocuklar!"

Annemin ufak tefek dediği şeyler, Paşa'nın mirasından çini soba ile, borular, ayaklı gaz lambası, bir yığın Fransızca mecmua, eski bir dolap, birkaç da tencereydi.

"Küçük odaya bunlardan girilmiyor doğrusu. Satmaktan başka çare yok!"

Eskici iki Yahudi ile anlaşamadık. Ertesi gün getirdiğim biri de topuna birden üçbuçuk lira verince annem:

"Dilenciye veririm de bu heriflere yine satmam!" dedi, adamı da kapı dışarı etti.

Eskiler tüccarını kapıya doğru uğurluyordum ki, birdenbire durdu.

"Beyim," dedi. "Bunu satmıyor musunuz?"

"Hangisini?"

"Şu keçeyi canım!"

Annem:

"Allah Allah" dedi. "Adam çıldırmış galiba! Ayol kaç para verirsin ona sen!"

"Dört lira vereyim hanım!"

"Aaa, sen sahiden aklını oynatmışsın. Canım çini soba ile sedirlere on lirayı çok gör de, pis keçeye dört lira?"

Halam merdivenlerden acele acele indi; zannedersem annemin koluna bir çimdik atmış olacak ki, ikisi birden yan odaya daldılar. Ben de kapı ile sofa arasında kulaklarımı onlara verdim.

Halam:

"Aman Hanife'ciğim, bu işte birşey olacak" diyordu. "Adam ya hiçbir şeyden anlamıyor, yahut bu keçe bir şey?"

Ben:

"Canım" dedim, "uzatmayın Allahaşkına.. Böyle eskiciler vardır. Bir eve girdiler mi, en umulmayacak şeye para verirler. Ama blöftür ha. Verin bakalım, alıyor mu?"

Bununla beraber üçümüz, daha doğrusu ben, annem, halam, hizmetçi kız, aşçı, miras keçenin üzerine birdenbire eğildik. Ayaklarımızın altında günlerce paspas vazifesi gören keçe, bana gerinip uyanıyor gibi geldi. Sanki, bir iki dakika daha geçerse birdenbire aramızda ayaklanacak; parmaklarımızın arasından bir fırsatını bulduğu dakikada cins bir at gibi sür'atle uzaklaşıp gidecekti.

Fakat annem uzatmadı:

"Bana bak!" dedi. "Bizim alayla düzenle işimiz yok. Hepsine on lira ver, al git!"

Adam, diğer eşyaların bulunduğu odaya girmeden keçeyi derleyip topladı, koltuğuna aldı:

"Hanımcığım" dedi. "Şimdi bir araba getirip, ötekileri de alırım!"

Miras keçenin müşterisini ancak bir hafta sonra görebildik. Daha kapıdan girer girmez:

"Sormayın" dedi. "Daha iki dakika duracak olsaydım, sizin keçeden tam ikiyüz lira kazanıyordum."

Bir dakika durdu:

"Müzeden aldılar" dedi. "Benim yirmibeş liraya sattığım adam, tam yüzyetmişbeş lira kazandı."

Halam koltuğa yığıldı. Annem biraz kolonya ister gibi oldu. Ben de soğuk su ile yüzümü iyice yıkadım! Bu muhaverenin ertesi günü halamla annem önde, ben arkada, hizmetçi kızla aşçı daha geride, Topkapı Sarayının yeni açılan eski işlemeler ve halılar müzesinden içeri girdik.

Her nedense hepimizde tuhaf bir titreme vardı. Hizmetçi kız aşçıya sokuluyor, çınar ağacının altında miras keçeyi değnekle saatler saati dövdüğü, suya vurduğu, ıslattığı, tekrar kuruttuğu, tekrar dövdüğü günleri düşünüyordu.

Halam birdenbire durdu.

"Çocuk," dedi. "İşte, işte..."

Hakikaten bizim keçeydi. Bir sedirin üzerinde duruyordu. Tek başınaydı. Yukarıdan bir pencereden, üzerine hafif bir günışığı vurmuştu. Âdeta bacak bacak üstüne atmıştı, gururlu bir hali vardı.

Hepimiz bir adım geri çekildik. Zaten kalın bir kordon bizi birbirimizden ayırıyor, aramıza âdeta denizler, okyanuslar,

servetler ve asırlar koyuyordu. Ben biraz eğildim ve keçe hazretlerinin hemen üzerine bırakılmış olan levhayı okumaya çalıştım:

"Dokuzuncu asır mamulatından (Miladî 1090)
Anadolu Selçukîleri zamanına ait..."

Halam duramadı. Elini uzatmak, parmaklarıyla yoklamak istedi. Fakat birdenbire yan tarafımazda odacılardan biri atıldı:

"Hanım" dedi, "Bak, peşin haber vereyim, el sürmek, dokunmak yasak. Bunlar antika şeyler."

Sonra yavaş yavaş annemle halamın arasına girdi:

"Müzeye geleli bir hafta oluyor" dedi. "Ama bin senelik.. Yazık ki maldan anlamayan kişilerin eline düşmüş. İnsanlar değil, eşekler kullanmış. Şu örmeye bakın... Şu sarı renge, şu toz pembesine... Hayvan olsa bunları görür insan be?"

Keçenin karşısında ne kadar kaldığımızı bilmiyorum. Yalnız benim başımın içinde bir sinema gibi keçe, değnek, paspas üstünde tepinen ayaklar, çamaşırlıktaki iskemle, kümesin üstü, tozlar, sonra tekrar değnek, yine paspas üstünde tepinen ayaklar, halam, hizmetçi kız, hepsi birbirine karışıyor; bu oda içindeki bütün eşyaları alıp götüren bir sel hızlı hızlı akıyordu.

Aman evinizdeki eşyalara dikkat edin... Ne olur ne olmaz!...

-Kenan Hulusi Koray-

SÜPERMAN'LERİN AKIBETLERİ

Allah'tan başka bir takım tanrılar edindiler ki, hiçbir şey yaratmaya güçleri yetmez, üstelik kendileri başkası tarafından yaratılırlar. Başkalarına gelen zararı savamazlar. Kendileri için fayda celp edemezler, ne öldürmeye, ne diriltmeye güçleri yetmez." (Kur'an-ı Kerim, Furkan-3)

Jerry Siegel ve Joe Shuster adlı iki Amerikalı 1930'lu yıllarda yeni doğan bilim kurgu merakının tesiriyle mavi tayt üzerine kırmızı mayomsu bir giysi ve pelerin giyen Superman'ın hikayesini uydurdular.

Siegel'in yazıp Shuster'in ise resimlediği Superman kitabı o dönemin Amerika'sında oldukça beğenilerek çok tutuldu. Kitap, Süperman'e (üstün insan) bir nevi yarı tanrılık (!) atfediyor, her şeyi gören, bilen, işiten, her şeye gücü yeten bir varlık gibi zihinlere gizli telkinde bulunuyordu.

Sâfi zihinlerdeki uluhiyet inancının kirlenmesine sebep olan kitap kahramanı, bununla da kalmayıp daha sonra çevrilen batılı filmlerdeki normal insan ama tanrı (!) evsaflı varlıklara da ilham kaynağı oldu.

Ama gelin görün ki, Süperman'ın herşeye yeten güç ve kudreti (!) yazarına pek faydası dokunmadı ve Jery Siegel 81 yaşında perişan ve sefil bir ihtiyar olarak hayata gözlerini yumdu.

İlahi hikmete bakın ki, 1940'larda bir televizyon dizisinde Superman'i oynayan aktör Kirk Aly'nin akıbeti de pek iyi olmadı; o da Alzheimer hastalığına yakalandı.

Süperman filmine öyle veya böyle bulaşan herkesin başına bir şeyler geliyordu; Süperman'ın sevgilisi rolünü oynayan Margot Kidder'de geçirdiği araba kazası neticesi tekerlekli sandalyeye mahkum oldu.

Süperman serisinin son meşhur aktörü Christopher Reeves'in akıbeti ise diğerlerinden pek farklı değildi; o da, şimdi yalnız ve tekerlekli sandalyeye bağlı bir kötürüm. Aynı zamanda ödeme zorluğu çektiği hastane faturaları ile başa çıkmaya çalışıyor.

Evet, hadiselerin ibret dili, insanın yaratılmış bir varlık olduğunu, acziyetini unutarak Kudret-i Sonsuz'un kudretine ortak olmaya kalkmanın ne denli tehlikeli olduğunu apaçık ortaya koyuyor.

YEMİNİN BEDELİ

Dervişin biri bir dağa çekilmiş sadece ibadetle meşgul oluyor, durmadan Allah'ı (c.c.) tespih ediyor, anıyordu.

Yiyeceği dağda yetişen meyvelerdi.

Bir gün kendi kendine düşündü ve söz verdi, ahdetti; yemin etti:

"Ben bundan sonra elimi uzatıp bu meyvelerden koparmayacağım, sadece kendiliğinden düşenlerle beslenecegim." dedi.

Bunun üzerinden tam beş gün geçti. Dervişin açlığı son raddeye varmıştı. Tam bu sırada bir rüzgâr esti armudun dalını eğip önüne kadar getirdi. Dalda nefis armutlar nazlı nazlı sallanıp duruyordu.

Derviş dayanamayarak elini uzatıp birini koparark yedi. Biraz sonra yirmi otuz kadar hırsız oraya geldi çaldıkları malları bölüşmeye başladı. Bunlar çaldıkları eşyaları bölüşürken, sultanın adamları gelip onları yakaladılar. Dervişi de onlardan sanarak birlikte götürdüler. Ellerini, ayaklarını kesmeye başladılar.

Dervişin sağ elini kestiler, sol ayağına sıra gelince bir atlı son hızla gelerek yetişti. Cellada:

"Sen ne yapıyorsun bre ahmak insan, bu kişi felan zattır." dedi. Cellat ne yapacağını şaşırdı. Bin bir özür dileyerek yalvarmaya başladı.

Fakat iş işten geçmişti. Hakkında hüküm verildi. Derviş cellada:

"Üzülme oğlum neden böyle olduğunu biliyorum, ben yeminimi tutmadım o yüzden bunlar başıma geldi." dedi.

-Mevlâna-

KARGANIN DİNİ

Karganın biri kilise çanına konup onu kirletir. Papaz bu karganın hemen yakalanmasını emreder, hatta bunun için ödül de vaat eder. Uyanık gencin biri karganın arkasından koşmak yerine, ona yakın bir tarafa tuzlu peynir, yanına da içki koyar.

Yorgunun karga bu tuzağa kötü bir şekilde düşer; önce peyniri yer, susayınca içkiyi kana kana içer, biraz sonra da sendeleyerek bir tarafa yığılı verir.

Papaz karganın başının bir kütüğe konmasını emreder, eline de balta alarak yanına gelip ona şöyle seslenir:

- Ey karga! Eğer Hristiyan olsaydın kilisenin çanına kirletmezdin; Müslüman olsaydın alkollü içki içmezdin. Herhalde sen münafık olmalısın. Yaşaman insanlar için zararlıdır, ölüm senin için daha hayırlıdır.

Sonra baltayı cemaatinden birine verir ve onu öldürmesini emreder.

DEĞER VE AĞIRLIK

Eskiden hekimler hastalarını muayene edip ilaçlarını yazarlar, reçetedeki ilaçlar da o zamanın eczacıları olan aktarlarca karıştırılıp hazırlanır ve hastaya verilirdi.

Bir gün bir hekim hastasını muayene eder, ilacını yazıp aktara gönderir. Hastayı da uyarır:

- Bu ilacı hazırlattıktan sonra her sabah aç karnına bir altın lira ağırlığında yiyeceksin.

Hasta ilacını alır, evine gelir; fakat tartmak için bir altın lirası yoktur. Akıllının biri ona bir fikir verir:

- Bir altın kıymetini bulacak kadar mecidiye, gümüş kuruşluk vs. ile hekimin dediği altını tamamlarsan, o da olur.

Adam bu fikri doğru kabul eder ve öyle de yapar; fakat ilaç gereğinden birkaç kat fazla olduğundan, bu hastanın kullanabildiği son ilaç olur.

Ölünün akrabaları suçu kendilerinde değil, hekimde ararlar ve kadıya şikâyet ederler. Mahkemede kadı tarafları dinler, hekimin masum olduğu sonucuna varır ve kararını da o yönde verir. Ancak davacılar bu hükmü beğenmezler ve bir üst mahkemeye başvurularında şöyle yazarlar:

- Hekimin ilacı vermiş, fakat yanında ölçü aletinin kendisini vermemiştir. Bizde, kadı ile hekim arasında bir iş birliği olduğu sonucu düşünülmüştür...

ADAM OLMASINI İSTEMEK

Adamın biri İngiltere'ye gittiğinde bir şey dikkatini çekmiştir, sorar:

- Siz İngilizler köpeklerinize karşı gayet yumuşak, ama çocuklarınıza karşı oldukça sert davranıyorsunuz. Bunun sebebi ne olabilir?

Dünyaya, zekâ ve kurnazlığı ile hâkim olma mantığıyla cevap verilir:

- Biz İngilizler çocuklarımızın bu hallerinden kurtulup adam olmalarını, köpeklerimizin ise köpek kalmalarını istiyoruz; tıpkı sömürgelerimizin sömürge kalmaları gibi...

MUTLAKA GELECEK

Telefon konuşmalarında hala terk edilememiş bir hatamız vardır: "Ben falan... Kiminle görüşüyorum?.." demeden karşımızdakini hemen aradığımız şahıs yerine koyarız. Yanlış bir numara çevirmiş olabileceğimiz de, ahizeyi bir başkasının kaldırabileceği de aklımıza gelmez. İşte ilginç bir örneği;

- Alo, Salim Bey orada mı?

Karşıdakinin muzipliği tutmuştur, cevaplar:

- Hayır birader, daha gelmediler valla!..

- Acaba gelir mi, ne dersiniz?

- Efendim, mutlaka gelir, gelmemesi mümkün değil.

- Peki, gelince tahminen ne kadar kalır?

- Ah, o bir elime düşecek olursa, kıyamete kadar artık bir yere gidemez!

İşte burada ilk sorması gerekenin yarısını sormak zorunda kalır:

- Anlamadım, orası neresi?

- Burası Zincirlikuyu mezarlığı.

- Ya siz kimsiniz?!

- Ben mezar kazıcı, tokatlı Abuzer, ya siz?!

- (.....)

YANLIŞI SAVUNMANIN BEDELİ

Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizin yaptığı (işler) yüzündendir." (Kur'an-ı Kerim, Şura-30)

Portekiz'de 27 yaşındaki Sophie Lagoa ismindeki bir kadın sürücü, sarhoş bir vaziyette araba kullandığı gerekçesiyle trafik polisleri tarafından yakalanarak mahkemeye sevk edilir.

Kadın, oldukça ağır olan bu trafik cezasından kurtulabilmek için sahasında çok iyi bir avukat olan Eduardo Borja ile anlaşır. Avukat, bütün mesleki marifetlerini kullanarak Bayan Sophie'yi ceza almaktan kurtarır.

Başına gelen musibetten ders alıp uslanmayan Sophie Lagoa, beraatini kutlamak için bir bara gidip sarhoş oluncaya kadar içer. Daha sonra da yine sarhoş vaziyette direksiyonun başına geçer.

Ve o sarhoş kafayla yolda giderken bir vatandaşa çarparak onu yirmi metre kadar arabasıyla sürükler. Perişan vaziyette hastaneye kaldırılan adam bütün müdahalelere rağmen kurtarılamayarak ölür.

Bayan Sophie Lagoa, hapishanenin yolunu tuttuktan günler sonra, arabasıyla çarparak ölümüne sebep olduğu adamın, kendisini sarhoş araba kullandığı gerekçesiyle ceza almaktan kurtaran Avukat Eduardo Borja olduğunu öğrenecektir.

ANNENİN GÖZYAŞLARI

Orta yaşlı kadın, evin içinde telaşlı bir haldeydi. Eşyaların yerini değiştiriyor, örtüleri düzeltiyor, arada bir mutfağa gidip pişmekte olan yemeğe bakıyor, tekrar salona dönüyordu. Sokaktan gelen her seste pencereye koşuyor, her duyduğu kapı zilinde de başkasının zili olduğunu anlayıp üzülüyordu.

Başka şehirde iş bulan oğlu hem uzak yerde olduğundan hem de izin alamadığından iki aydır gelememişti. Orta yaşlı kadın, büyük bir özlemle oğlunun gelmesini ümit ediyor, kulağı zil sesinde, ayak sesinde telaşla bekliyordu. Her anneler gününde, çocuğunun *"Anneciğim, anneler günün kutlu olsun"* diyerek, boynuna sarılmasına öyle alışmıştı ki, sanki oğlu kapıdan giriverecek ve koşup boynuna sarılacaktı, sonra da onun için hazırladığı tatlılardan yiyecekti. Oysa oğlu geleceğini söylememişti ki. Kadın, boynu bükük düşündü, *"-Ya gelmezse ya izin alamadıysa."* İçini özlem dolu bir alevin yalayıp geçtiğini hissetti.

Kadın sabahtan hazırlığa başlamıştı… Telaşlı halini gören eşi, sorup durmuştu; *"Bu telaşın niye?"* diye. Ama cevabını bir türlü alamamıştı. Sonunda da kadın; *"- Bugün evde işim çok, sen git-gez biraz"* diye ısrar ederek, eşini rica-minnet dışarı çıkarmıştı. *"Ya telaşımın nedenini anlarsa ya saatlerce beklediğim halde oğlum gelmezse"* diye düşünmüştü. *"Gelmezse"* düşüncesiyle bir daha yüreği titremişti.

Saatler geçip gidiyordu, öğlen olmak üzereydi; *"-Gelemiyorsan, bir telefon et bari, 'anneciğim'de…"* İçinde sıkıntı artmaya başlamıştı; *"-Anneler gününü kutlamak için bir*

telefon bile etmeyecek mi acaba? Ben böyle bekliyorum ama o belki hatırlamadı bile. 'Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur' sözü anneler için de geçerli olur mu hiç. Olamaz canım, bir telefon eder en azından. Hoş telefon yetmez, özledim yavrumu, kara gözlerini, yaramaz gülüşünü. Hıh… Yaramaz, dediğimi duysa yine darılır, 'Beni çocuk gibi sevme' der. Sanki nasıl seveceksem…"

Çocuğunu düşündükçe, onunla konuştuğunu düşündükçe yüzü gülüyor, farkında olmadan bir anda neşeleniyordu. Sonra duvardaki saate gözü takılıyor, yeniden durgunlaşıyordu. *"-Gelmeyecek, telefon bari etse…"* diye düşündü istemeye istemeye. *"- Sesini bari duymuş olurum"* Tam böyle düşünürken, cep telefonunun sesiyle irkildi, omuzlarında bir yorgunluk, bakışlarında bir burukluk telefona uzandı, ekranına baktı, arayan oğluydu.

Sevinmeli miydi? sevinemedi. …acaba …acaba gelemeyeceğini söylemek için mi aramıştı. Telefonda kutlayıp geçecek miydi anneler gününü, sarılamayacak mıydı yavrusuna?

Açtı telefonu;

- Alo...

- Alo, nasılsın anneciğim?

- Sağol yavrum, sen nasılsın?

- İyiyim anneciğim.

- Ne yapıyorsun, işler nasıl?

- Biraz zor oldu ama alıştım hem bu şehre hem de işe alıştım.

- Öyle mi yavrucuğum.

Söylemiyordu işte ne telefonda kutluyordu ne de gelmiyeceğini söylüyordu. Sonunda dayanamayıp sordu;

- İzin aldın mı yavrum?

- Evet anneciğim, izin aldım. Sen nerden bildin.

- Nerden mi, anneler günü için izin almadın mı?

- Ha, anneler günü doğru ya. Anneler günün kutlu olsun anneciğim.

- Sen sen… Bunun için izin almadın mı?

- Ah anneciğim, çok sevdiğim, benim için çok önemli bir bayanı görmeye gideceğimi söyledim. Şefim de izin verdi. Şimdi onun yanına gidiyorum.

Orta yaşlı kadın durakladı, sesine hâkim olmaya çalıştı.

- Öyle mi, nasıl biriymiş bu?

- Anneciğim, emin ol bana, senin daha önce yaptığın yemeklerden daha lezzetlisini, daha önce yaptığın tatlılardan daha tatlısını yapmıştır, beni bekliyor şimdi.

- Ben… şey… tamam yavrucuğum. Şey, umarım o da seni seviyordur.

- Sevdiğine eminim anne, zaten bu ilk iznimi sırf onu görmek için aldım. Babam nerde anne?

- Dışardaydı yavrum. Hah… Kapı çalıyor, sanırım baban geldi.

- Tamam anne selam söyle, ben de mis gibi kokuların geldiği, dünya da en çok değer verdiğim bir dünya güzelinin kapısındayım.

- Tamam yavrum, söylerim. Sonra yine ara yavrum. Allah'a emanet ol.

Telefonu kapattı. Oysa ne kadar özlemişti oğlunu ne kadar görmek istiyordu. Kapıya eli uzanırken, gözünden süzülen yaşlara engel olamıyordu.

Kapıyı açtığında, boynuna atılan oğlunun *"- Canım anneciğim, anneler günün kutlu olsun!"* diye bağırması sanki bir rüya sahnesiymiş gibi geldi. Oğlu; *"- Anneciğim, seni sevindirecek bir sürpriz yapayım dedim, lütfen ağlama"* dese de annesi sevinçten hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

-Ahmet Ünal Çam-

ANNENİN HİZMETE İHTİYACI VAR

Ebû'l-Haseni'l-Harkânî (k.s) Hazretleri şöyle anlatır:

- "İki kardeş vardı. Bu iki kardeşin hizmete muhtaç bir anneleri vardı. Her gece kardeşlerden biri annenin hizmeti ile meşgul olur, diğeri Allah Teâlâ'ya ibâdet ederdi. Bir akşam, Allah Teâlâ'ya ibâdet kardeş, yaptığı ibâdetten, duyduğu hazdan dolayı kardeşine":

- "Bu gece de anneme sen hizmet et, ben ibâdet edeyim", dedi.

- "Kardeşi kabul etti. İbâdet ederken secdede uyuya kaldı ve o anda bir rüya gördü." Rüyasında bir ses ona:

- "Kardeşini affettik, seni de onun hatırı için bağışladık", deyince genç:

- "Ben Allah Teâlâ'ya ibâdet ediyorum. Kardeşim ise anneme hizmet ediyor. Fakat beni onun yaptığı amel yüzünden bağışlıyorsunuz", dedi. Ses ona:

- "Evet, senin yaptığın ibâdetlere bizim hiç ihtiyacımız yok. Fakat, kardeşinin annene yaptığı hizmetlere annenin ihtiyacı vardı" karşılığını verdi.

HIZIR VE GELİN

1930'lu yıllar, Rize. Anzer, halkın kendi tabiri ile Ancer. Dünyaca balı ile meşhur olan Ancer. Binlerce poleni ve şifayı içinde barındıran balıyla meşhur Ancer. Kış. Yaylacılık yapan Ancerlilerin bir kısmı aşağıya Rize'ye şehre inmemiş, kışlamışlar. Yazdan yığdıkları otlarıyla, mallarını kıştan çıkarıp, bahara eriştirmenin çabası içindeler. Evet hepsinin mal tabir ettiği koyunları, sığırları var, tektük birkaç tanesinin de kara kovanı var. Şifa niyetine ilaç niyetine küçük bir kavanozu dolduracak kadar balları olurdu çoğunun. O da kış bitmeden tükenir giderdi.

Meryem. Lezgilerin kızı Meryem. Yeni gelin, beyini gurbete Samsun'a göndermiş. O da o kış yaylada kışlamış. Sabaha kadar kar yağmıştır. Tam kürekle yolu açayım deyip, kapıya yönelmekte iken, kapısı çalınır. Kapıyı açari. İhtiyar bir adam selam verir ve:

- Kızım, ben Aşağı Ancerdenim, gelinim aş eriyor, canı bal çekti, Allah rızası için, bir iki kaşık bal verirmisin?

Meryem gelin düşünmez bile, Allah rızası değil mi der, dibinde üç dört kaşık bal kalmış olan kavonozu getirir, onun da yarısını ihtiyar'a verir. İhtiyar:

- Allah razı olsun kızım, artsın eksilmesin der.

Meryem, kavanozu koymak için geri döner. Kavanozun ağzını kapatayım derken birde ne görsün, kavanoz ağzına kadar bal ile dolu. Meseleyi anlar, kapıya koşar, kar ile dolu

yaylanın uçsuzluklarına bakar. Ne bir insan vardır ne de kar da bir iz. Gelen Hızırdır.

Aradan üç dört ay geçer, her gün bal yediği halde kavanoz her seferinde ağzına kadar bal ile doludur. Sırrını hiç kimseye açmaz. Yaza doğru beyi gurbetten gelir. Beyine her öğün bal verir. Bal bitmez, hem ancer balı olacak, bütün kış kalacak birde her öğün kaşık kaşık yenecek, bal bitmeyecek. Beyini merak sarar, sorar, cevap alamaz. Beyi en sonunda:

- Ne olur beni seviyorsan söyle ne oluyor. Bunda bir iş var.

Meryem dayanamaz ve ağzı kapalı kavonozu da alır ve olayı anlatır. Kavanozu açıp işte bak ağzına kadar dolu demek istediğinde bir de ne görsün?

Kavanozun dibinde iki kaşık bal kalmış.

Evet, gerçek yaşanmış bir olay... Belki sizin başınıza da geldi, belki gelebilir. Meryem'in kavanozundaki bal bitmeyecekti. Sizin de belki cebinizdeki araba parasını verdiğiniz bir ihtiyar ardından elinizi her cebinizdeki cüzdana attığınızda tükenmeyecek para... Ama sakın ha. Sakın ha. Hızır ile karşılaştığınızı ve sırrınızı kimseye söylemeyin...

KİBAR HAREKET

Recaizade Mahmut Ekrem'in kibar bir kişiliği vardı. Bir keresinde meşhur bir paşayı ziyarete gider. Kendisi paşanın evde olduğundan haberdardır; fakat kapıyı açan hizmetçi rol gereği içeriye bakar, sonra da gelip der ki:

- Efendim, paşa hazretleri evde değiller.

Bunun üzerine Recaizade:

- Yaaa, öyle mi! Öyle ise kendisine "benim gelmediğimi" söylersiniz, diyerek oradan uzaklaşır.

KERPİCİN ETKİSİ

Bir inkarcı, alimin birine şu üç soruyu sorar:

1- Allah varsa bana göster.

2- Her işi Allah yaratıyor da neden suçlu ceza görür?

3- Şeytan ateşten yaratıldığı halde ona cehennem ateşi nasıl etki yapabilir?

Alim bu soruları soğukkanlılıkla dinler. Sonra da yerden bir kerpiç parçası alıp inkarcının başına vurur. Başı yarılan inkârcı soluğu mahkemede alır. Hâkim, alime sorar:

- Bunun başına kerpiç vurmuşsun öyle mi?

- Bana üç soru sormuştu, ben sorularına karşılık kerpici vurdum.

- Nasıl?

- Anlatayım. Allah varsa bana göster demişti. Başının ağrıdığını iddia ediyorsa göstersin. İkinci olarak da her şeyi Allah yaratıyorsa suçlu neden ceza görsün dedi. Madem ki niçin beni mahkemeye veriyor. Üçüncü olarak da ateşten yaratılan şeytana cehennem ateşi nasıl etki yapar diye sordu. Cevabını aldı. Topraktan yaratılan kendisine, yine topraktan olan kerpiç nasıl etki yapıyor?

Bu cevaplardan sonra alim beraat eder.

HIZIR GELİYOR

Hoca, medresede ders verirken talebenin biri bazen ayağa kalkar. Hoca sebebini sorar. Talebe:

- Efendim Hızır geliyor da ondan.

Hoca:

- Ben niçin göremem?

Talebe:

- Sorayım efendim, deyip tekrar geldiğinde sorar.

Hızır Aleyhisselam'ın:

- Hocan süsü ile çok uğraşıyor. Medreseye gelirken ayna önünde, cübbe sarık şöyle mi yakıştı, böyle mi yakıştı, diye fazla meşgul oluyor. Bu gibi haller manevi terakkiye manidir, buyurduğunu hocaya bildirdiği günden itibaren, ayna karşısına geçmeyi terkedip, süslenmekten uzak kalan hoca efendinin, sarığı eskiyip sallanmaya başaldığından **"Saçaklı Hoca"** ismi verilmiştir. (Rahmetullahi Aleyh)

Terakk-i maneviye mâni olan zinetten uzak kalmalı.

ALLAH RIZASI DAHA DEĞERLİ

Cüneyd-i Bağdadi Hazretlerine birisi ona geldi ve şöyle bir soru yöneltti:

- 'İhlâsı kimden öğrendiniz?'

Cüneyd-i Bağdadi Hazretleri şöyle anlattı:

Mekke-i Mükerreme'de harçlıksız kalmıştım. Basra'dan para bekliyordum ama gelmemişti. Saçım sakalım çok uzamıştı. Bir berbere girdim:

- 'Peşin peşin söyliyeyim param yok' dedim,

- 'Allah rızası için saçlarımı düzeltebilir misin?'

Berber o anda mevki sahibi birini traş etmekteydi. Onu bırakıp bana başladı. Adam itiraz etti.

Berber:

- 'Kusura bakmayınız efendim' dedi, 'Sizi ücreti mukabilinde tıraş ediyorum. Ama bu genç Allah rızası için istedi'

Berber dahasını da yaptı, bana harçlık verdi. Aradan birkaç gün geçti, beklediğim para geldi.

Ona bir kese altın götürdüm.

- 'Asla alamam' dedi, **'İnan Allah'ın rızası, daha değerli'**

KURŞUNUN ŞAŞMAYAN ADRESİ

1983 yılında ABD'nin Teksas eyaletinde Henry Ziglan adında bir genç, nişanlısıyla arasında çıkan bir anlaşmazlık yüzünden nişanı bozarak ayrılır.

Kızkardeşinin başına gelen bu nahoş hadiseden dolayı oldukça üzülen ağabey, bir tabanca bulup Henry Ziglan'ı öldürmeye karar verir.

Henry'i gördüğü yerde bir el ateş eden kızın ağabeyi, hedefi tutturamaz ve attığı kurşun orada bulunan büyük bir ağaca isabet ederek, ağacın gövdesinin içine gömülür.

Aradan 15 yıl gibi uzun bir zaman geçmiştir. Henry Ziglan nedendir bilinmez, yıllar önce içine kurşun saplanan o ağacı ortadan kaldırmak ister.

Ağacın içine özenle dinamit yerleştiren Henry, dinamiti patlatarak koca ağacı ortadan kaldırır.

Fakat ne kadar enteresandır ki, seneden beri ağaçta bekleyen tabanca kurşunu, dinamitleme esnasında yerinden fırlayarak Henry'nin kalbine isabet eder ve onun ölümüne sebep olur.

NAHİVCİYLE GEMİCİNİN HİKAYESİ

Bir nahiv alimi gemiye binmiş gidiyordu. Gemiciye sordu.

- "Ey gemici nahiv bilir misin?"

Gemici: "Hayır bilmiyorum." dedi.

Alim gülerek:

- **"Desene ömrünün yarısı boşa gitti."** dedi. Gemici bu söze kızdı fakat sesini çıkarmadı. Aradan zaman geçince fırtına başladı gemi bir girdabın ortasında kaldı. Gemici alime seslendi:

- "Muhterem efendim yüzme bilir misin?" Nahiv alimi korkudan büzüldüğü yerden cevap verdi.

- "Ne gezer, ben yüzme bilmem." dedi.

Gemici keyifle bağırdı:

- **"Yazık desene ömrünün tamamı hiçe gitti. Çünkü gemi bu girdaptan kurtulamaz, batacak."** dedi.

-Mevlâna-

EVE NASIL DÖNÜLÜR?

Adam, yılın en pahalı transferiydi.

Şampiyonluk maçının yapılacağı sahaya taraftarlarının omuzlarında götürüldüğünde, kazayla kendi kalesine gol attı ve evine, rakip takım oyuncularının omuzlarında döndü.

...

Adam, kısmetsiz bir kılıbıktı.

Evlendiği günden beri büyük bir başarıyla yürüttüğü bulaşık yıkama işinden bir kerecik olsun kurtulmak için karısını lokantaya götürdüğünde, cüzdanını yanına almadığını farketti ve ancak bütün lokantanın bulaşıklarını yıkadıktan sonra evine dönebildi.

...

Adam, hakkını arayan bir tipti.

Pilavdan çıkan taşla bir dişini kırdığında, pirinci aldığı bakkala giderek kavgaya tutuştu ve evine üç dişi daha kırılmış vaziyette döndü.

-Cüneyd Suavi-

ZEHİRLİ EKMEK

Her ne doğrarsan aşına o çıkar karşına” (Atasözü)

Sık sık evinin kapısını çalıp bir şeyler dilenen kadından bıkıp, oldukça rahatsız olan evin hanımı, bir gün yine aynı dilenci kapısını çaldığında ondan kurtulmaya karar verir. Dilenciye biraz beklemesini söyleyip mutfaktan bir ekmek alır ve ortasından yararak arasına peynir, zeytin yerleştirir. Tabii bu arada arasına haşarat öldürmede kullandığı kuvvetli zehirden dökmeyi de ihmal etmez.

Dışarıya çıkıp ekmeği dilenciye uzattığında, kadın "Allah razı olsun." deyip evden ayrılır.

İyice acıkan kadın bir caminin avlusunda biraz önce kendisine verilen ekmeği çıkarıp tam yiyeceği esnada elini yüzünü yıkamakta olan bir askerin kendisine baktığını görür. Askerin halinden, yoldan geldiği ve yorgunluğu anlaşılmaktadır.

Dilenci, askerin bakışlarından onun aç olduğunu ve sanki "Biraz da bana ver." Manasını çıkarmıştır. Gencin haline acıyan kadın ekmeğin hepsini askere buyur eder ve oradan uzaklaşır.

Dilenci kadının verdiği ekmeği iştahla yiyen asker, çok geçmeden acıyla kıvranmaya başlar. Bir müddet sonra camiye gelen cemaat yerde kıvranan gencin kimin nesi olduğunu sorup öğrendikten sonra alıp evine götürürler.

Evin hanımı, aylardır bin bir ümitle terhisini beklediği yeni terhis olmuş oğlunu perişan vaziyette karşısında görünce çırpınmaya, dövünmeye başlar. Biraz zaman geçip de sakinleşen kadın, oğluna ne olduğunu, niçin kıvrandığını sorup öğrenmeye çalışır.

Delikanlı biraz önce cami avlusunda bir dilenci kadının kendisine ekmek verdiğini, onu yedikten sonra bu hale geldiğini söyleyince kadın ona verdiği ekmeği hatırlar ve başından aşağıya kaynar sular dökülür.

"Ben ne yaptım?" diye dövünmeye başlar ama iş işten geçmiştir. Arslan gibi delikanlı oracıkta hayata gözlerini yumar.

BEDEVİ İLE FİLOZOF

Bir bedevi devesine iki dolu çuval yüklemiş üstüne de kendisi binmiş gidiyordu. Giderken üstü başı perişan birine rastladı. Adamla durup konuştu. O yoksul adam kendisine birçok sorular sorarak hakkında bilgiler aldı, sonunda da:

"Devene yüklediğin çuvallarda ne var?" diye sordu.

Bedevi:

"Çuvallardan birinde buğday diğerinde de kum var." dedi.

Adam:

"Neden çuvala kumu doldurdun?" diye sordu.

Bedevi:

"Çuval boş kalmasın, devenin üstünde kolayca dursun." dedi.

Adam:

"Öyle yapacağına akıllılık edip buğdayın yarısını bu çuvala yarısını öbürüne koy, böylece hem çuvallar hafifler, hem de devenin yükü yarı yarıya azalmış olur." dedi.

Bedevi bu fikri çok beğendi:

"Ey akıllı ve bilgili kişi böylesine akıllı ve bilgili olduğun hâlde neden üstün başın perişan ve yaya yürüyorsun?" dedi. Adama acıdı ve onu devesine bindirmeyi düşündü.

"Ey güzel sözlü hâkim bana doğru söyle sen ya bir vezirsin yahut da tebdil-i kıyafet etmiş bir padişahsın."

Adam:

"İkisi de değilim halktan zavalı bir filozofum, hâlime, kıyafetime baksana." dedi.

Bedevi:

"Öyleyse mutlaka zengin ve varlıklı biri olmalısın, kendini gizlemek için böyle geziyorsundur. Söyle kaç deven, kaç öküzün var?" diye sordu.

Filozof cevap verdi:

"Boşuna uzatıp durma, ne devem var ne öküzüm." dedi.

Bedevi:

"Dükkânların, malların olmalı dükanlarındaki mallar nelerdir, bari onu söyle." dedi.

Filozof:

"Ne dükkânım var ne de malım." dedi.

"Öyleyse paranı sorayım, ne kadar paran, pulun var, madem bu kadar bilgilisin, bunca hikmet sahibisin, her tuttuğunu altın edebilir, bakırı altına çevirebilirsin." dedi.

Filozof:

"Para pul şöyle dursun, bir lokma ekmek alacak bir mangırım bile yok, böyle diyar diyar dolaşıp duruyorum, kim bir lokma ekmek verirse onunla idare ediyorum." dedi.

Bunun üzerine bedevî kızdı:

"Yürü uğursuz herif yanımdan uzaklaş, senin uğursuzluğun bana da bulaşmasın, sen o yana gideceksen ben bu yana gideceğim. Benim çuvallardan birine kum doldurmam, aptallığım, senin akıllılığından daha iyi, çünkü dağarcığımda azığım çuvalımda buğdayım var." dedi.

▪ **Fikir ona derler ki bir yol açsın, yol ona derler ki bir padişaha ulaştırsın.**

-Mevlâna-

İBRETLİ HİKAYELER

İbretli Hikayeler,hayatın akışı içerisinde karşımıza ibret almamız için çıkan bazen gördüğümüz bazen ise farkında olmadan geçip giden olayları bize aktarmakta... İbret nazarımıza sunulan örnekleri okurken istifade etmenizi temenni ederiz.

Hazırlayan
KERİM MELLEŞ

HAYAT İBRETLERLE DOLU

www.hikayearsivi.net